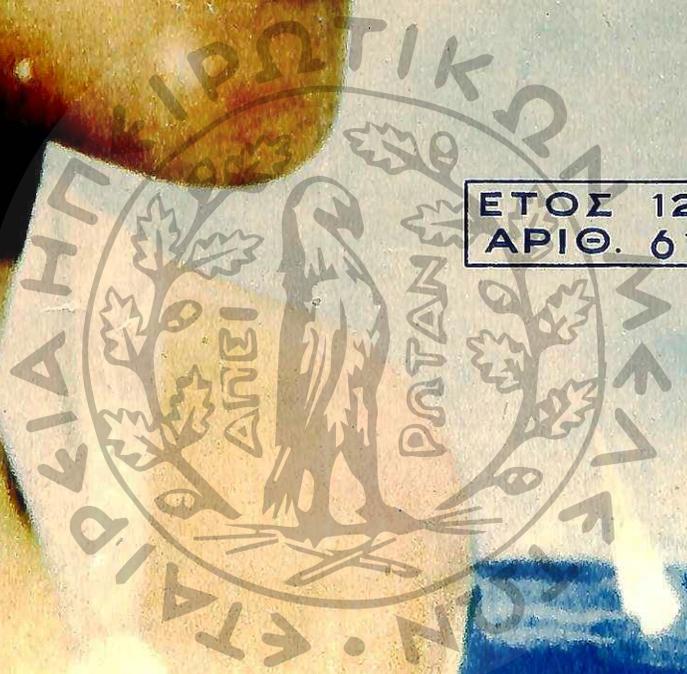

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 619

Επίκαιροι στίχοι

Σχόλια!...

Ίδου και λίγα σχόλια θεμάτων μερικῶν ἀπειρώς κωμικῶν!...

Ο καιρός

Καιρός λοιπόν θαυμάσιος κατὰ τὸ μάλλον κι' ἦττον ἐνῶ προχθές πυριφλεγής, ὡς ἐνθυμείσθε, ἦτον. Ἴδῃ σαφῶς ἐδρόσισεν κι' ὅλοι μας ἀναπνεύσαμε ἀφοῦ εἰς τὸν ἰδρώτα μας ἀπὸ τὴν ζέστη πλεύσαμε. Μ' αὐτὸς ὁ δροσερώτατος ἀγέρας πού φυσάει τὰ νεῦρα μας... μασάει γιατί ὁ ἀφιλότιμος μᾶς δρόσισε, δὲν λέμε, ἀλλά... ὀλίγον ἀναιδῶς μᾶς πέρνει τὰ καπέλλα μας... τὰ χάνει καὶ τὰ κλαίει!

Ο "Αρης

Τὸ ζήτημα τοῦ "Αρεως ἀστεῖον πιά κατήντησεν, ἐμείς τοῦ ἐμιλήσαμεν... κι' ἐκεῖνος δὲν ἀπήντησεν. Κιὰ ξέρετε γιατί; Ἀκούστε διατί: Ὅταν ὁ "Αρης, φίλοι μου, τὴν γῆ μας ἐπλησίασεν τὸ σύμπαν ἀφηνίασεν: Ὁ Χίτλερ τοῦ ἐζήτησεν μετὰ τοῦ Μουσολίνι μέλος κι' αὐτὸς στὸν... Ἄξονα ἀγαπητοὶ νὰ γινῇ, κι' ὁ Τσάμπερλαιν τὸν κάλεσεν μετὰ πολλῆς σαγήνης νὰ προσχωρήσῃ πάραυτα στό... Μέτωπον εἰρήνης! Κι' ὁ "Αρης μᾶς... μυρίστηκε καὶ πήγε στὴ δουλειά του ἴσως, διὰ τὰ χάλια μας, τραβώντας... τὰ μαλλιά του!!

Ο κ. Γρίβας

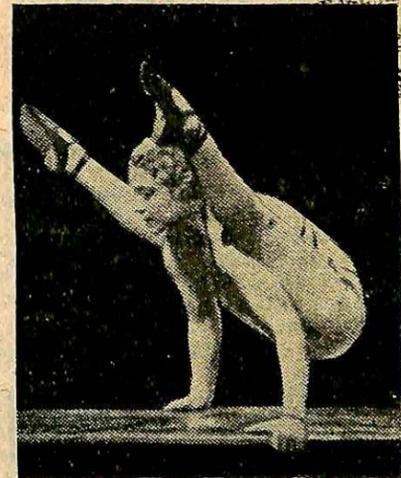
Θαυμάσιος, θεσπέσιος καὶ λίαν καινοτόμος πού γιὰ νὰ τὸν ὑμνήσωμεν δὲν φτάνει ἓνας τόμος! Ἀπατημένος Πατρινὸς πού ἀντὶς νὰ κἀνῃ φονικόν, ἐξεδικήθη φίλτατος μετὰ τὸν... λογικόν: Μπήκε στὸ σπίτι μιὰ θραδιά τῆς ἀπιστῆς μαντάμ καὶ τᾶκαμεν... γῆς Μαδιάμ, πέρνοντας μιὰν ἐκδίκησιν καλὴν πλὴν ἀσυνήθη καὶ παρὰ τὰ ρωμέϊκα καὶ τὰ γνωστά μας ἦθη...

Ἴδῃ λοιπόν, ἀγαπητοί, ἐὰν ἀπατηθῆτε σταλιά μην λυπηθῆτε: Μπήτε στὶς γκαρνταρόμπες τῆς καί... σφάξετε τὶς ρόμπες τῆς!

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ

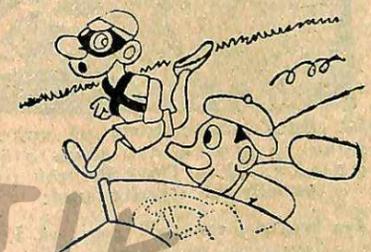
Ἡ ἐποχὴ τοῦ κυνηγιοῦ μᾶς ἐφθασε καὶ πάλι καὶ γίνεται στὶς τουφεκίες καταφανῆς σπατάλη. Ὅλοι γενῆκαν κυνηγοὶ καὶ ἐκκινοῦν ἀπ' τὴν αἰγὴ με δίκαννα, μονόκαννα, σκυλιὰ μᾶ καί... λεπτά, γιατί τὸ βράδυ στὶς ἑπτὰ πρέπει μετέφει καὶ χαρὰ κυνήγι... ν' ἀγοράσουνε ἀπὸ τὴν... ἀγορά...

Μιά εἰκόνα

Ἀπὸ ἓνα τελευταῖο γερμανικὸ περιοδικὸ παραλαμβάνομεν τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα μιᾶς διασημοῦ ἀκροβάτιδος τῆς Σκάλας τοῦ Βερολίνου τῆς φροσλάϊν Νόρας, σ' ἓνα ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα γυμνάσματά της.

Μιά γελοιογραφία

ἈΚΡΟΝ ΛΩΤΩΝ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑΣ Ὁ παρακολουθῶν τὸν ἀγῶνα ποδηλασίας δημοσιογράφος στὸν ἀθλητῆ: — Τί κάνεις αὐτοῦ; Μὲ τὰ πόδια τρέχεις σὲ ἀγῶνα ποδηλασίας; Ὁ ἀθλητῆς: — Βρέ διάολε! Καλὰ ἔλεγα κι' ἐγὼ πῶς κατὶ εἶχα ξεχάσει!

Μιά ἱστορία

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς μεγάλης παρελάσεως τῶν γαλλικῶν ἀποικιακῶν στρατευμάτων τὴν 14ῃ Ἰουλίου ε. ε. στὸ Παρίσι, ἓνα γαλλικὸ περιοδικὸ ἀναφέρει τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο: Στὸ Ντακάρο, ἓνας Γάλλος ἀξιωματικὸς ἔχει ὡς ὑπηρέτη τὸν Σενεγαλέζο στρατιώτη Μαμαντού. Αὐτὸς φροντίζει γιὰ τὶς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ, συγχρόνως δὲ καὶ γιὰ τὸ κατέτσι τοῦ ἀξιωματικοῦ πού περιλαμβάνει 17 καλοθεμεμένες δροβιθες. Μιά νύκτα ὅμως, ὁ ἀξιωματικὸς παρατηρεῖ ὅτι ἀπὸ τὶς 17 δροβιθες ἔμειναν μόνο 12.

— Τί ἔγιναν οἱ ἄλλες; ρωτᾷ τὸν Μαμαντού.

— Περᾶσαμε σὲ ἀναφορὰ ἀπόντες, κύ-

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΕΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΙΠΟΛΙΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 18.8.85
ΑΡΙΘ. 3282

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΟΣ

ΜΑΤΕ, ΤΟ ΝΕΟ ΠΟΤΟ

Όλιγο κατ' όλιγο κατακτά στην Γαλλία έδαφος ένα παράξενο εξωτικό ρόφημα, τὸ ματέ.

Τὸ ματέ αποτελεί γιὰ τὴν Νότιο Ἀμερικὴ, γιὰ 60 εκατομύρια ἀνθρώπων, τὸ ἐθνικὸ ρόφημα, ὅπως ὁ καφές γιὰ τοὺς Τούρκους, ἡ μπύρα γιὰ τοὺς Γερμανούς, τὸ τσάι γιὰ τοὺς Ἀγγλους. Τώρα ὅμως μὲ τὴν καταπληκτικὴ συντόμωση τῶν συκοινωνιῶν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ ματέ θὰ κατακτῆσθαι τὴν οἰκουμένην, ὅπως ὁ καφές καὶ ὁ καπνός.

Τὸ ματέ δὲν εἶναι μόνον ἓνα εὐχάριστο ποτό. Εἶναι συγχρόνως καὶ

Ὁ Βραζιλιανὸς πίνει μὲ καλαμάκι τὸ ματέ του μέσα στὴν μπαμπίλλα. Πότε θὰ τὸν μιμηθοῦν οἱ ὠραῖες μας;

ἓνα θαυμάσιο τονωτικὸ, χωρὶς νὰ ἔχῃ τις διεγερτικὲς συνέπειες ποὺ ἔχει ἡ καφεΐνη ἢ ἡ νικοτίνη. Οἱ ἰθαγενεὶς τῆς Βραζιλίας, οἱ ὅποιοι πρῶτοι τὸ ἀνεκάλυψαν, συνηθίζουν νὰ τὸ πίνουν μὲ καλαμάκι.

Μερικοὶ Γάλλοι ἰατροὶ ἰσχυρίζονται ὅτι χάρις εἰς τὸ ματέ οἱ κυρίες μας θὰ μποροῦν στὸ μέλλον νὰ ἀκολουθοῦν ἀκινδύνως τις δίαιτες ἀδυνατίσματος, γιὰτὶ τὸ ποτὸ αὐτὸ ἀντικαθιστᾷ ἐπαρκῶς τις βιταμίνες τῶν λιπαρῶν τροφῶν.

Οἱ μοντέρνες παριζιάνες συνηθίζουν νὰ πίνουν τὸ νέο αὐτὸ ποτὸ μέσα σὲ εἰδικὰ κύπελλα, ξύλινα, σὲ σχῆμα μικρῆς σφαίρας, κενῆς, μιμούμενες ἔτσι τοὺς ἰθαγενεὶς τῆς Βραζιλίας ποὺ χρησιμοποιοῦν γιὰ κύπελλο τὸν καρπὸ ἐνὸς ἐξωτικοῦ δένδρου, ὀνομαζομένου μπαμπίλλα.

ριε λοχαγέ! ψιθύρισε ὁ στρατιώτης τραυμαγμένος. Ἄλλος πήδηξε τοῖχο... ἄλλος πήγε λιποταξία...

— Ἐτσι, ἔ; κάνει ὁ Γάλλος. Ἄν δὲν ἐπιστρέψουν στὸν στρατῶνα, δέκα μέρες κράτηση ὁ Μωμαντοῦ. Κομπρὶ!

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ἀξιωματικὸς παρατηρεῖ ἐκπληκτικὸς τὸ κοτέτσι του, ὅπου βόσκουν... 21 ὄρνιθες!

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΚΛΙΝΙΚΗ ΦΥΤΩΝ

Ὁ ὑπερπαγγεληματισμὸς ἀναγκάζει τοὺς ἀνθρώπους νὰ δημιουργοῦν διαρκῶς νέα επαγγέλματα. Ἐτσι στὴ Νέα Ὑόρκη ἰδρύθηκε ἐσχάτως κλινικὴ φυτῶν! Τὸ περιεργότερο δὲ εἶναι ὅτι ἔχει καὶ τμήμα...πρώτων βοηθειῶν!

Ἰδρυτὴς καὶ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς εἶναι ἡ δοκτορέσσα Μάκ Γκρέγκορ, διπλωματοῦχος γεωπόνος.

Στὴν Ἀμερικὴ, ὡς γνωστόν, καὶ φυσικὰ καὶ στὴν Ν. Ὑόρκη, οἱ καταιγίδες καὶ οἱ θύελλες εἶναι πολὺ συχνότερες ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, καὶ μὲ ἀποτελέσματα καταστρεπτικώτερα, ἰδίως διὰ τὰ δέντρα καὶ τὰ φυτὰ.

Ἐτσι, ὅταν κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς θυέλλης σπάσῃ ὁ κλώνος ἐνὸς δένδρου ἢ καὶ ξεριζωθῇ ὁλόκληρο ἢ λυγισθῇ ἓνα φυτὸ, ὁ κάτοχός του σπεύδει νὰ τηλεφωνήσῃ ἀμέσως στὸ τμήμα πρώτων βοηθειῶν τῆς κλινικῆς.

Σὲ λίγα λεπτὰ καταφθάνει τὸ αὐτοκίνητο συνοχοῦ τῆς κ. Μάκ Γκρέγκορ, ἡ ὁποία συμπαραστατομένη ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς τῆς, κάνει τὴν διάγνωσὴ τῆς. Ἐπειτα ἐτοιμάζει τὸν κατάλληλο ἐπίδεσμο γιὰ τὸν σπασμένο κλώνο, καθαρίζει τὸ φυτὸ ἀπὸ τὰ χῶματα, καὶ «σφραγίζει» τὸ δημιουργηθὲν κενὸ ἔπος· κάνει ὁ ὀδοντίατρος στὸ σάπιο δόντι, μὲ ἓνα εἶδος λιπάσματος ποὺ θὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἐπούλωση. Ἐὰν τὸν δένδρο ξεριζώθηκε τελείως, ἀφοῦ τὸ ξαναφυτέψῃ, προσθέτει στὰ βᾶθη του τὰ κατάλληλα λιπάσματα ποὺ θὰ ἐπιτρέψουν νὰ ζήσῃ καὶ νὰ μὴν ξεραθῇ ἕως ἔτου «ἀναπαύσῃ».

Ἡ κλινικὴ, ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων πρώτων βοηθειῶν, ἔχει καὶ τμήματα χημικῶν ἀναλύσεων, ὅπου ἐξετάζονται τὰ φυτὰ, τὰ χῶματα ὅπου φυτρώνουν ἢ τὰ παράσιτα ποὺ προέρχονται ἀπὸ τις διάφορες ἀρρώστειες. Ἰδιαιτέρως φροντίζει καταβάλλεται γιὰ τὰ πολύτιμα ἄνθη.

Ἡ κ. Μάκ Γκρέγκορ πιστεύει, ὅπως ἄλλωστε καὶ πολλοὶ διάσημοι βοτανολόγοι, ὅτι τὰ φυτὰ αἰσθάνονται ὅπως οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑποφέρουν. Συνεπῶς ἐπὶ ἀπελπισθῆ γιὰ τὴν θεραπεία ἐνὸς δένδρου ἢ φυτοῦ ἀναλαμβάνει νὰ τὸ σκωτώσῃ ἀνωδύτως μὲ μιὰ εἰδικὴ ἔνεση!

— Τί εἶναι αὐτές, Μωμαντοῦ; Ἐδῶ ἔλεπω 4 περισσότερες!

— Ἐθελοντές, κ. Λοχαγέ, κάνει ἤρεμα ὁ ἀγαθὸς Μωμαντοῦ.

Περὶ τὸν νὰ λεχθῇ ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Μωμαντοῦ εἶχε φροντίσει νὰ κατατάξῃ στὸ «στράτευμά» του τοὺς...ἔθελοντές ἀπὸ τὰ γειτονικὰ κοτέτσια.

12 ΕΞΩΤΙΚΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Δώδεκα κορίτσια ποὺ δὲν κάνουν τίποτα! Οὔτε χορεύουν, οὔτε τραγουδοῦν, οὔτε παίζουν στὸν κινηματογράφο ἢ στὸ θέατρο! Καὶ ὅμως, ἔπου εμφανισθοῦν, ἡ παρουσία τους προκαλεῖ τὸν μεγαλύτερο ἐνθουσιασμὸ. Γιατί;—θὰ ρωτήσετε ἴσως. Ἀπλούστατα, διότι εἶναι ὀμορφα, καὶ...λίγο ἐξωτικά!

Κατάγονται ἀπὸ παράξενους τόπους, ἀπ' τις Φιλιππίνες, ἀπὸ τὴν Σαγκάη, ἀπὸ τὴν Ταϊτή. Ταξιδεύουν στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὴν Εὐρώπη, καὶ ἐμφανίζονται στὰ διάφορα καμπαρέ. Ὅπως εἶπαμε, οὔτε χορεύουν, οὔτε

Δύο ὠραιότατα κορίτσια τῶν Φιλιππίνων.

τραγουδοῦν. Κάνουν ὅμως κάτι ἄλλο: ..γδύνονται καὶ ξαναντύνονται! Πάνω στὴ σκηνή, φυσικὰ, χωρὶς νὰ παραβοῦν τοὺς νόμους περὶ δημοσίας αἰδοῦς, ἐφόσον κρατοῦν πάντοτε ἓνα λεπτότατο μαγιώ.

Κι' ἐπειδὴ τὸ γδύσιμο μιᾶς γυναίκας, μὲ τὴ σημερινὴ μῦδα ποὺ κατήγγησε τὰ πολυσύνθετα ντεσοῦ, δὲν διαρκεῖ παρά λίγα λεπτὰ, ἡ δὲ παράστασις θὰ ἦταν ἔτσι πολὺ σύντομη, ὁ ἱμπρεσαρίδης τῆς σκέφθηκε νὰ τις ντύσῃ μὲ τὴν μῦδα τοῦ 1900!

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν σύντομὴ αὐτὴ ἐπίδειξη, δὲν ἔχουν καμμιά ἄλλη ὑποχρέωση. Εἶναι ἐλεύθερες νὰ κατοικοῦν ὅπου θέλουν, νὰ τρώγουν ὅτι θέλουν. Καὶ μόνον μιὰ δίωρη γυμναστικὴ ἀσκήσις τοὺς ἐξασφαλίζει τὴν ἀναγκαία πλαστικότητα.

Στὸ προσεχὲς φύλλο μας ἀρχίζει:

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΠΑΙΤΩΝ

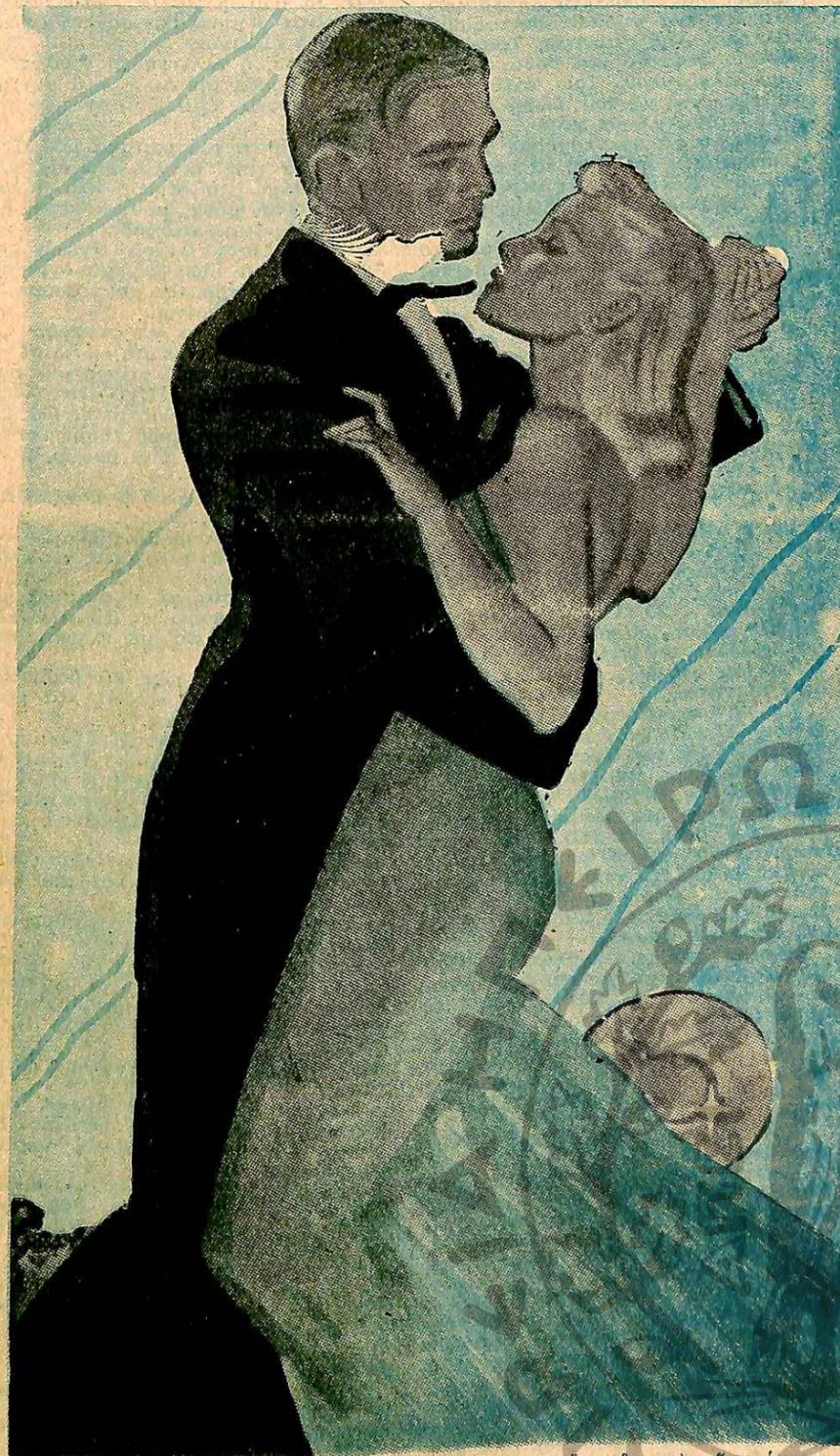
Τὸ ἀριστούργημα τῆς γαλλικῆς φιλολογίας τῆς παρελθούσης 50ετίας

Ὁ ἄγγελος καὶ τὰ δαιμόνια

Πρωτότυπο διήγημα

τοῦ κ.

ΦΩΤΙΟΥ ΓΙΩΦΥΛΗ

Ὁ χορὸς τοῦ Συλλόγου Ὑπαλλήλων Ἀνωθύνων Ἐταιριῶν εἶχε λαμπρὴν ἐπιτυχία! Ἐνα σύνολο ἀπὸ ὀμορφιὲς καὶ κομψότητες ἐγέμιζε τὴν εὐρύχωρη σάλα. Ἦταν ἐκεῖ ὄχι μονάχα ὄλοι οἱ συνάδελφοι, μὰ καὶ πολλοὶ διευθυνταὶ Ἐταιριῶν, διευθυνταὶ Τραπεζῶν, κυρίως τῆς καλλίτερης κοινωνίας... Ὁ Γιῶργος Ἀβδῆς, ὑπάλληλος τῆς Ἐταιρίας Τσιμέντων «Σαμψῶν», ἦταν περισσότερο ἀπὸ ποτὲ κομψὸς καὶ γεμάτος κέφι. Αὐτὸ τὸ βράδυ εἶχε διάθεση γιὰ χορὸ, γιὰ γλέντι... Ἀκόμη καὶ γιὰ ἔρωτα... Καὶ γιὰτὶ νὰ μὴν ἔχη διάθεση; Νέος ἦταν, ἀνώπαντρος ἦταν, χωρὶς ὑποχρεώσεις. Ἐχόρευε λοιπὸν μὲ γνωστὲς καὶ ἀγνωστὲς. Ἐστροβιλιζόνταν μαζί μὲ τις δακτυλογράφους τοῦ «Σαμψῶν», μὲ ἄλλες γνωστὲς του κυρίες ὑπαλλήλων καὶ τέλος μὲ ὅποια τοῦ ζητούσε μὲ τὰ μάτια ἓνα χορὸ...

Ἀπόψε μέσα στὸν κόσμο ὁ Γιῶργος διέκρινε πολλοὺς γνωστούς. Ὁλοὶ φοροῦσαν τὸ σμόκιν ἢ τὸ φράκο τους καὶ ὄλοι εἶχαν κέφι. Ἦταν ἐκεῖ καὶ ὁ συνάδελφός του Πέτρος Πικιλόπουλος μαζί μὲ τὴν κυρία του, τὴν ὀμορφὴ Πόπη. Ὁλοὶ ἔλεγαν πῶς ὁ Παυλόπουλος εἶχε κάμη σπουδαία ἐπιτυχία στὸ γάμο του. Καὶ τὸν ἐμακάριζαν. Γενικὴ ἰδέα ἐπικρατοῦσε πῶς ἡ Πόπη ἦταν εὐρύμα. Ὀμορφὴ νοικοκυρά, μὲ ἀγαθὴ ψυχὴ καὶ πλοῦσια! Καὶ ὁ Πέτρος τὰ ἐβεβαίωεν ὅλα αὐτά. Πάντα μιλοῦσε μ' ἐνθουσιασμὸ στὸς συνάδελφους του γιὰ τὴν γυναῖκα του.

— Σωστὸς ἄγγελος! Ἐθαυμάσῃς! Ἄγρια ὑπαρξή! ἔλεγε καὶ κολλοῦσε τὸ στόμα του.

Καὶ κείνο τὸ βράδυ ὁ Πέτρος ἐκαμάρωνε, ποὺ εἶχε τὴν γυναῖκα του στὸ πλάι του. Ἐκείνη, ὀμορφὴ, περήφανη καὶ λιγερή, ἐχόρευε πάντα μαζί του... Ὁ Γιῶργος τοὺς κύτταζε μ' εὐχαρίστηση καὶ μὲ κάποια ζηλεια. Συλλογιζόνταν πόσο εὐτυχησμένος θάτανε νάβρισκε μιὰ τέτοια γυναῖκα...

Μὰ ἐνῶ συλλογιζόνταν αὐτά, τὰ μάτια του πέσανε σὲ μιὰ νέα κοπέλλα, ποὺ μόλις αὐτὴ τὴ στιγμή τὴν ἐπρόσεξε. Τὸν θάμπωσε ἡ ὀμορφιά τῆς. Μὰ δὲν τοῦ ἦταν καθόλου γνωστὴ. Βέβαια δὲν ἦταν ὑπάλληλος ἑταιρίας αὐτῆς. Μὰ ποῖα ἦτανε;...

Ἐνας φίλος τοῦ Γιῶργου, ὑπάλληλος τῆς ἑταιρίας «Σαμψῶν» κι' αὐτός, τὸν πρόσεξε ποὺ ἐκύτταζε μὲ κάποια περιέργεια καὶ μὲ κάποια

Καθὼς τὴν εἶχε πιασμένη στὴν ἀγκυλιά του, ἐνοιῶθε πῶς θριασκῶταν στοὺς οὐρανοὺς.

πόθο αυτό το κορίτσι. Τον έπλησίασε λοιπόν και του είπε:

—Θέλεις, Γιώργο, να σου την συστήσω;

—Την ξέρεις; Αυτή είναι θαύμα! Δεν ξέρεις πώς ποθώ να την γνωρίσω...

—Τό μόνο εύκολο.

Σε λίγες στιγμές έγινε και η σύσταση.

—Η δεσποινίς Λιλίη 'Αλεξόγλου, κόρη του τμηματάρχου της 'Αγροτικής... 'Ο κύριος Γιώργος 'Αβδής, της εταιρίας «Σαμψών».

—'Εννοείται πώς κι' οι δυο «χαρή» κανε για την γνωριμία. Μα' ο Γιώργος πραγματικά την έβλεπε σαν μαγεμένο. 'Η Λιλίη ήταν μέσα στην πρώτη δροσιά της όμορφιάς της.

—Ξανθή, με γαλανά μάτια, με ροδαλό πρόσωπο, με λιγερό κορμάκι...

—'Ενα λεπτό λουλουδι. 'Ενας ξανθός άγγελος! 'Είπαν μερικά αδιάφορα λόγια. Πόσο άθωα, πόσο αγγελικά, πόσο γλυκά μιλούσε αυτό το κορίτσι...

—'Αγγελος, σωστός άγγελος, έλεγε μέσα του ο Γιώργος.

—'Επειτα της έπρότεινε να χορέψουν. 'Εκामεν μαζί ένα γύρο. Καθώς την είχε πιασμένη ο Γιώργος στην άγκαλιά του, ένιωθε πώς βρίσκονταν στους ούρανοους, πώς είχε φτάσει στον Παράδεισο...

—'Εκείνη έτραβήξε το χέρι της. Μα' τον έκτύταξε γλυκά στα μάτια.

—'Σας αγαπώ. 'Σας αγαπώ τρελλά! 'Επρόσθεσαν αυτός.

—'Η ξανθή κόρη ξαφνιάστηκε. Κι' έτρεξε να φύγει... Χάθηκε μέσα στον κόσμο...

—'Εκείνο το βράδυ ο Γιώργος έφυγεν από το χορό, χωρίς να ξαναβίη τον ξανθόν άγγελο του. Μα' όλη τη νύχτα το δράμα της έγύριζε μέσα στη σκέψη του. Την αγαπούσε...

—'Εξέτασε τον εαυτό του μήπως γελιέται. Καί όμως όχι. Θετικά την αγαπούσε. Μα' αυτή δεν ήταν άνθρωπος...

—'Ηταν άγγελος! Πλάσμα γεμάτο καλωσύνη, γεμάτο γλύκα, γεμάτο άσπρο φως... Αυτό το χιθέριο πλάσμα δεν είχε βέβαια καμμία κακία, ούτε ήξερε τί είναι ή κακία...

—'Από την άλλη μέρα ο Γιώργος ζητούσε από παντού να μάθει για την δίδα Λιλίη 'Αλεξόγλου. 'Ερώτησεν υπαλλήλους της 'Αγροτικής Τραπέζης. 'Ακόμα και του ύπουρνείου της Γεωργίας...

—'Ο 'Αλεξόγλου ήταν παλιός και τίμιος υπάλληλος. Ζούσε με αξιοπρέπεια και αυτός και ή οικογένειά του. Μα' περιουσία δεν είχε...

—'Η Λιλίη ήταν ή πρώτη από τα τρία του κορίτσια. Και φαίνεται πως προίκα δεν μπορούσε να δώσει σε καμμία. Μα' τα κορίτσια έμορφώνοντο καλά. «Στό σημερινό καιρό κι' ή μόρφωση είναι μιά προίκα», έλεγεν ο 'Αλεξόγλου στους πιο στενούς του φίλους...

—'Όλα αυτά στον Γιώργο εφαινονταν ευχάριστα. 'Ετσι του φαίνονταν πως πιο εύκολα θα μπορούσε να κα-

"Άγγελος με δαιμόνια

τακτήση τον άγγελο του... Τό ξανθό όραμα της καλωσύνης του φαίνονταν πώς τον πλησίαζε ολοένα...

—'Τέλος μιά μέρα τό αποφάσισεν. 'Εστειλεν ένα γηραιό συνταξιούχο υπάλληλο της 'Εθνικής Τραπέζης, άνθρωπο σεβαστό και σοβαρό, στον κύριο 'Αλεξόγλου. Του ανέθεσε να μεριτέψει για να του δώσει ο 'Αλεξόγλου την Λιλίη σε γάμο.

—'Χωρίς να τά πολυλογούμε, έχουμε να πούμε πως ό γέρος τά κατάφερε σπουδαία. Καί σε λίγες μέρες γίνανε οι άρραθώνες της Λιλίης με τον Γιώργο.

—'Τώρα πια ό Γιώργος πετούσε στα σύννεφα. 'Επετάγετο μαζί με τον άγγελο του στην κατοικία των άγγέλων!

—'Εγινε γρήγορα κι' ό γάμος. Κι' ό Γιώργος τώρα πια είχε μαζί του, στο πλάι του, τον αιθέριο άγγελο του, που ώς τότες τον είχε ίδη πολύ λίγες φορές από κοντά. Τώρα πια ή εύτυχία του ήταν αφάνταστη!

—'Πήγανε μαζί για τό ταξίδι του μέλιτος στην Κέρκυρα. 'Εμειναν σ' ένα έξοχικό ξενοδοχείο. Τά γύρω τοπεία, τ' άφθονα λουλούδια, ό γλυκός άέρας της θάλασσας τους έτρέλλαιναν...

—'Ο Γιώργος έσφιγγε στην άγκαλιά του τό όραμα, τό «ίνδαλμά» του, τον άγγελο του και δεν ζούσε πια στη γη... Πατούσε τά ρόδινα σύννεφα...

—'Εκείνη ήταν αφάνταστα καλή μαζί του. Σ' όλα ήταν σύμφωνη. Σύμφωνη πως τά τον αγαπούσε αιώνια, Σύμφωνη πως θάκαναν μιά ζωή περιωρισμένη, σύμφωνα με τά οικονομικά τους, μα' γιοματή αγάπη. Σύμφωνη πως θα νοίκιαζαν στην 'Αθήνα ένα μικρό σπιτάκι, μα' με πολλές εύκολίες, για ναάκι μόνοι στο σπίτι, χωρίς την περιττή ένόχληση της δούλας... Σύμφωνη σ' όλα, σύμφωνα πάντα...

—'Ζούσανε σαν δυο πουλάκια. 'Ο,τι έλεγεν εκείνος, τόβρισκεν εκείνη σοφά κι' ό,τι έλεγεν αυτή, τόβρισκεν ούτός θαύμα!

—'Όστόσο, έπεσε μιά μικρή σκιά μέσα στο μήνα του μέλιτος. 'Η Λιλίη έφόρεσε μιά μέρα ένα φορεματάκι που δεν άρεσε και πολύ στον Γιώργο.

—'Μου φαίνεται πολύ άνοιχτό, της είπε δειλά.

—'Εκείνη τότες τον έκτύταξε στα μάτια. 'Επειτα τά αγγελικά της μάτια πήρανε μιά άγρια λάμψη.

—'Ακού δώ, του είπεν αυστηρά. Δεν θ' άρχισης να μου κάνης κριτική σ' ό,τι φορά.

—'Ο Γιώργος εστάθηκε τότε βουβός, Τό ύφος της, ή άπότομη φωνή της, αυτή τη φορά, δεν ήσαν καθόλου αγγελικά. Αυτό τόνοιωσαν καλά ό Γιώργος. Δεν της άπνιγησεν όμως. Μα' ένα μαύρο συννεφάκι πέρασε μέσα από την σκέψη του...

—'Όστόσο, κάτι τέτοιο δεν τους ξανασυνέθηκε στην Κέρκυρα. Κι' ό Γιώργος άγωνίζονταν να ξεχάση εκεί-

νη την στιγμή. 'Ηθελε να μείνη ό άγγελός του στη σκέψη του μονάχα άγγελος...

Ξαναγύρισαν στην 'Αθήνα. Νοίκιασαν ένα διαμέρισμα σε μοντερνα πολυκατοικία. 'Όλα τά κομψόρ «έν τάξει». Κι' έτσι ό άγγελος δεν κουράζονταν πολύ. 'Ο Γιώργος έπήγαινε στο γραφείο τό πρωί κι' ή Λιλίη έφρόντιζε για τό σπίτι. Περνούσαν σά δυο πουλάκια... 'Απραγματικά είναι άγγελος», συλλογίζονταν πάντα ό Γιώργος.

—'Όστόσο, ή έλλειψη της δούλας έστενοχωρούσε την Λιλίη. Και μιά μέρα με τόπο έμίλησε σχετικά στο Γιώργο:

—'Στό σπίτι του μπαμπά μου είχαμε πάντα μιά δούλα, ένα πρόσωπο να βοηθάη στο σπίτι. Και τώρα, πουμιαί έτσι μόνη, μου φαίνεται κάπως τό πράγμα άνάποδο...

—'Κουράζεσαι λίγο, αγάπη μου, της είπεν ό Γιώργος, μα' ό μισθός μου... 'Αργότερα θα μπορούσαμε να πάρουμε ένα κορίτσι...

—'Και την έρόλησε με στοργή. 'Αφισέ τα αυτά. Θέλω να μου πάρης μιά δούλα. Τώρα, τώρα... 'Οχι άναβολές!

—'Ο Γιώργος ξαφνιάστηκε. Μα' δεν άπάντησεν. Ούτε όμως έπήρε δούλα. Σε λίγες μέρες, ένα βράδυ, ή Λιλίη του είπε:

—'Δεν μπορώ πια να βγώ έξω. Δεν έχω ρούχα να φορέσω...

—'Μα πως αγάπη μου; Έκामεν αυτός. 'Εγώ βλέπω πως έχεις τόσα φορεμάτια.

—'Εσύ βλέπεις με τ' άντρικά μάτια. Μα' δεν μπορώ να βγαίνω έξω όλο με τά ίδια. Θα με πάρουν στο φιλό.

—'Δεν είπαμε πως θα βαδίσουμε σύμφωνα με τά εισοδήματά μας; είπε δειλά ό Γιώργος.

—'Μα τ' άφίσης αυτά. Δεν μπορώ να φοράω παλιωτάσειες! Πρέπει να κάμω ένα νέο φόρεμα για πρωί κι' ένα άλλο βραδυνό... 'Αφισέ τις δικαιολογίες και τις βλακείες...

—'Βλακείες; —'Ναί, Είσαι άνόητος! Είσαι «ύρρανος» Με τυραννάς και μου στερείς τη ζωή μου...

—'Εβγαλεν ακόμα μιά άναρθρη φωνή ή Λιλίη και άρχισε να κλαίη...

—'Τι να κάμη ό Γιώργος; Πως να της κάμη φορεμάτια; Πως να της δούλα; 'Ο μισθός του μόλις άρκούσε για τά έξοδα που έκαναν. Να έκλεθε...

—'Και τά βόλευε όσο να πάψη ή φουρτούνα.

—'Μα ή Λιλίη ολοένα άγρίνει! 'Από μέρα σε μέρα είχε νέες απαιτήσεις... 'Εκανε καινούργιες φωνές, γκρίνιες, κλάψες.

—'Ο Γιώργος κατάφερε να δανεισθή κι' έτσι ή Λιλίη έκαμε δυο τουαλέττες, δυο καπέλα και άλλα είδη και πήρε και μιά μικρή δούλα.

—'Μα μόλις έπραγματοποίησεν αυτές τις απαιτήσεις, τότε έγινε πιο άπειτητική. 'Ηθελε να πηγαίνη κάθε βράδυ σε θέατρο ή σε κινηματογράφο. 'Ηθελε να τρώνε συχνά τό βράδυ στην μπύρα...

—'Κι' όσο ό Γιώργος προσπαθούσε να την ευχαριστήση, τόσο αυτή έγκρινιζε:

—'Μα δεν είναι ζωή αυτή! τουλε-

(Συνέχεια στη σελίδα 54)

"Ένα ραντεβού μετ' έμποδίων

Πρωτότυπο εύθυμογράφημα τού κ. Παν. Παπαδούκα

Σ ΤΙΣ έφτά μ.μ. ακριβώς, έπρεπε να βρισκόμαι στο ζαχαροπλαστείο ό «'Αρχιμήδης». 'Εκεί είχα δώσει τό πρώτο μου ραντεβού με την Πιπίτσα, τη νέα υποψήφια φιλενάδα μου. 'Ομορφη, πολύ όμορφη κοπέλλα ή Πιπίτσα—άλλως τε όποιος ξέρει τά χαλλίτεχνικά μου γούστα, θα μπορούσε να τό θεβαιώσει και χωρίς να την δει. Αυτό τό ζαχαροπλαστείο πρώτη φορά τ' άκουγα, αλλά επέμενε ή Πιπίτσα:

—'Συνήθως, εκεί δίνω τά ραντεβού μου, μου είπε.

—'Κι' αφού ήταν έτσι, δεν θα ήτανε βέβαια λεπτό εκ μέρους μου να της χτυπήσω εύθες από την αρχή μιά συνήθειά της...

—'Η ώρα ήταν ακριβώς έξη παρά τέταρτο. 'Εγώ βρισκόμουν στην Πλατεία Συντάγματος, τό ζαχαροπλαστείο ό 'Αρχιμήδης κατά τό Μουσείο και ξεκίνησα σιγά σιγά να κατεβαίνω την ιδόν Σταδίου, ώστε, στις έξη και είκοσι να είμαι στο πόστο μου. (Στά ραντεβού μου, είμαι πάντοτε 'Εγγλέος παρά δέκα).

—'Αλλά ήταν γραφό μου φαίνεται εκείνο τ' απόγευμα να μου τύχουν όλες οι άναποδιές του κόσμου Μόλις πέρασα την πλατεία, άκούω μιά φωνή:

—'Ναπολέων!

—'Ηταν ένας φίλος μου. Είχα να τον δω καιρό.

—'Τι γίνεσαι θρέ παιδί;

—'Καλά εύχαριστώ.

—'Στό σπίτι όλοι καλά;

—'Όλοι.

—'Οι ρευματισμοί της θείας σου τής Μαρίκας;

—'Κι' εκείνοι καλά είναι...

—'Βρέ τον Ναπολέοντα! Ξέρεις ό,τι πάγυνης; Μιά χαρά είσαι! Φτου σου!... Οί δουλειές πως πάνε;

—'Δόξα σοι ό θεός. Καλά!

—'Αυτό είναι εύχαριστό...

—'Κι' αφού με βασάνισε δέκα λεπτά της ώρας, μου έσκαψε τό μυστικό.

—'Ο θεός σε στέλνει Ναπολέον.

—'Καταλαβαίνω. Πόσα;

—'Ένα κατοστάριο!

—'Και ήταν άνάγκη να μου κάνης τόσο πρόλογο;

—'Για να γλυτώσω γρήγορα—έξη παρά δύο— του έδωσα τό ποσό που μου ζήτησε κι' άποχτήσα την ελευθερία μου.

—'Αλλά όχι για πολύ. Λίγα θήματα πιο κάτω, να ό Ριζής—άλλος φίλος μου. (Τι τις θέλω τόσες φίλιες;)

—'Τό ξέρεις ό,τι παντρεύτηκα;

—'Όχι! Τώρα τό μαθαίνω.

—'Έχεις δίκιο. 'Εκανα, βλέπεις τους γάμους μου έν στενόφ οίκογενειακό κύκλο.

—'Μα ζήστες, λοιπόν... 'Ορεβουά.

καλή, ευγενικά, και όμορφη. Στάσου να δής μιά φωτογραφία της.

—'Εκύτταζε τό ρολόι μου. 'Εξη και δέκα.

—'Μου τη δείχνεις άλλοτε!

—'Α! 'Οχι! 'Οχι! Τώρα θα τη δής! Τέλος πάντων έχω τόσους μήνες να σε ιδώ και θές να με ξεφορτωθής;

—'Όχι Ριζή μου, αλλά έχω μιά έπείρωση δουλειά.

—'Η δουλειά μπορεί να περιμένη... 'Επιμένει να ιδής τη γυναίκα μου.

—'Άνοιξε τό πορτοφόλι του κι' άρχισε να ψάχνη στα διάφορα διαμερισμάτά του.

—'Τί διάβολο, ψιθύριζε. Τί έγινε... 'Α! Βέβαια... Θα την έχω στο καρνέ μου... Βάλθηκε κατόπιν να ψάχνη τό καρνέ...

—'Μου τή δείχνεις άλλοτε!

—'Ανοιξε τό πορτοφόλι του κι' άρχισε να ψάχνη στα διάφορα διαμερισμάτά του.

—'Τί διάβολο, ψιθύριζε. Τί έγινε... 'Α! Βέβαια... Θα την έχω στο καρνέ μου... Βάλθηκε κατόπιν να ψάχνη τό καρνέ...

—'Μου τή δείχνεις άλλοτε!

—'Ανοιξε τό πορτοφόλι του κι' άρχισε να ψάχνη στα διάφορα διαμερισμάτά του.

—'Τί διάβολο, ψιθύριζε. Τί έγινε... 'Α! Βέβαια... Θα την έχω στο καρνέ μου... Βάλθηκε κατόπιν να ψάχνη τό καρνέ...

—'Μου τή δείχνεις άλλοτε!

—'Ανοιξε τό πορτοφόλι του κι' άρχισε να ψάχνη στα διάφορα διαμερισμάτά του.

—'Τί διάβολο, ψιθύριζε. Τί έγινε... 'Α! Βέβαια... Θα την έχω στο καρνέ μου... Βάλθηκε κατόπιν να ψάχνη τό καρνέ...

—'Μου τή δείχνεις άλλοτε!

—'Ανοιξε τό πορτοφόλι του κι' άρχισε να ψάχνη στα διάφορα διαμερισμάτά του.

—'Τί διάβολο, ψιθύριζε. Τί έγινε... 'Α! Βέβαια... Θα την έχω στο καρνέ μου... Βάλθηκε κατόπιν να ψάχνη τό καρνέ...

—'Μου τή δείχνεις άλλοτε!

—'Ανοιξε τό πορτοφόλι του κι' άρχισε να ψάχνη στα διάφορα διαμερισμάτά του.

—'Τί διάβολο, ψιθύριζε. Τί έγινε... 'Α! Βέβαια... Θα την έχω στο καρνέ μου... Βάλθηκε κατόπιν να ψάχνη τό καρνέ...

—'Μου τή δείχνεις άλλοτε!

—'Ανοιξε τό πορτοφόλι του κι' άρχισε να ψάχνη στα διάφορα διαμερισμάτά του.

—'Τί διάβολο, ψιθύριζε. Τί έγινε... 'Α! Βέβαια... Θα την έχω στο καρνέ μου... Βάλθηκε κατόπιν να ψάχνη τό καρνέ...

—'Μου τή δείχνεις άλλοτε!

είχα ένα έπιστόδιο με κάποιο σωφέρ, ώρ- κίστηκα να μην ξαναπατήσω τό πόδι μου σε ταξί. Και δεν είχα κανένα σκοπό να γίνω έπίσκοπος.

—'Θα πάρω τό τράμι! λέω.

—'Εκοφα, λοιπόν από ένα στενό και βγήκα στη λεωφόρο Πανεπιστημίου. Τά τράμι ήταν σταματημένα στη γραμμή, σαν να έπόκειτο να κάνουν συγκέντρωσι.

—'Ερώτησα τί συμβαίνει.

—'Εκόπηκε τό ρεζμα και περιμένουμε.

—'Στό διάβολο!

—'Θα πήγαινα, λοιπόν, με τά πόδια. 'Όταν ξέρει κανείς να βαδίζει γρήγορα, και να κόβη από στενά, γίνεται πουλί. 'Αλλά στο πρώτο στενό που έστριψα, άκουσα μιά γνώριμη φωνή:

—'Ναπολέων!

—'Ενας άνθρωπος είχε βγή ξεσκουφωτός από κάποιο μαγαζί και με φώναζε. 'Ηταν ένας παλιός γνωστός μου.

—'Καιρό ψάχνω να σε βρω θρέ παιδί μου. Ξέρεις, άνοιξα μαγαζί εδώ.

—'Και τί πουλάς;

—'Είδη ταξιδίου.

—'Και χάρηκε να τ' άνοιξης σ' έναν άλλο δόμο χριστιανέ μου;

—'Έλα να τό δής. 'Εγώ βαλίτσες τόλάντες, σαίξ-λόγκ, και ό,τι χρειάζεται ένας άνθρωπος που πρόκειται να ταξιδέψη. 'Ελα να τό δής, λοιπόν!

—'Δεν πρόκειται να πάω ταξίδι!

—'Να πής ένα ούζακι για να μου εύχθής τό καλορίζικο.

—'Ας είναι μιά άλλη φορά.

—'Αδύνατον. Τόγω για γρουσουζιά. 'Αν δεν έοθης δεν θα σου ξαναμιλήσω. Με τραβήξες από τό γέρι και υποτάγηκα στην κακή μου μοίρα. Διάταξε τό μικρό:

—'Ένα ούζο για τον κύριο, με καλό μελέ!

—'Έσυγα από τό μαγαζί του φίλου μου στις έφτά παρά είκοσι πέντε.

—'Αραγε θα με περιμένει, ρωτούσα τον εαυτό μου. Θα τής έξηγήσω βέβαια και θα με συγγωφώση... Κι' έπειτα μπορεί να μην έγνη πάει άκούα. Οί γυναίκες άρνοουν πάντα στο πρώτο ραντεβού.

—'Καθώς έτοσα, δεν ποόσεξα πως περνούσα κάτω από ένα γαπί. Και έσπαινα μούνομαι μιά άκατη ποσότητα άβέβαιη στα ούζα!... Πως να πήγαινα άβαστωμένος;

—'Ένα καθαριστήριο! έσόνάνα. Που έχει εδώ κοντά ένα καθαριστήριο;

—'Μόλις στρίψετε τη γωνία. Τότο μαγαζί δεξιά, μου είπε ένας πολύ καλός άνθρωπος.

—'Ποόσεξα ποδα τά εκεί. Είδα μιά υπέροχη έπιγραφή: Μένω στυμπαίον καθαρι- στήσιον ή «Λευκότης». Μιά πόστα κλειστή και άπάνω μιά άλλη μικρή πρόσηση έπιγραφή «Κλειστόν λένω άνακαινίσει- σον». 'Εμπήκα λοιπόν, σ' ένα κλασσικόν έξήγησα νερό ζεστό και υ' αυτό έτοσα τά ούζα μου σε κάποιο λογαριασμό.

—'Η ώρα έφτά ακριβώς, είπα, κυτά-

ζοντας το ρολί μου. 'Ελπίζω πώς θα περιμένει η Πιπίτσα...

'Αρχισα και πάλι να τρέχω. Καθώς όμως ήμουν έτοιμος να περάσω στο άπεναντι πεζοδρόμιο, μια άτελειωτη σειρά αυτοκινήτων μούκοψε το δρόμο: 'Επρόκειτο για μια κηδεία. 'Εκανα να περάσω γρήγορα ανάμεσα σε δυο αυτοκίνητα, αλλά η φωνή του σωφέρ με σταμάτησε:

Θές να πᾶς να κάνης παρέα του μακαρίτη;

'Επί τέλους πέρασε κι' αυτή. 'Εφτά και πέντε ή ώρα. Βρέθηκα στο άπεναντι πεζοδρόμιο. 'Αλλά δυνατές φωνές μ' έκαναν να γυρίσω. Δυο άνθρωποι δευρόντουσαν. Μαζεύτηκε κόσμος. Κι' ένω ήμουν έτοιμος να συνεχίσω το δρόμο μου, —τους είχαν χωρίσει εν τῷ μεταξύ — αίσθανθηκα ένα χέρι να τραβά το δικό μου. 'Εγύρισα. 'Ηταν ο ένας από τους δυο συμπλεκόμενους. 'Οπως κατάλαβα από το μαυρισμένο του μάτι, ήταν αυτός που τις είχε φάει.

— Κύριε! Θάρθητε μάρτυρα!
— Τί δουλειά έχω εγώ μ' αυτή την ιστορία;
— Τόν είδατε που μού έπεσε το κεφάλι!

— Δέν είδα τίποτα χριστιανέ μου!
— Τόν είδατε κύριε!... Θάρθητε μάρτυρας γιατί δέν είναι σωστό να μέ άδικήστε!

Αυτή τη στιγμή επενέβησαν και οι περιέργοι:

— Πόσπει να πάτε μάρτυρα! Δέν βλέπετε πώς τούποιξε το μάτι;

Δέν πρόφτασα να τὸ σκάσω γιατί ἤρθε κι' ὁ πόλιτσαυ μ' ἕνα καρνέ στο γέσο:

— Τ' ὄνομά σου παρακαλώ...

Τοῦ τὸ εἶπα.

— 'Ακολουθήστε με, ἐπρόθεσε.

Στις ἐφτάμισυ εἶμαστε ἔλοι στο Τμήμα. Καί στις ὀγτώ και εἴκοσι, ἀφοῦ ἔδωσα τὴν κατάθεσί μου, ὑπέστην τὴν ἀνάγνωσί της και ὑπέγραψα, βρέθηκα πάλι ἐλεύθερος στο δρόμο.

— 'Αυγαε ὅα μὲ ποιμένη!... Καθόλου ἀπίθανον νὰ μὴν ἔγη πάει ἀκόμα. 'Ισως νὰ νό-

μισε πὸς εἶπαμε στίς ὀχτώμισι!...

Μ' αὐτὴ τὴν παρήγορη σκέψη ἐπῆρα τὸ δρόμο γιὰ τὸ ζαχαροπλαστείο ὁ 'Αρχιμήδης. Στὰ μισά ὅμως μὲ σταμάτησαν δυὸ κύριοι και μιά κυρία.

— Παρτόν μεσιέ. Παρλέ βού φρανσαί;

— Οὐί...οὐί!..

'Ήτανε ξένοι κι' ἤθελαν νὰ πληροφορηθοῦν ποῖο τρέμ νὰ πάρουν γιὰ νὰ βρεθοῦν στὴν 'Ακρόπολη. 'Επιθυμοῦσαν πολὺ νὰ τὴν ἀπολαῦσουν μὲ πανσέλιγο. Κι' ἐπειδὴ οὔτε ἐκείνοι μιλοῦσαν καλά τὰ γαλλικά, οὔτε ἐγώ, ἡ συνεννόησις ἐκράτησε ἕνα τέταρτο. Εἶπα βέβαια γιὰ

μιά στιγμή νὰ τοὺς στειλω στὸ δίκαιο, κι' αὐτοὺς, ἀλλὰ σκέφθηκα κατόπιν πὸς θὰ σχημάτιζαν τὴν χειρότερη ἰδέα γιὰ τὸν τόπο μας. Κι' ἔτσι φτάσαμε στίς ἐννεμὴ παρὰ εἴκοσι. Παρὰ τέταρτο ἀκριβῶς ἤμουν στοῦ ζαχαροπλαστείου ὁ «Αρχιμήδης» ἐκύτταζε ἀπόξω, πουθενὰ ἡ Πιπίτσα. 'Ερώτησα τὸ γκαρσόνι.

— Μιά δεσποινίς ἔτσι κι' ἔτσι...

— Μιά μελαχροινὴ, μὲ πράσινο καπελάκι και ἄσπρη τσάντα;

— Ναί... αὐτὴ!..

— 'Ἦρθε στίς ἐξήμισυ. Περιμένα δέκα κι' ἔπειτα ἔφυγε μαζί μ' ἕναν κύριο που καθόταν στοῦ διπλανὸ τραπέζι!...

— 'Ἐναν κύριο μὲ μαῦρο μουστακί και καφέ ρεπούμπλικα; ἀκουσα μιά γλυκειὰ γυναικεία φωνὴ διπλά μου, νὰ ρωτᾶ.

— Μάλιστα δεσποινίς... περιμένα κι' ἐκείνος ἀπὸ τὴς ἐξήμισυ... Κι' ἔφυγαν μαζί.

'Εκύτταζε τὴν κοπέλλα που ρωτοῦσε, μὲ κῦτταζε και κείνη. 'Αρχίσαμε νὰ συνεννοῦμεθα.

— Εἶχατε κι' ἑσείς ραντεβού στίς ἐξήμισυ; τὴ ρώτησα.

— Μάλιστα κύριε! Καί ἤρθατε τώρα;

— Μὰ ἂν ξέρατε τί μού συνέβη... Κι' ἔσείς τὸ ἴδιο;

— Κι' ἐγὼ στίς ἐξήμισυ ἔπρεπε νὰ εἶμαι... 'Αν ξέρατε ὅμως τί μού συνέβη... 'Εγὼ νὰ σᾶς κάνω μιά πρόταση. Πᾶμε κάπου μαζί νὰ μού κάποιον συνέβη σὲ πῆτε νὰ σᾶς πῶ κι' ἐγὼ τί συνέβη σὲ μένα και νὰ ἰδοῦμε τί θὰ συμβῆ και τί θὰ δοῦν μὲς!...

— Πολὺ εὐχαρίστως...

'Εκτίνο που θὰ μᾶς συμβῆ, ὅσπερα ἀπ' αὐτὸ εἶναι ὁ γάμος... 'Ελπίζω νὰ μὴ μού τῶχη κανένα ἐμπόδιο ἐκείνη τὴν ἡμέρα...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Η ΨΥΧΗ ΣΟΥ!

Τοῦ χόρτου ἡ φεγγόβολη δροσοῦλα τοῦ ἀηδονίου τ' ὀλόγαρο τραγοῦδι, τοῦ κάμπου ἡ πεταλούδα ἡ μικρούλα, τοῦ γιασεμιοῦ τὸ κάτασπρο λουλουδί εἶν' ἡ ψυχὴ Σου.

Τοῦ φεγγαριοῦ ἡ κατάχλωμη ἀχτίδα, τὸ διαμαντένιο τ' οὐρανοῦ ἀστέρι, τὸ χαμόγελο που χαρίζ' ἡ ἐλπίδα, τῆς χαρραυγῆς τὸ χαϊδεμένον ἀγέρι εἶν' ἡ ψυχὴ Σου.

Τὸ γέλιο βυζανιάρικου παιδιοῦ, τῆς τρυφερῆς μητέρα τὰ φιλιὰ, ἡ μυρωδιά τοῦ κάθε λουλουδιοῦ, τῆς νύκτας ἡ οὐράνια σιγαλιά εἶν' ἡ ψυχὴ Σου.

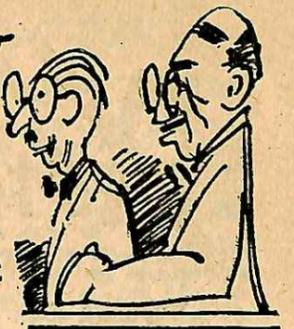
Τὰ καστανά, περήφανα μαλλιὰ σου, τὰ μάτια σου τὰ μυριοζηλεμένα, ἡ ἀκακὴ κι' εὐγενικὴ λαλιά σου, τὰ χεῖλη σου τὰ ροδοστολισμένο εἶν' ἡ ψυχὴ Σου.

Ἰωάννης Πολέμης

Τὴν αὐθυμείαν τοῦ δικαστηρίου

Ἡ παγίς

Τοῦ Κ. Δ. ΨΑΘΑ

- ΤΙ ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ παρακαλῶ;
— 'Ἐνα διαμέρισμα, κύριε.
— Πόσα δωμάτια;
— Τέσσερα.
— Μπορῶ νὰ τὸ δῶ;
— Πῶς! Εὐχαρίστως. Περᾶστε παρακαλῶ.

'Ἦταν ἕνας κύριος, ψηλός, πολὺ σοβαρός. 'Εμπῆκε μὲ ποζα μέσα στο σπίτι. 'Εκύτταζε τὰ δωμάτια. Συνωφρῶθη, εὐχαριστήθη, ξανασυνωφρῶθη. 'Επέρασε στο μπάτιο, στὴν κουζίνα. Ρώτησε γιὰ πλυσταριό, ξανασυνωφρῶθη, ξαναεὐχαριστήθη, ἐξηρόθη και ἐν τέλει ἐρώτησε:

— 'Ενοίκιον;
— Δυόμισι χιλιάδες.
— Τί;
— Δυόμισι, κύριε.
— Εἶστε καλά μαντάμ;
— Γιατί;
— Δύο, τελευταία τιμὴ. Τὸ δίνετε;
— 'Α-πα-πα!

'Ο κύριος ἔφυγε σοβαρὸς ὅπως σοβαρὸς ἦλθε. Τὸ ἀπόγευμα τὸ κρουθῶνι τοῦ σπιτιοῦ ξαναχτύπησε και ἐνεφανίσθη μιά κυρία:

— Μπορῶ νὰ δῶ τὸ σπίτι;
— Πῶς, εὐχαρίστως.
— Εἶναι μεγάλο;
— Τέσσερα δωμάτια, χῶλ, λουτρό.
— 'Ωραία.

'Ἡ κυρία ἦταν μιά χοντρή. 'Εγύρισε τὰ δωμάτια, ἔβγαλε τὰ συμπεράσματά της και ἐν τέλει ἐρώτησε:

— Καί πόσο τὸ νοίκι;
— Δύο τετρακόσες μαντάμ.
— Τί;
— Δύο τετρακόσες.
— Τελευταία τιμὴ;
— Τελευταία.
— Ὅα ἀστετεύστε ὑποθέτω.
— Γιατί;
Τ' ἀφήνετε χίλιες πεντακόσες!

— Τί λέτε κυρία μου!
'Εφυγε ἡ κυρία και ἡ νοικοκυρὰ ἄρχισε νὰ φουσουανά μὲ τὴ σειρὰ της γιὰ τὸν τρόπο της και τὴν ἀξίωσή της. Τὸ σπίτι τὸ εἶχε ἀρχικῶς καθορίσει στίς δυόμισι. Καί δέν ἤθελε νὰ κἀνη οὔτε ἐκατόδραμον ἐκπτώσιν. 'Αλλὰ ἡ ἐπίσκεψις τοῦ πρωῖνου κυρίου και τῆς ἀπογευματινῆς κυρίας ἄρχισαν νὰ κλονίζου τὴν ἀπόφασίν της. Τὴν ἐπομένην τὸ πρωῖ, παρουσιάσθη ἕνα ἀνδρόγυνον:

— Νὰ δοῦμε τὸ σπίτι.
— Περᾶστε παρακαλῶ.
— Εἶναι μεγάλο;
— Πῶς!
— Ὁέλομε, ξέρετε, τέσσερα δωμάτια.
— Τέσσερα εἶναι.
— 'Ας τὸ δοῦμε.

Προσεφῶθη τὸ ἀνδρόγυνον εἰς ἄλο τὰ δωμάτια. ἀντήλλαξε σκέψεις, ἐσυνέχισε τὴν ἐπιθεώρησιν. Ξανα ἀντήλλαξε σκέψεις, ἐδῶ ὅα γίνη τὸ σαλόνι, ἐκεῖ κρεβάτια, ἐδῶ ὅα γίνη τὸ σαλόνι, ἐκεῖ κρεβάτια, λίγο ἄβολη πέσσει ἡ κουζίνα, τὸ μπάτιο θέλει ἐπιδιόρθωσι, ἂν εἶ-

χε κι' ἕνα δωμάτιο ὑπηρεσίας...
— 'Ενοίκιον;
— Δύο τριακόσες.
— Τί λέτε κυρία μου.
— Παρακαλῶ;
— 'Ἡ τελευταία σας τιμὴ.
— Αὐτὴ εἶναι.
— Ὅα ἀστετεύστε κυρία μου... 'Ἐνα σπίτι μὲ τὸσες ἐλλείψεις, σὲ τόσο κακὴ θέση, οὔτε θέα ἔχει, οὔτε εὐρύχωρα δωμάτια δυὸ τριακόσες;
— 'Εσεῖς, πόσα προσφέρετε;
— Χίλιες ἑπτακόσες.
— 'Α-πα-πα! Μὴ συζητᾶτε.
'Εφυγε τὸ ἀνδρόγυνον και ἐμᾶινετο ἡ ἰδιοκτῆτοια. Δέν ἤμπορουσε νὰ χωνέψη

— Χαίρετε κυρία μου.
— Μιά στιγμή κύριε...
— Κάνετε χαμιά ὑποχώρησι;
— Δυὸ ἑκατό.
— 'Αδύνατον.

Εἶπε ἀχαίρετον ὁ κύριος και ἔφυγε. Καί ἡ ἰδιοκτῆτοια ἐμπῆκε ἐκ νέου εἰς μελαγχολικὰς σκέψεις. 'Επὶ δέκα μέρες ἐσυνεχίσθη αὐτὴ ἡ ἱστορία μὲ διαφόρους ἐνοικιαστάς. Καί τὸ κατηγοροῦσαν ἄλλοι. Καί δέν ἔδινε κανεὶς περισσότερο ἀπὸ χίλιες ἑξακόσες ἕως χίλιες ἑπτακόσες.

— Καί τότε;
— 'Ακούστε κ. πρόεδρε...
— Ἐὰς ἀκούω.
— Πρῖν ἀπὸ ὄλους αὐτοὺς εἶχε ἔλθει ὁ νοικίας μου. Αὐτὸς που κάθεται τώρα κ. πρόεδρε. Καί μού προσέφερε χίλιες ἐννεακόσες. 'Εννοεῖτε ἐτι ἐγὼ τότε τούλεγα δυόμισι χιλιάδες, ὅπως και ἦταν ἡ τιμὴ του και δέν κατέβαινα παρὰ μόνάγα ἕνα ἑκατοστάριο. 'Ὅταν ὅμως κ. πρόεδρε εἶδα ἐτι ἤρχοντο και ξαναἤρχοντο οἱ ἐνοικιασταί και δέν προσέφερε κανεὶς περισσότερο ἀπὸ χίλιες ἑπτακόσες ἀπογοητεύθηκα κ. πρόεδρε μου. Καταλαβαίνετε; Εἶπα πὸς ἡ τὸ σπίτι μού δέν ἀξίζει ἢ τὰ νοίκια ἔχουν πέσει ὀέτο. Καί τρεῶν στὸν κύριο και τοῦ τὸ νοικιάζω γιὰ χίλιες ὀχτακόσες.

— 'Ε, λοιπόν;
— 'Ἦταν κόλπο
— Ποιό;
— Οἱ ἄλλοι ἐνοικιαστές.
— Πῶς δηλαδή;
— 'Απλοῦστατα κ. πρόεδρε. Μ' ἔναψε ὁ πονηρός. 'Ὁ παμπόνηρος γιὰ νὰ μού πάρη τὸ σπίτι μου γιὰ ἕνα κομμάτι ἑκατόμ. Τοῦ τὸ νοικιάζω σᾶς εἶπα. Καί σ' ἔνα μῆνα εἶχε κάποιον γιοσπῆ. Καί βλέπω ἐτι νοίκετε κ. πρόεδρε μου;

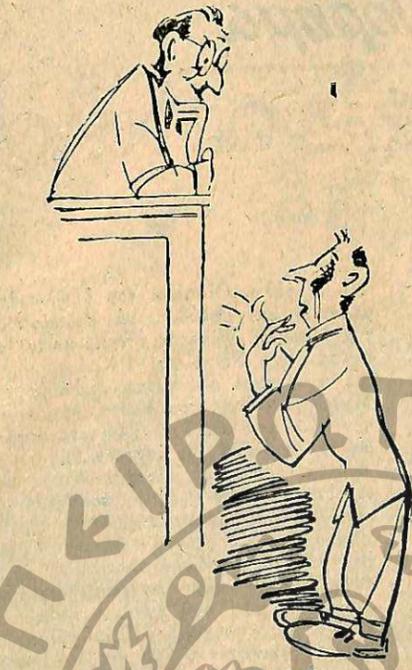
— Τί;
— Φοβερό πρᾶγμα. 'Ὅλοι οἱ ἐνοικιασταί που εἶχαν ἔλθει νὰ δοῦν δῆθεν τὸ σπίτι, ἦταν φίλοι και συγγενεῖς του. 'Ὅλοι οἱ καλσμένοι του. Μὲ ἐννοεῖτε;

— Μάλιστα.
— Τοὺς εἶχε βάλει ὁ πανοῦργος, νὰ ἔλθουν δῆθεν νὰ τὸ δοῦν νὰ προσφέρουν πολὺ λιγώτερα ἀπ' αὐτὸν και νὰ πῶ ἐγὼ πὸς αὐτοὺς πληρώναι τὰ περισσότερα. 'Ετσι και ἔγινε. 'Επείσα στὴν παγίδα.

— Καί τώρα;
— Τοῦ τὸ νοικίασα χίλιες ἐννεακόσες. Καί τὸ σπίτι κάνει δυόμισι. Νὰ χολάσωμε τὸ συμβόλαιο.

'Εκλήθη ὁ ἐνοικιαστής;
— Τί εἶν' αὐτά;
— Δέν ξέρω τίποτα.
— 'Ἐκτανος αὐτὸ τὸ κόλπο;
— 'Ἰδῶν δέν ἔχω.

'Αθῶος. Καί ἡ ἰδιοκτῆτοια ἀκόμα μαίνεται ἡ δυστυχής!...

— Χαίρετε κυρία μου.
— Μιά στιγμή κύριε...
— Κάνετε χαμιά ὑποχώρησι;
— Δυὸ ἑκατό.
— 'Αδύνατον.

Εἶπε ἀχαίρετον ὁ κύριος και ἔφυγε. Καί ἡ ἰδιοκτῆτοια ἐμπῆκε ἐκ νέου εἰς μελαγχολικὰς σκέψεις. 'Επὶ δέκα μέρες ἐσυνεχίσθη αὐτὴ ἡ ἱστορία μὲ διαφόρους ἐνοικιαστάς. Καί τὸ κατηγοροῦσαν ἄλλοι. Καί δέν ἔδινε κανεὶς περισσότερο ἀπὸ χίλιες ἑξακόσες ἕως χίλιες ἑπτακόσες.

— Καί τότε;
— 'Ακούστε κ. πρόεδρε...
— Ἐὰς ἀκούω.
— Πρῖν ἀπὸ ὄλους αὐτοὺς εἶχε ἔλθει ὁ νοικίας μου. Αὐτὸς που κάθεται τώρα κ. πρόεδρε. Καί μού προσέφερε χίλιες ἐννεακόσες. 'Εννοεῖτε ἐτι ἐγὼ τότε τούλεγα δυόμισι χιλιάδες, ὅπως και ἦταν ἡ τιμὴ του και δέν κατέβαινα παρὰ μόνάγα ἕνα ἑκατοστάριο. 'Ὅταν ὅμως κ. πρόεδρε εἶδα ἐτι ἤρχοντο και ξαναἤρχοντο οἱ ἐνοικιασταί και δέν προσέφερε κανεὶς περισσότερο ἀπὸ χίλιες ἑπτακόσες ἀπογοητεύθηκα κ. πρόεδρε μου. Καταλαβαίνετε; Εἶπα πὸς ἡ τὸ σπίτι μού δέν ἀξίζει ἢ τὰ νοίκια ἔχουν πέσει ὀέτο. Καί τρεῶν στὸν κύριο και τοῦ τὸ νοικιάζω γιὰ χίλιες ὀχτακόσες.

— 'Ε, λοιπόν;
— 'Ἦταν κόλπο
— Ποιό;
— Οἱ ἄλλοι ἐνοικιαστές.
— Πῶς δηλαδή;
— 'Απλοῦστατα κ. πρόεδρε. Μ' ἔναψε ὁ πονηρός. 'Ὁ παμπόνηρος γιὰ νὰ μού πάρη τὸ σπίτι μου γιὰ ἕνα κομμάτι ἑκατόμ. Τοῦ τὸ νοικιάζω σᾶς εἶπα. Καί σ' ἔνα μῆνα εἶχε κάποιον γιοσπῆ. Καί βλέπω ἐτι νοίκετε κ. πρόεδρε μου;

— Τί;
— Φοβερό πρᾶγμα. 'Ὅλοι οἱ ἐνοικιασταί που εἶχαν ἔλθει νὰ δοῦν δῆθεν τὸ σπίτι, ἦταν φίλοι και συγγενεῖς του. 'Ὅλοι οἱ καλσμένοι του. Μὲ ἐννοεῖτε;

— Μάλιστα.
— Τοὺς εἶχε βάλει ὁ πανοῦργος, νὰ ἔλθουν δῆθεν νὰ τὸ δοῦν νὰ προσφέρουν πολὺ λιγώτερα ἀπ' αὐτὸν και νὰ πῶ ἐγὼ πὸς αὐτοὺς πληρώναι τὰ περισσότερα. 'Ετσι και ἔγινε. 'Επείσα στὴν παγίδα.

— Καί τώρα;
— Τοῦ τὸ νοικίασα χίλιες ἐννεακόσες. Καί τὸ σπίτι κάνει δυόμισι. Νὰ χολάσωμε τὸ συμβόλαιο.

'Εκλήθη ὁ ἐνοικιαστής;
— Τί εἶν' αὐτά;
— Δέν ξέρω τίποτα.
— 'Ἐκτανος αὐτὸ τὸ κόλπο;
— 'Ἰδῶν δέν ἔχω.

'Αθῶος. Καί ἡ ἰδιοκτῆτοια ἀκόμα μαίνεται ἡ δυστυχής!...

ΨΑΘΑΣ

Χαίδεψέ μου τα Μαλλιά

Αθηναϊκόν
μυθιστόρημα

Ζούκ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τά προηγούμενα

Ο Γιώργος Μαράλης, έπειτα από ένα φλογερό ειδύλλιο, παντρεύτηκε τη Ντόρα Ζακείρη. Οι πρώτοι μήνες περνούν όπως έλοι οι πρώτοι μήνες δυο τρελλά έρωτευμένων συζύγων. Κατόπιν άρχισαν να ζούν κι αυτοί τις ίδιες ομοιόμορφες και φοβερές υέρες που αποτελούν τη ζωή όλων σχεδόν των άνδρων.

Ένα βράδυ, έρχονται σπίτι τους ο Αργύρης ο Φλωράς και ένας άλλος φίλος τους, ο Ρουμάνης, με την άρραβωνιαστική του την Νίνα, για να τους πάρουν μαζί τους στην Κηφισιά. Η Ντόρα που έχει αδελφική φίλια με τον Αργύρη, δεν χωνεύει το ζεύγος των άρραβωνιασμένων, και ιδίως την Νίνα που την χαρακτηρίζει ως γυναίκα κάπως παραλή. Για να μη χαλάση όμως, το χατήρι του άνδρος της ετοιμάζεται και σε λίγο φεύγουν για το Σέσιλ της Κηφισιάς. Εκεί γορεύουν και ιδιαιτέρως ο Γιώργος με την Νίνα. Αυτό άναστατώνει την Ντόρα και όταν φθάνουν σπίτι, κάνει του Γιώργου μια τρομερή σκηνή. Την άλλη μέρα, η Ντόρα δέχεται την επίσκεψη του Φλωρά στο σπίτι της και αυτός την βεβαιώνει ότι δεν είχε δική του ύποπτευση τον άνδρα της. Φεύγοντας ο Φλωράς ξεχνάει στο σπίτι, του Μαράλη την ταμπάκα του.

Ο Γιώργος το μεσημέρι την βρίσκει και έφοσον η γυναίκα του δεν του μιλά για την επίσκεψη του Φλωρά, την ύποπτεύεται ότι τον άπατά.

Έν τώ μεταξύ όμως δέχεται μια πρόσκληση της Νίνας, και κάνουν μαζί μια έκδρομη στον Σκαρμαγαγκά. Από την ημέρα εκείνη η Νίνα γίνεται έρωμένη

του Μαράλη. Οι φίλοι του ο Φλωράς το μαθαίνει και σπεύδει να προειδοποιήση τον Μαράλη. Φοβάται ότι πρόκειται περί συμπαιγνίας Νίνας και Ρουμάνη εις βάρος του, περί άποείρας έκβιασμού. Ο Μαράλης όμως, που πάντα ύποπτεύεται τον φίλο του ότι έχει ιδιαίτερες σχέσεις με την γυναίκα του, σχεδόν διώχνει τον Φλωρά. Μετά δυο μέρες η Ντόρα παίρνει ένα άνώδυνο γράμμα, πολύ εκδίαστικό αλλά πάντως επιβεβαιωτικό του ό,τι είπε ο Φλωράς στον άντρα της. Έστερ' από αυτό ο Μαράλης άποφασίζει να ξεκινήσει με την Νίνα. Άρνεύεται επανειλημμένως να πάη στα ραντεβού της, και κλείνει το τηλέφωνο... Έπι τέλους μια μέρα, συγκινημένος από τις παρακλήσεις της την δέχεται στην γκαρσονιέρα του.

Η Νίνα τον εκλιπαρεί να την κρατήσει κοντά του γιατί ο Ρουμάνης που τάχει μάθει όλα, άπειλει να την σκοτώση. Ο Μαράλης κάμπτεται. Έστερ' από δυο μέρες όμως, νέο άνώδυνο γράμμα έρχεται στην Ντόρα. Έξαλλος ο Μαράλης πηγαίνει στην γκαρσονιέρα του και λέει της Νίνας να φύγη άμέσως. Αυτή, όμως, κρεμιέται στο λαιμό του και κατορθώνει στο τέλος να κατευάση τον έραστή της που τυφλωμένος από το πάθος της στιγμής, την άγκαλιάζει έξαλλος. Έκείνη την ώρα άνοίγει η πόρτα και φαίνεται η Ντόρα. Πίσω της ήταν ο Φλωράς. Το ένοχο ζεύγος χωρίζεται άμέσως κατάπληκτο. Η Ντόρα κρύβει το πρόσωπό της με τα χέρια της και φεύγει άμέσως, σαν να την κυνηγούσαν. Ο Μαράλης έξαλλος διώχνει την Νίνα. Όταν αυτή έφυγε ο Φλωράς εξήγησε για μια τελευταία φορά με τον Μαράλη και στο τέλος του άναγγέλλει την άπόφασή του

να φύγη μακριά, στην Άφοική. Χωρίζονται συμπληρωμένοι. Έπιστρέφοντας σπίτι του άργα, ο Μαράλης, άκούει ψιθύρους. Η γυναίκα του κουδεντιάζει με τον Φλωρά.

Ο Αργύρης θέλει να μάθη, προτού φύγη αν η Ντόρα αγαπά πάντα τον άνδρα της ύπως ύποπτεύεται.

Πον

ΑΡΓΥΡΗ... Σε παρακαλώ... Πές μου, τον αγαπάς; Θέλω να μάθω!...

Η φωνή της Ντόρας, άκούστηκε πνιγμένη άπ' τους λυγμούς:

—Γιατί με παιδεύεις;... Γιατί θές να με κάνης να όμολογήσω σε σε έναν αυτό που ντρέπομαι να όμολογήσω και στον έαυτό μου τον ίδιο... —Τόν αγαπάς, λοιπόν... Τόν αγαπάς... Άπ' την άπάτη του, ο έρωτάς σου μεγάλωσε, αντί να γίνη μίσος ή άδιαφορία, και τώρα δε ζητάς κι ούτε δέχεσαι την έρωτική αντίδραση, μ' όποια μορφή κι αν σου προσφερθή, μόνο και μόνο γιατί δε ζης παρά με την έλπίδα πως κάποτε θα ξαναγυρίση. Όμολόγησέ το! Μη το κρύβης...

—Άφοδ' το θέλεις, τ' όμολογώ... Αυτός άνθρωπος ήταν ο πρώτος κι ο μόνος στη ζωή μου... Δεν κατάφεραν, ούτε τα χρόνια, ούτε τα φερμάτά του, να μου τόν βγάλουν άπ' την καρδιά μου... Κάθε τι που μου κάνει, μου προκαλεί τόν πόνο, και τίποτ' άλλο... Το πήρα άπόφαση, πώς, όποτε μου φεύγει, θα τόν περιμένω καρτερικά να ξαναγυρίση... Γίποτ' άλλο!

Ο Φλωράς σηκώθηκε. —Φτάνει, Ντόρα... της είπε με σβυσμένη φωνή. Κάθε λέξη σου, είναι και μια μαχαιριά για την καρδιά μου... —Μόνος σου δεν το ζήτησες, φτωχέ μου Άργύρη! —Ναι, και γι' αυτό πρέπει να φύγω... Το βλέπεις κι' εσύ μόνη σου, πως δε μπορώ να μείνω ούτε στιγμή πιά στην Άθήνα... Άύριο, τέτοια ώρα, θα τραβάω για τους μακρινούς παραλλήλους, που θα μ' άπομακρύνουν άπ' το μοναδικό όνειρο της ζωής μου... Γειά σου, Ντόρα... Όπως φαίνεται, δε θα σε ξαναδώ πιά ποτέ... Έκει μακριά όμως, θα σε βλέπω πάντα με τα μάτια της ψυχής, και μέσ' στις τροπικές εσπερες νύχτες, ο άνεμος της ζούγκλας, οι κραυγές των ίθαγώνων και τα ούρλιαχτά των άγριμιών, δε θα καταφέρνουν παρά ν' άναταράζουν πάντα τ' όνομά σου... Γειά σου, Ντόρα...

Μόλις πρόφτασε ο Μαράλης να χωθή σε μια πόρτα, κι' ο Φλωράς πέρασε άπ' το χόλλ, χωρίς να κυττάξη πίσω του, άνοιξε την πόρτα, και χάθηκε. Η Ντόρα δεν τόν άκολούθησε για να τόν ξεπροβοδίση. Έμεινε μέσ' στο σαλόνι, βυθισμένη στην πολυθρόνα και στις μελαγχολικές της σκέψεις, κι' όταν άκουσε τα βήματα κάποιου να τη ζυγώνουν, ούτε σήκωσε τα μάτια της για να δη ποιος είναι. Και μόνο σαν ένοιωσε τα δυο ζεστά μπράτσα του Μαράλη να τη φυλακίζουν, και τα χείλια του να γεμίζουν το πρόσωπό της, τ' άμαλλιά της, το φουστάνι της, πυρωμένα φιλά, τον κύτταξε άπέραντα εύτυχισμένη, κι' η εύτυχία της άναλύθηκε σ' ένα φοβερό παραλήρημα:

—Αγαπημένε μου!... Αγαπημένε μου!... Αγαπημένε μου!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Από κείνη τη νύχτα, πούπαιξε ευσυνείδητα το ρόλο πρώτης νύχτας του γάμου για δεύτερη φορά, ο Μαράλης κι' η Ντόρα ξαναζήσανε τις ώραίες τους στιγμές σαν πρωτόπειροι του έρωτος, μ' όλες τις δυνατές συγκινήσεις και μ' όλες τις λεπτομέρειες των ρωμαντικών περιπάτων, των γοητευτικών τέτ-ά-τέτ στα συναισθηματικά κεντράκια, στα πάρκα, ή στις άκροθαλασσίες, των έκδρομών, κάτω άπ' τα βωθίσια δέντρα, των άγκαλιασμάτων, κάτω άπ' τα θαμπά άσπια του φεγγαριού, και τις μαρμαρυγές των άστρων. Γρήγορη, σαν άστραποβόλημα, πέρασε ή πρώτη βδομάδα και για τους δυο. Η δεύτερη πέρασε πιο σιγά. Η τρίτη με νωθρότητα. Σιγά-σιγά, ή γοητεία έμπαινε στο ραλαντί. Τόσο, που ή τέταρτη βδομάδα πέρασε μ' έλαφρά χασμουρητά του Γιώργου, με τεντώματα των χεριών του λίγο πάνω άπ' τους ώμους.

—Βαρέθηκες, του είπε κατά το δειλινό της είκοστής τετάρτης μέρας ή Ντόρα, με κάποια πίκρα. —Έκείνος έπνιξε ένα χασμουρητό — το δέκατο έδώ κι' ένα τέταρτο—και ξανάφερε τα χέρια του στην κανονική του θέση, έλαφρά ντροπιασμένος.

—Τι ιδέα! της ξιαμαρτυρήθηκε. —Ίσα-ίσα, που διασκεδάζω φοβερά... —Ήταν καθισμένοι σε μια βεράντα του ξενοδοχείου, στο Καστρί, και βλέπανε τόν ήλιο να βασιλεύη στα βάθη του όρίζοντος, εκείνη μ' έλαφρυά μελαγχολία, εκείνος μ' έλαφρυά βαρυσστιμάρα. Νωρίς το άπομυσημέρο, είχε βρέξει, και τα πεύκα μύριζαν έντονα... Κάποιο άνεπαίσθητο ρίγος ήτανε διάχυτο στην άτμόσφαιρα, μαζί με την πρώτη άπειλή του φθινοπώρου.

—Δεν είναι δυνατό να διασκεδάσης... επέμεινε ή Ντόρα. Έδώ, ή θα μελαγχολήσης, ή θα πλήττης' μέσος όρος δε χωρεί... —Έ, τότε μελαγχολώ...

Κι' όμως, έπληττε. Στην αρχή, τις πρώτες μέρες, ή συναίσθηση πως ή γυναίκα του κι' ο Φλωράς δεν είχανε τίποτα μεταξύ τους, τόν είχε έλαφρώσει από ένα άπερίγραπτο βάρος. Νόμιζε τότε, πως ή Ντόρα του προσφερότανε για δεύτερη φορά. Σιγά-σιγά, όμως, ήρθε ή αντίδραση: Η Ντόρα είχε πάψει να περιβάλλεται με το φωτιστέφανο της άμαρτίας, κι' είχε ξαναγίνει μια κοινή, άσημαντη γυναικούλα, πουχε το άνυπόφορο έλάττωμα να τόν αγαπάη άποκλειστικά και να του προκάλλη έτσι άφάνταστη πλήξη.

Ντόρα τ'όθλεπε αυτό, προαισθανότανε καινούργιες τρικυμίες ύστερ' άπ' αυτή την παροδική νηνεμία, ένοιωθε όμως ότι δεν ήτανε δυνατό ν' άμυνθή. Κι' έτσι, άφινε μοιρολατρικά τα πράματα να τραβάνε το δρόμο τους, σίγουρη πως ή ζωή της φύλαγε καινούργια και πιο σκληρά χτυπήματα, που δεν ήταν Ικανή με κανέναν τρόπο να τ' άποσποθή.

Έδώ και τέσσερις-πέντε μέρες, είχαν άνεβή στο Καστρί. Ο Γιώργος κατέβαινε κάθε πρωί στην Άθήνα, και γύριζε το μεσημέρι. Μια φορά, μάλιστα, είχε γυρίσει το βράδυ, με την πρόφαση πως είχε δουλειά επείγουσα και τ' άπόνεμα και πως τ'ό ήταν άδύνατο ν' άνέβη

στο ξενοδοχείο τους για να φάη, και να ξανακατέβη ύστερα στην Άθήνα. Έτσι, ή Ντόρα περνούσε άρκετές ώρες μόνη της, με συντροφιά τα δέντρα.

Ένα μεσημέρι, ο Γιώργος, γυρίζοντας, της έδωσε ένα γράμμα άνοιγμένο. Ήταν άπό το Φλωρά.

—Πέρασα για μια στιγμή άπ' το σπίτι, της εξήγησε, και μου τ'όδωσε ή θυρωρός... Διάβασε να δής τί γράφει...

Ο Φλωράς έγραφε, με πολλή λεπτότητα, στο Μαράλη. Του διηγότανε τη ζωή του, που ήτανε σκληρή και μονότονη, τις καθημερινές του περιπλανήσεις μέσα στις άπέραντες φυτείες του καουτσούκ, κάτω άπ' τις κάθεται άχτίνες του ήλιου. Μέσ' άπό κάθε γραμμή του, άνάβλυζε με δύναμη ή νοσταλγία για ό,τι ειχεν άφίσει πίσω του.

Έστερ' άπό το διάβασμα του γράμματος, ή Ντόρα έμεινε γιγί πολλήν ώρα σκεπτική.

—Μελαγχολήσες;... τη ρώτησε ο άντρας της.

της τώρα... Έκ των ύστερών... Η Ντόρα γέλασε κι' αυτή, άκεφα δμως:

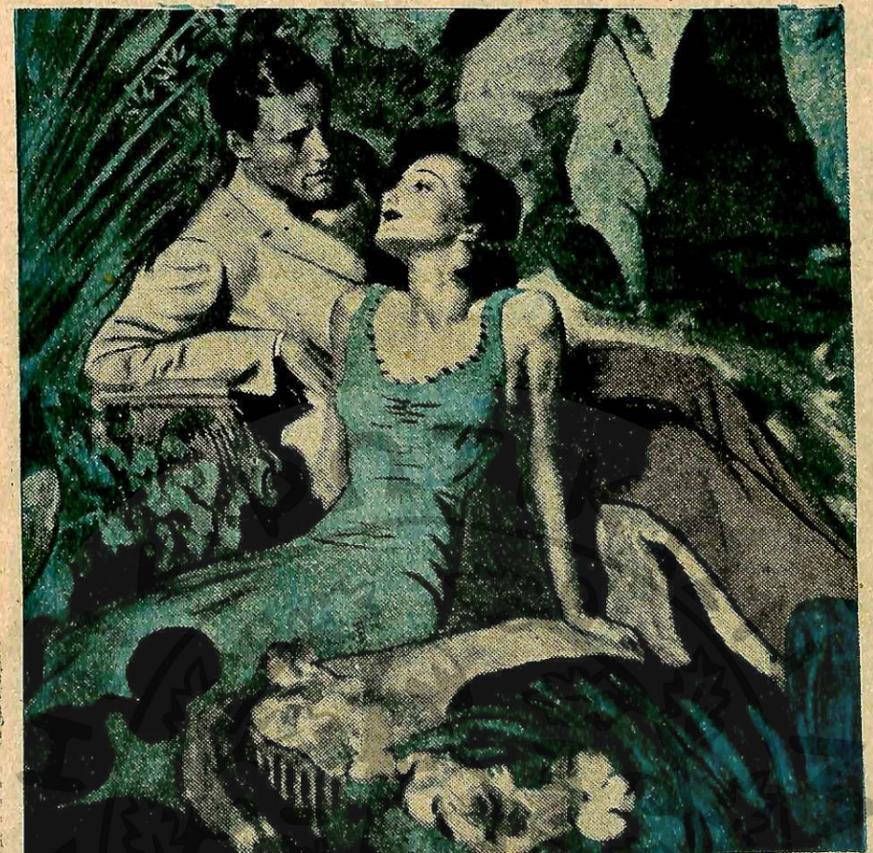
—Ξέρεις καλά ότι δεν πρέπει να το λές αυτό, ούτε γι' άστείο... Ο Αργύρης ήτανε για μένα ένας καλός φίλος, και τίποτ' άλλο... Παρά λίγο, μάλιστα, να βρή το μελά του γι' αυτή τη φίλια ο άνθρωπος...

Ο Μαράλης της άποκρίθηκε, δχι έντελώς άστεία αυτή τη φορά: —Δεν ήταν έντελώς άθώος, δηλαδή, τουλάχιστον από την πλευρά τη δική σου... Άσχετο αν εσύ δεν τόν ήθελες' εκείνος όμως προσάθησε να σε ξεμυαλίση...

—Τι θές να πής; —Νά... πως αν εσύ ένοιωθες γι' αυτό τον φίλα, εκείνος όμως ένοιωθε έρωτα... Και γι' αυτό ήταν ένοχος...

—Ο,τι έγινε, έγινε... Σήμερα, μια φορά, έξαγνίστηκε με τη θυσία του, με τόν ήρωισμό του, με την έξορία που επέβραλε ο ίδιος στον έαυτό του... Άπόλυτα σοβαρός τώρα, ο άντρας της την έκοψε:

—Ξέρεις πως ή φρασεολογία σου

Ο Μαράλης και η Ντόρα ξαναζήσανε τις ώραίες τους στιγμές σαν πρωτόπειροι του έρωτος.

—Γιατί το λές αυτό; —Γιατί έτσι δείχνεις... Η Ντόρα ξανάμεινε πάλι σιωπηλή για λίγο.

—Ήταν ένας τίμιος άνθρωπος... έζησε στο τέλος. —Γιατί ήτανε;... —Μ' άφοδ' δεν είναι πιά, ούτε τίμιος, ούτε άτιμος, ούτε καν άνθρωπος... Είναι μονάχα ένας έξοριστος, που δεν περιμένει τίποτε.

Ο Μαράλης γέλασε με κέφι: —Δεν μένει παρά να τόν αγαπή-

αυτή, μοιάζει πολύ με νοσταλγία... Η Ντόρα κατάλαβε πως είχε προχωρήσει περισσότερο από ό,τι έπρεπε. Εύρισκε όμως μια περιέργη ευχαρίστηση να υπογραμμίζει μπροστά στον άντρα της, τη συμπάθεια πουνοιωθε για το Φλωρά.

—Κι' αν έμοιαζε;... τόν έρώτησε χωρίς να τόν κυττάξη. —Ντορίτσα, άρχίζεις να μου γίνεις σαί σοβαρά ύποπτη... Το ξέρεις;... Έπειδή άκριβώς ήθελε να του γίνη θετικά ύποπτη, προσάθησε να

του διασκεδάση τις υποψίες:
 —"Ελα τώρα, άνθητε!... Αφού άκουσες τη συζήτησή μας όλη εκείνο το βράδυ, τί άλλο γυρεύεις;...
 —Ναί... Δέ λέω... 'Η συζήτησή σας μ' έπεισε πώς δέν είχατε τίποτα μεταξύ σας ως τη μέρα κείνη... 'Από εκεί κι ύστερα όμως, ποιός με βεβαιώνει πώς ή έρωτική σου άδιαφορία για τό Φλωρά δέ μεταβλήθηκε σ' ένα φλογερών έρωτα, τώρα πού μεσολάβησε μεταξύ σας ή απόσταση;... Ξέρεις, άγαπημένη μου, πώς ή απόσταση φέρνει τ' αντίθετα αποτέλεσμα άπό τόν καιρό; 'Ο δεύτερος, σβύνει τη φλόγα του έρωτα, κι' όταν ακόμα ανάβει όλόλαμπρη ή πρώτη κάνει και ή σπύθα, πυρκαγιά...
 'Η Ντόρα γέλασε:
 —'Η έπιχειρηματολογία σου είναι πολύ ποιητική... τού έλεπε. Μόνο πού δέν καταφέρνει να με πείσει...
 —'Ας σταματήσουμε τη συζήτηση... την έκοψε ό Μαράλης, κάπως άπότομα.
 —Βλέπω όμως, ότι πειράχτηκες πραγματικά...
 —Αυτό είναι δικός μου λογαριασμός...
 Κι' ό Μαράλης σηκώθηκε, άναψε νευριασμένος ένα τσιγάρο, κι' άπομακρύνθηκε.

— 102 —

Αυτή ή σκηνή ποδχε όλα τά γνωρίσματα μιός σκηνής ζήλειας, έβαλε στο μυαλό της Ντόρας μιά περιεργή σκέψη: Μιά κι' ό άντρας της φαινότανε πώς μονάχα σά δέν την είχε σίγουρη μπορούσε να τραθηχτή, γιατί να μην τούδασε θετικότερη την ιδέα της άπιστίας της, για να τόν τραθήξει; Σήμερα, βέβαια, ή ζήλεια του ποδχε δημιουργηθή ήτανε περάστική: τό πρόσωπο πού την προκαλούσε βρισκότανε μακρυνά χιλιάδες μίλια, κι' ή σκιά του, δέ μπορούσε παρά να δημιουργήση περαστικό τό ένδιαφέρον. Αύριο, μεθαύριο, όταν ή σκιά θά ρουφιότανε πάλι άδύναμη στα χείη της άποστάσεως, ό Μαράλης θά γύριζε στην πρώτη άδιαφορία, θά σήκωνε τά μάτια του στις ξένες γυναίκες, κι' ή γυναίκα ή δική του θάμπαινε στο περιθώριο ξανά. Χρειαζόταν ένα μέσο δραστικό, ισχυρότατο, σπουδαίο, πού να του δονήση δυνατά τό ένδιαφέρον. Και τό μέσον αυτό, δέν μπορούσε παρά νάβαι ή χειροπιαστή άπόδειξη της άπιστίας της. Αυτή την άπόδειξη, μιά και δέν ύπρχε πραγματικά, θάπρεπε να την σκηνοθετήση εκείνη.

Σηκώθηκε από τη θέση της και μπήκε τρέχοντας στο ξενοδοχείο. 'Ανέβηκε στο δωμάτιο, κλείδωσε με διπλή στροφή την πόρτα, πήρε χαρτί και μελάνι, κι' άρχισε να γράφη:
 «'Αγαπημένε μου,

«Σου γράφω για να σου πώ πόσο με βαραίνει ή μοναξιά. Πήρε τό γράμμα σου ό άντρας μου, κι, όταν μου τδδωσε και τό διάβασα και γώ, έννοιωσα πόσο ή δυστυχία μας ένωσε, έστω κι' από τόσο μακρυνά. Είσαι μόνος σου εκεί κάτω, κι' είμαι μόνη μου εδώ. Μεσ' από τις γραμμές σου διάβασα τη νωσταλία σου για τόν έρωτα πού μου έδωσε τόσο σφιχτά, και τη μελαγχολία σου γιατί ό έρωτας αυτός δέν βάστηξε. Τί κρίμα! Θυμάμαι τρυφερά τ' άπογεύματα πού περνούσαμε άγκαλιασμένοι, τά φιλιά μας τά πυρωμένα

μέσα στις πρώτες θαμπάδες του δειλιού και λυπάμαι, λυπάμαι άβάσταχτα, γιατί ή στιγμή ή ώμορφες περνούν κι' άφίνουμε στη θέση τους τό κενό, τό μηδέν, τό τίποτε... Ποιός να μας τδλεγε τότε! Πόσο μετανιώων σήμερα, πού δέν άκουσα τη φωνή της καρδιάς μου, σά με παρακαλούσε με τά θερμότερα λόγια να φύγουμε, μακρυνά άπ' όλους, μακρυνά άπ' όλα, ήρεμοι κι' εύτυχιμένοι σε μιά γωνίτσα της γής, πού θά δεχότανε να προστατέψη τόν έρωτά μας... Τί κοιτή πού ήμουν τότε, να πνίξω τόν έρωτά μου στη φωνή του καθήκοντος!... 'Αν δέν τόν έπνιγα άν δέ λογάριάζα τότε την κοινωνία τις προλήψεις, κι' όλες αυτές τις άλλες άηδίες, πού τις δημιούργησε ό άνθρωπος για να καταστρέψη την εύτυχία του με τά ίδια του τά χείρια, σήμερα θάμιασε εύτυχισμένοι, μαζί, άγκαλιασμένοι, μ' εύχαριστημένο τό φτωχό μας έρωτα, πού τώρα του ψαλλιδίσαμε με τόση σκληρότητα τά φτερά... Θυμάσαι κείνο τό θράδυ, τό θράδυ του χωρισμού μας; 'Ακουσες την πόρτα ν' άνοιγη, διαισθάνθηκες πώς ήταν αυτός, και μ' έβαλες ν' αλλάξω την κουβέντα. Θάπρεπε, καλλύτερα, να τόν είχαμε άφήσει ν' άκούση.

«'Αγαπημένε μου, ακριβέ μου έξόρισσε, παρηγορήσου!... 'Η δυστυχία σου, είναι και δική μου... 'Ο,τι σε βαραίνει, με βαραίνει. 'Η μοναξιά ή άβάσταχτη με σκεπάει με τ' άσφυχτικά της πέπλα... Και ή ίδια αυτή ή μοναξιά περνάει στεριές και θάλασσες, κάμπου και θουά, καταβροχθίζει τις άποστάσεις, κι' έρχεται να σ' άγκαλιάση και σένα. Ναί, 'Αργύρη; Μας ένώνει ό ίδιος πόρος: μέσα στο σφιχτό του άγκάλια-

Οί μεγάλοι για την εύτυχία

'Η εύτυχία πού άποκτάται από τη θλίψη των άλλων δέν είναι βιωσιμος.

('Αλφρέ Καπούς)

'Αν θέλετε να είσθε εύτυχής όλομόναχος, δέν θά εύτυχησετε ποτέ.

(Μαντάμ ντε Λαμπέρ)

'Η μόνη μου εύτυχία είναι ν' άποφεύγω να κάνω τους άλλους να θλίβωνται εξ αίτίας μου.

(Ριχάρδος Βάγνερ)

'Όταν κανείς είναι εύτυχής, δέν ύπρχει να νοιώση τους πόνους των άλλων.

('Ισαβέλλα Έμπερέρ)

'Εκείνοι πού στηρίζουν την εύτυχία τους στη δυστυχία των άλλων, είναι κοινοί εγωιστάι.

(Λακρονταίρ)

'Η άληθινή εύτυχία συνίσταται στην εύχαρίστηση πού δοκιμάζει κανείς, θυσιαζόμενος χάριν των άλλων.

(Βωδενάρχ)

'Η θυσία μπορεί να γεννηθή σ' όλες τις ψυχές.

(Μωρίς Ροστάν)

σμα, άς ένώσουμε τά χείλια μας από μακρυνά...
 Δέ σε ξεχνώ ποτέ Ντόρα»

Τό ξαναδιάβασε ύστερα τό γράμμα της, φάνηκε εύχαριστημένη, τδκλεισε σ' ένα φάκελλο, έγραψε άπ' έξω τη διεύθυνση του Φλωρά, τδ άφησε σ' ένα μέρος φανερό, και θγήκε προφυλαχτικά άπ' τό δωμάτιο. Τό δόκανο της ζήλειας είχε στηθή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Την άλλη μέρα, ό Μαράλης γύρισε άπ' την 'Αθήνα κατά τις δυό τό μεσημέρι. 'Ηταν ώχρός, φανερά κακόκεφος, και κάθησε στο τραπέζι με κατεθασμένα μούτρα. 'Η Ντόρα προσποιήθηκε την πολύ στεναχωρημένη, κι' όλο φαινότανε σαν κάτι να ψάχνη. Φάγανε ελάχιστα κι' αυτός κι' εκείνη, κι' άφού καπνίσανε από ένα τσιγάρο με νευρικές ρουφηξίες, ό Μαράλης σηκώθηκε ξαφνικά, και της έλεπε:

—Θέλεις να κάνουμε έναν περίπατο στο δάσος;...
 —'Αν θέλεις και εσύ...

Και χτυπούσε δυνατά ή καρδιά της: 'Η 'μεγάλη σκηνή' πλησίαζε... 'Ο άντρας της φαινότανε φοδερά ένοχλημένος. Τό ύφος του τη γέμισε ένθουσιασμό: 'Ηταν ένκνευρισμένος, ή ζήλεια του είχε μαστιγώθη έντονα, την άγαπούσε!...

Προχωρήσαμε μέσ' στα πεύκα, πού φιλτράρανε τις άχτίνες του φηνοπαριάτικου ήλιου. 'Ο Γιώργος περπατούσε σκυμμένος, ή Ντόρα με τό κεφάλι ψηλά και τά βλέμματα προσηλωμένα σ' ένα άόριστο σημείο του όρίζοντα, και προσπαθώντας με δυσκολία να συγκρατήση τό γέλιο της, πού ώρμούσε στα χείλια της άπ' την ψυχή της σαν άφρός χαράς στην ιδέα πώς αυτός ό άδιάφορος λατρεμένος άντρας, σε λίγο θά της ύπογράμμισε με λόγια σκληρά κι' έρωτευμένα, κι' όσο πιό σκληρά, τόσο και πιό έρωτευμένα, τόν έρωτά του.

Σάν έξυπνη γυναίκα, δέν προσάθησε ν' άρχιση πρώτη τη συζήτηση. 'Αφισε αυτόν να μιλήση. Και, πραγματικά, της μίλησε, ύστερ' από ένδοιασμούς:

—Είμαι ή δεύτερη φορά, άγαπητή μου, πού φέρθηκα σαν ύπρητης... Και, τουλάχιστον, άν την πρώτη φορά ήταν ή πράξης άποκρουστική, έιχε όμως τό αποτέλεσμα της εύχαρίστο: σήμερα, έκτός από την πράξη, είν' άποκρουστικό και τό αποτέλεσμα... Δυστυχώς για μένα...
 —Δέ σε καταλαβαίνω...
 —Μέ καταλαβαίνεις, και καλά... Νά, πάρε τό γράμμα σου στον κ. Φλωρά... Σου άνήκει δικαιωματικά...

—'Εβγαλε άπ' την τσέπη του τό γράμμα της άνοιγμένο. 'Η Ντόρα έκανε πώς πειράχτηκε.
 —Ναί, ναί... συνέχισε ό Γιώργος. Είν' αυτό πού ζητούσες τόσην ώρα επίμονα... Μ' έμαθε όσα έπρεπε να μάθω...
 'Η Ντόρα σάπαινε, σά χαμένη.
 —Σ' εύχαριστώ... έλεπε πιό σιγά, ύστερ' από λίγο ό άντρας της. Τό χειρότερο δέν ήταν ή άπάτη σου: ήταν ό τρόπος πού με κορόιδεψες, μέσα στα μάτια μου... Συγχαρητήρια θερμά: είσαι μιά σπουδαία θεατρίνα με μέλλον, όχι στο θέατρο, πούναι λίγο, μα στη ζωή, πούναι πολλή...

—Ναί, ναί... συνέχισε ό Γιώργος. Είν' αυτό πού ζητούσες τόσην ώρα επίμονα... Μ' έμαθε όσα έπρεπε να μάθω...
 'Η Ντόρα σάπαινε, σά χαμένη.
 —Σ' εύχαριστώ... έλεπε πιό σιγά, ύστερ' από λίγο ό άντρας της. Τό χειρότερο δέν ήταν ή άπάτη σου: ήταν ό τρόπος πού με κορόιδεψες, μέσα στα μάτια μου... Συγχαρητήρια θερμά: είσαι μιά σπουδαία θεατρίνα με μέλλον, όχι στο θέατρο, πούναι λίγο, μα στη ζωή, πούναι πολλή...

—'Εβγαλε άπ' την τσέπη του τό γράμμα της άνοιγμένο. 'Η Ντόρα έκανε πώς πειράχτηκε.
 —Ναί, ναί... συνέχισε ό Γιώργος. Είν' αυτό πού ζητούσες τόσην ώρα επίμονα... Μ' έμαθε όσα έπρεπε να μάθω...
 'Η Ντόρα σάπαινε, σά χαμένη.
 —Σ' εύχαριστώ... έλεπε πιό σιγά, ύστερ' από λίγο ό άντρας της. Τό χειρότερο δέν ήταν ή άπάτη σου: ήταν ό τρόπος πού με κορόιδεψες, μέσα στα μάτια μου... Συγχαρητήρια θερμά: είσαι μιά σπουδαία θεατρίνα με μέλλον, όχι στο θέατρο, πούναι λίγο, μα στη ζωή, πούναι πολλή...

('Η συνέχεια στο επόμενον)

Τό Παιδί

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ/ ΔΙΑΛΟΓΟ/
 ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ
 ΤΟΥ Κ.

Πρόσωπα:
 ΧΡΗΣΤΟΣ
 ΜΑΡΘΑ

(Καλοκαίρι, στην έξοχή, στο σπίτι της ΜΑΡΘΑΣ. 'Ο ΧΡΗΣΤΟΣ έχει έλθει να περάση κοντά της λίγες ή μέρες. 'Η ΜΑΡΘΑ, ύστερα από τό θάνατο του άντρός της, ζή εκεί πέρα, στο άπόμειρο έξοχικό σπίτικι, όλοτε-λα άποτραβηγμένη από τόν κόσμο, μαζί με τό παιδάκι της. 'Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ύπηρετε άδελφικός φίλος του άνδρός της. 'Εχει έλθει εκεί ίσως για να ξεπληρώση ένα χρέος άπέναντι σ' ένα φίλο πού έχει χαθή πρόωρα και τραγικά, σαν αυτός. 'Όρα θραδυνή. 'Η ΜΑΡΘΑ κάθεται σ' ένα ντιβάνι στη βεράντα. 'Ο ΧΡΗΣΤΟΣ καπνίζει όρθός, άκουμπώντας στο πέζουλι).

ΜΑΡΘΑ: Μά πώς τ' αποφάσισες; 'Ετσι γρήγορα...
 ΧΡΗΣΤΟΣ: Ναί, πρέπει να φύγω...

ΜΑΡΘΑ: Χτές ακόμα δέν μου έκανες καθόλου λόγο γι' αυτό.
 ΧΡΗΣΤΟΣ: Πήρα σήμερα τό πρωί τηλεγράφημα κι' είναι άνάγκη να...

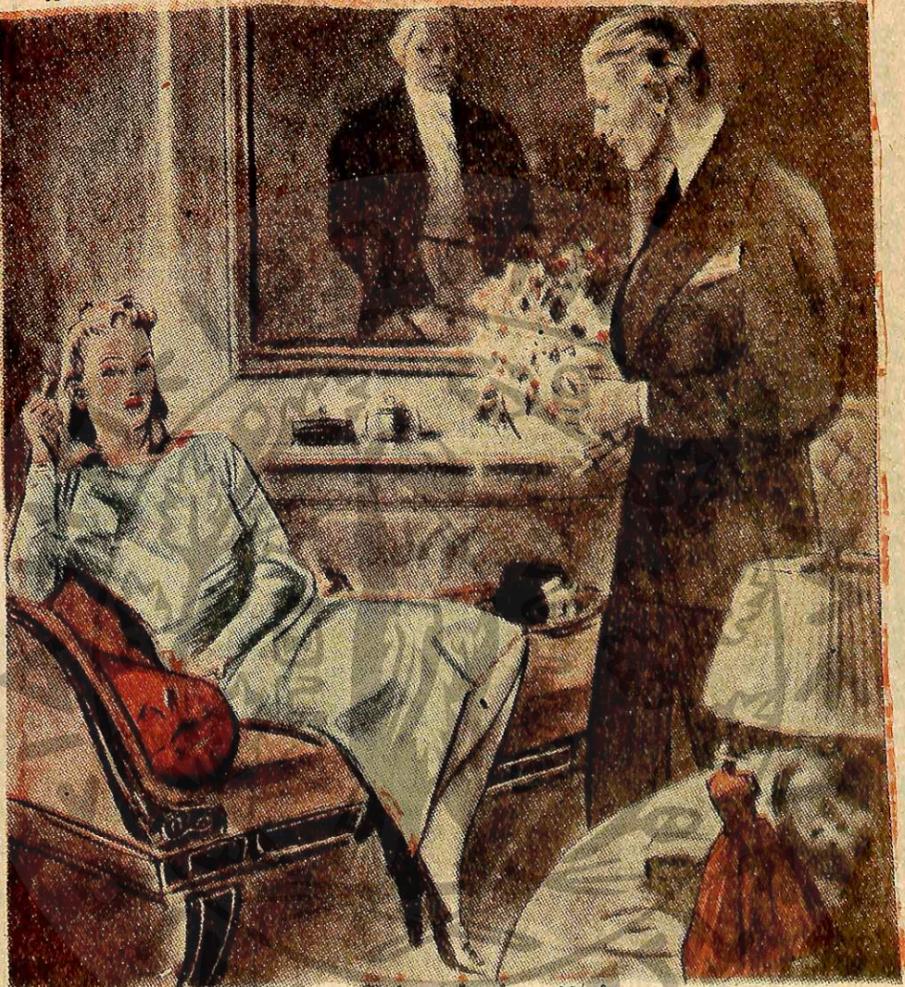
ΜΑΡΘΑ: Τηλεγράφημα; Περιεργό πράμα...
 ΧΡΗΣΤΟΣ: Γιατί περιεργο;
 ΜΑΡΘΑ: Γιατί τό πρωί είδα τόν διανομέα πού περνούσε και τόν ρώτησα άν είχε τίποτε και μου έιπε πώς όχι...

ΧΡΗΣΤΟΣ (καπνίζει νευρικά): Τέλος πάντων... Πρέπει να φύγω (μικρή παύση). Πρέπει να τό καταλάβης, Μάρθα, ότι είναι άνάγκη να φύγω...
 ΜΑΡΘΑ: Δέν επιμένω... Ούτε και μου επιτρέπεται να ρωτώ τους λόγους πού σε κάνουν να θες να φύγης...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τί θες να πής;
 ΜΑΡΘΑ: Τίποτα... Νά, δέν ξέρω, μπορεί και να βαρέθηκες να μείνεις άλλο μαζί μου...
 ΧΡΗΣΤΟΣ: Μάρθα...
 ΜΑΡΘΑ: Βλέπεις, εγώ δέν κρύβω τις σκέψεις μου...
 ΧΡΗΣΤΟΣ: Θέλεις να πής πώς εγώ...

ΜΑΡΘΑ (δέν τόν άφίνει να τελειώση): Είναι κάμποσες ήμέρες πού σε βλέπω νευρικών. 'Αλλοιώτικον άπ' ό,τι ήρθες.
 ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Εγώ;
 ΜΑΡΘΑ: Ναί, εσύ... Τις πρώτες μέρες, μέναμε μαζί όλες τις ώρες. Κάναμε περίπατο. Κουβεντιάσαμε. Μπορούσαμε να ήμερωθούμε φλυαρώντας ό ένας πλάι στον άλλον, εδω σε τούτη τη βεράντα.

ΧΡΗΣΤΟΣ (άποφασιστικά): Κι' έπρεπε να φύγω, Μάρθα...

ΧΡΗΣΤΟΣ (άποφασιστικά): Κι' έπρεπε να φύγω, Μάρθα...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ήρθα εδώ για να μείνω δυό, τρείς μέρες και κοντεύει να περάσει ένας μήνας που ήρθα.
ΜΑΡΘΑ: Ήταν επόμενο να βαρεθής, να πλήξης...
ΧΡΗΣΤΟΣ: (άνάβει ένα τσιγάρο, τραβάει δυο-τρείς βαθιές ρουφηξιές, τό πετάει με νευρικήτητα): Ήταν επόμενο να σ' αγαπήσω, Μάρθα.

ΜΑΡΘΑ: Χρήστο...
ΧΡΗΣΤΟΣ: Γιατί; Σου φαίνεται παράξενο;
ΜΑΡΘΑ: Μά πώς...
ΧΡΗΣΤΟΣ: Ήταν κάτι που θα πρεπε να το έχης καταλάβει από τις πρώτες μέρες.

ΜΑΡΘΑ: Ναι, θυμάμαι... Είχες μπερδέψει λίγο τα λόγια σου...
ΧΡΗΣΤΟΣ: Όλα μπερδεύτηκαν πολύ γρήγορα μέσα μου. Σκέψεις, αισθήματα, εικόνες. Κι' εγώ ήμουνα σαν ένας ναυαγός ανάμεσα τους. Νά, πώς να το πω, σ' είδα από την πρώτη στιγμή σά μιάν εύτυχία που περνούσε πλάι μου και δεν είχα το δικαίωμα να την άγγιζω...

ΜΑΡΘΑ: Δεν τολμούσες να ζυγώσης ούτε το χέρι μου...
ΧΡΗΣΤΟΣ: Σε κάθε στιγμή όρθωνόταν μπροστά μου η σκιά του φίλου μου.

ΜΑΡΘΑ: (δίχως να τον κυτάξει): Ναι, είναι ένας νεκρός που μάς αποτραβάει τον ένα από τον άλλον. Ένας νεκρός που και την ώρα ακόμα που δίνουμε έτσι απλά ο ένας το χέρι στον άλλον, παίρνει μιά δύναμη και μάς τὰ ξεδένει απότομα, σά να κάνουμε το πιό βαρύ έγκλημα.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μάρθα... Έσύ μιλάς έτσι; Είναι δικά σου τὰ λόγια που ακούω; Μά τότε... (τὰ μάτια του λάμπουν παράξενα, θέλει να την πλησιάσει, μά δεν τολμά).

ΜΑΡΘΑ: Ναι, εγώ... Δέ μπορώ να κρυφτώ ούτ' εγώ. Γυμνώνομαι καθώς κι' εσύ, τὸ βλέπεις. Ρωτάω κι' εγώ από την πρώτη μέρα τὸν έαυτό μου, τὸ Θεό, τὸν ίδιο τὸν πεθαμένο, ἄν είναι έγκλημα αυτό που σκιρτάει μέσα μου. Ἄν είναι έγκλημα νά σ' αγαπῶ...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μάρθα...
ΜΑΡΘΑ: Σὺ, γυρεύεις νά φύγης σήμερα. Έγώ, βίασα τὸν έαυτό μου νά μὴ σέ διώξω.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Νά με διώξεις;
ΜΑΡΘΑ: Ήταν ἡ μόνη αντίδρασις που μπορούσα νά φέρω σ' ἄλη την κατάσταση. Δεν είχα, ὡστόσο, τὴ δύναμη νά τὸ καταφέρω (μικραίσω): Μά νά, που έχεις τώρα ἐσὺ αὐτὴ τὴ δύναμη.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Για ποιά δύναμη μιλάς;
ΜΑΡΘΑ: Τὴ δύναμη νά φύγης (κλαίει σιγανά).

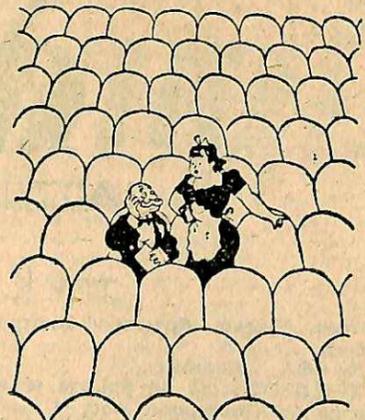
ΧΡΗΣΤΟΣ: (έρχεται κοντά της): Ὁχι, Μάρθα, δὲν τὴν έχω αὐτὴ τὴ δύναμη. Ναι, σου λέω πὼς δὲν τὴν έχω. Ἄς είναι εὐλογημένη τούτη ἡ στιγμή που μάς ἀνοίξει τίς καρδιές και τίς ἄφισε νά μιλήσουν...

ΜΑΡΘΑ: Λοιπόν, δὲ θά φύγης;
ΧΡΗΣΤΟΣ: Ἄν τὸ θές;
ΜΑΡΘΑ: Θά μείνης; Πολλές μέρες;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μέρες μονάχα; Ὁλο τὸν καιρό. Για πάντα (σκύβει τρυφερά, μὲ στοργὴ ἀπάνω της): Ἄσε με νά γίνω πατέρας τοῦ παιδιοῦ σου, Μάρθα... Ἄν θές... Ἄν μπορῆς νά μ' ἀγαπήσης κι' ἐσὺ... (Τὰ χείλη του ἀγγιζοῦν ἀλαφρά τὰ μαλλιά της).

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

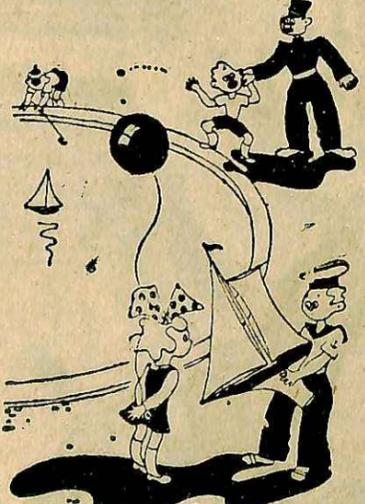
ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΠΕΡΝΑΕΙ ΚΡΙΣΗΝ.

Ἡ ταξιδιότις (στὸν μοναδικὸ θεατῆ).— Ὁ κ. διευθυντῆς ρωτᾷ ἄν δὲν προτιμάτε νά πάτε μαζί του στὸν διπλανὸ κινηματογράφο. Ἐχει δυὸ προσκλήσεις...

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Στὸ ὀπλοπωλεῖο:
 — Ἐθέλουμε ἓνα περιστροφὸ ἀπαραμπέλλουμ.
 — Για τί δουλειά;..

ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

Ὁ Το τὸς.— Ἄν θέλῃς, Νινίχα, κάνουμε ἓνα στρατιωτικὸ σύμφωνο: ἐγὼ θά μεταχειρισθῶ τὴν ἀεροπορία σου και σὺ τὰ πολεμικά μου!

ΣΥΛΒΙΟΥ

Οι κωμωδίες τῶν συνοικισμῶν

Τὸ ἀνεμοπύρμα

τὸ βαπόρι. Κάτσε νά δοῦμε νά βγῆ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τοῦ χρημένου τὸ σπίτι, γιὰ θάρρη ὁ ἄντρας τῆς νά τῆνε βοή. Κάτσε.

— Εἶνε ἰκανὴ νά τοῦε κἀνὴ νά πιστέψῃ πὼς ὁ ἀχτάρης εἶνε ὁ Ἅγιος Νούφριος.

— Ἄχου νάτονε ὁ Ἀργύρης ἄρχεται. Ἦσοί! Θά γίνῃ φονικό!

— Ἦνας φιλήσυχος ἀνθρωπάκος κοντός, μ' ἓνα δίχτυ γεμάτο ζαρζαδικὰ στὸ χέρι, πλησίασε.

— Καλησπέρα γειτόνισσες, εἶπε.

— Καλησπέρα σας εἶπεν ἡ Ἐλένη.

— Καλησπέρα Μαστρο-Ἀργύρη μου, φώναξε ἡ Προφύρα, νωρίς νωρίς ἔβλεπω ματζεύτρες, με τσ' ὄνιθες.

— Ἐ, τί νά κάνω. Ἦ γυναίκα καρτερά μονάχῃ ἔβλεπεις.

— Ἄχ! καλέ μου ἀνθρώπε! Ἐστ' εἶνε

Ἐκεῖνῃ τοῦ εἶπε:

— Ἦοῦ νά ξερούμε οἱ κακομοῖρες μαστρο-Ἀργύρη μου. Θά στὰ πῆ ἡ ἴδια. Νοικοκύρης εἶσαι και μέλι τρώς.

— Πάω νά δῶ, εἶπεν ὁ Ἀργύρης και σηκώθηκε, πῆρε τὸ δίχτυ του και τράβηξε κατὰ τὴν πόρτα τοῦ Γιαννακοῦ.

— Ἄχου θά γίνῃ φονικό! εἶπεν ἡ Ἐλένη.

— Ἄστῃνε τὴ βροῦμα νά τὴ σφάξῃ, ἀπήγγησεν ἡ Προφύρα.

— Τρέμο σύστουλη!

— Καλὰ νά τσὴ κἀνὴ τσὴ ξευαλίστρας!

— Ὁ Ἀργύρης γτύπησε τὴν πόρτα μπῆκε μέσα κι' οἱ δυὸ γυναῖκες περιμέναν.

— Ἄκουε φωνές; ρώτησε ἡ Προφύρα.

— Δὲν ἀκούω τιμωδία.

— Μετὰ λίγῃ ὥρᾳ τ' ἀντὸγενο ἔβγαίνε γελαστό και χαρούμενο ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Γιαννακοῦ, ὁ κύρ Ἀργύρης φώναξε στὴ γειτόνισσα:

— Ἦ Οὐρανία ὄλη νειάτα και χαρὰ πρόσθεσε:

— Μά θαρρῶ πὼς τὴν πῆρε τὸ μάτι μου νά βγαίνῃ ὄσω... Ἐστὶ δὲν εἶναι Ἐλένη μου;

— Ἦ Ἐλένη δειλὴ ἀπήγγησε:

— Δὲ ξερω, δὲν παρατήρησα...

— Καλέ μὴ χειρότερα, δὲν παρατήρησα! Δὲν τὴν εἶδαμε νά μπαίνῃ στὴν πόρτα τοῦ ἀχτάρη τοῦ Γιαννακοῦ, πρὶν μιά ὥρα;

— Ἦ γειτόνισσα πάγωσε. Ὁ Ἀργύρης ξερόβηξε κι' εἶπε:

— Κάτι θά χρειάστηκε πὸς δὲ πάχε στὸ μαγαζὶ ὁ Γιαννακός. Ὁ καυμένος πάντα μάς βολεύει ἀπὸ τὴν ἀποθηκοῦλα πούχει στὸ σπίτι. Μά πιστεύω νάφυγε πιά ἡ Οὐρανία τέτοια ὥρα.

— Θαρρῶ πὼς ἤφυγε βέβαια, εἶπεν ἡ Ἐλένη.

— Ἦ Προφύρα χαμογέλασε.

Ἐξυπνα 50%

ΦΡΟΝΙΜΟ ΠΑΙΔΙ

— Τάχη, σου εἶπα ὅτι δὲν θέλω νά παίξης μετὸ πρῶτον. Θά κόψῃς κανένα σου δάκτυλο.
 — Μὴν ἀνησυχεῖς μαμά. Ὁ Γιάννης θά κρατᾷ τὸ ξύλο.

ΗΘΕΛΕ ΝΑΤΑΝ ΑΣΣΟΡΤΙ

Στὸ νοσοκομεῖο:

Ὁ μαῦρος (ποὺ ἐγγχειρίσθηκε).— Ἐθέλω νά μοῦ φωνάζετε τὸν διευθυντῆ. Μιὰ νοσοκόμος.— Τί τὸν θέλεις; Ὁ μαῦρος.— Θά τοῦ κάνω τὰ παρόπονά μου: μοῦ ράψατε τὸ τραῦμα με ἄσπρη κλωστή!

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ὁ κ. Α. (καθὼς σκαρφαλώνει στοὺς θράχους).— Τί με κυτᾷς ἐτσι τρομαγμένη, Εὐριδίκη; Ἐερεῖς ὅτι εἶμαι τρομερὸς ὀρειβάτης.

Ἡ Κ. Α.— Δὲν ἀντιλέγω, Ἀγχιλας, ἀλλὰ δὲν μοῦ δίνεις καλοῦ κακοῦ τὸ πορτοφόλι σου;

ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

— Ἄφου ἔκανε ὅλα μου τὰ ἔξοδα, μοῦ ἔμειναν και 100 δρ. εἰς ρευστὸν χρήμα.
 — Και τί τάκανες τὰ λεπτὰ αὐτά;
 — Τὰ ἤπια!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΠΛΗΡΩΣΗ ΑΛΛΟ

Ὁ σωφὸρ (στὸν πελάτη ποὺ βγῆκε γιὰ περίπατο).— Κύριε, τὸ ταξίμετρο δείχνει ἑκατὸν τριάντα φράγκα. Θέλετε νά συνεχίσω;

Ὁ πελάτης.— Ἐκατὸν τριάντα φράγκα! Τί μοῦ λές; Γύρνα ἀμέσως πίσω, κάνοντας, ὅμως ὀπισθεν!..

ΕΝΑΣ ΤΡΟΠΟΣ ΚΙ' ΑΥΤΟΣ

Ἐκεῖνος.— Γιατί τ' ἀγόρασες ὅλα αὐτὰ τὰ κοστούμια τοῦ μάνιου, ἀφοῦ δὲν εἶναι νά πάμε φέτος στὴν ἐξοχὴ.

Ἐκεῖνη.— Για νά κάνω ἐντύπωση στὶς πωλήτριες.

ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΕΙΣ

— Ὡστε σὰς ἄφησε ὁ ἄντρας σας και ἔφυγε;

— Ὁχι, δὲν ἔφυγε... ἀπλοῦστατα ξέχασε ἐδῶ και ὄχτώ χρόνια τώρα νά ξεναγυρίσῃ...

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Στὸ δρόμο:

Ὁ λωποδύτης (σταματᾷ ἓνα ζεῦγος) Ἠγῆλὰ τὰ χέρια.

Ἐκεῖνος: Παρντόν! Ἦ γυναίκα μου μοῦ εἶπε πὸς ὀλίγου ὅτι εἶχε λυθῆ ἡ γραββάτα μου. Ἐπιτρέψτε μου λοιπὸν πρώτα...

— Ἄχου, θά γίνῃ φονικό! εἶπεν ἡ Ἐλένη.
 ὁ καλὸς ἄντρας. Δὲν κάθεται λίγο; Τούδωσε μιά καρτέλα. Και τὸν ἔβαλε νά βλεπῆ πρὸς τὴν πόρτα τοῦ ἀχτάρη.
 — Εὐχαριστῶ, δὲ θά κάτσω πολὺ. Ἦ Οὐρανία θά καρτερεῖ.
 Ἦ Προφύρα κύταξε τὴν Ἐλένη κι' εἶπε:
 — Μά θαρρῶ πὼς τὴν πῆρε τὸ μάτι μου νά βγαίνῃ ὄσω... Ἐστὶ δὲν εἶναι Ἐλένη μου;
 Ἦ Ἐλένη δειλὴ ἀπήγγησε:
 — Δὲ ξερω, δὲν παρατήρησα...
 — Καλέ μὴ χειρότερα, δὲν παρατήρησα! Δὲν τὴν εἶδαμε νά μπαίνῃ στὴν πόρτα τοῦ ἀχτάρη τοῦ Γιαννακοῦ, πρὶν μιά ὥρα;
 Ἦ γειτόνισσα πάγωσε. Ὁ Ἀργύρης ξερόβηξε κι' εἶπε:
 — Κάτι θά χρειάστηκε πὸς δὲ πάχε στὸ μαγαζὶ ὁ Γιαννακός. Ὁ καυμένος πάντα μάς βολεύει ἀπὸ τὴν ἀποθηκοῦλα πούχει στὸ σπίτι. Μά πιστεύω νάφυγε πιά ἡ Οὐρανία τέτοια ὥρα.
 — Θαρρῶ πὼς ἤφυγε βέβαια, εἶπεν ἡ Ἐλένη.
 Ἦ Προφύρα χαμογέλασε.

ΣΥΛΒΙΟΥ

Ζούσα "ένα ωραίο όνειρο"

Αισθηματικό διήγημα
του Μαρσέλ Ντενίς

γελικότητα, ώστε να τρέμω από συγκίνηση.
"Εξαφνα, ή "Αννα μίλησε:
-Το ίντερμέτζο αυτό δεν θα σου είναι: και τό-
σο ευχάριστο, έ; Κι' ή φωνή ής είχε πάρει ένα
παράξενο τόνο.
-Τί θέλεις να πής, "Αννα; Δεν καταλαβαίνω.
-Όμολόγησε ότι ή Λιλέττα είναι πιό διασκε-
δαστική και ότι λυπάσαι που δεν μπορείς να
έγής μαζί της έξω!
-Τί λές, "Αννα; είπα διαμαρτυρούμενος.
-Έλα τώρα, Μισέλ, και μη κάνεις πώς δεν
καταλαβαίνεις. Γιατί να μου κρύβης τή σκέψη
σου, αφού τή διαβάζω στο πρόσωπό σου; Προ-
τιμάς τή Λιλέττα. Και με τὸ δικηρ σου άλλω-
στε. Έγώ τί σου προσφέρω; Τίποτα! Η Λιλέτ-
τα, όμως, είναι πιό βολική και δεν άρνείται ό,τι
τής ζητήση ένας νέος...
Χωρίς να τὸ θέλω άπέσπυρα τὸ χέρι μου από
τὸ δικό της. Έκείνη έξηκολούθησε:
-Σέ λυποῦμαι, όμως, φίλε μου. Δεν θάπρεπε
να έρωτεύθης τήν άδελφή μου, γιατί θα σέ ά-
πογοητεύσει... Τώρα, όμως, είναι άργά... Όσο
σκέπτομαι ότι μία μέρα θα ύποφέρης έξ αίτίας
τής Λιλέτας, σπαράζει ή καρδιά μου... Θα μπο-
ρούσα να μη σου πῶ τίποτε... Άλλά δεν τὸ θέ-
λησα... Νόμισα πως είχα ύποχρέωση να σου ά-
νοιξή τὰ μάτια... Συγγνώμην που σου κατε-
στρεψα ένα όνειρο, γλυκό ίσως, που θα σέ πι-
κράνη, όμως, άργότερα.
Και χαμογέλασε με κακεντρέχεια.
Δέν είχα τή δύναμη να διαμαρτυρηθῶ για
τὰ συκοφαντικά αυτά λόγια που έξεστόμιζε ή
"Αννα. ό άγγελος αυτός που τήν ελάτρευα με
"Όταν, όμως, έπεστρέψαμε στη βίλλα, κλεί-
σθηκα στο δωμάτιό μου κι' έκλαψα πικρά. Η
"Αννα, ό άγγελος αυτός που τήν ελάτρευα με
μυστική λαχτάρα, μούδειξε τήν άληθινή της
ψυχή, μία ψυχή θρωμερή, γεμάτη ταπεινότητα
και κακία. Με τήν κακία της κατέστρεψε ένα
γλυκό όνειρο... "Ένα όνειρο, όπου ξεχνιόμουνα
ώρες όλόκληρες, άναπολόνας τη μορφή της!...
ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΥΝΕΖ

Η περιπέτεια που θα σάς διηγηθῶ, δεν κλείνει μέσα της κανένα μεγάλο δράμα, αλλά μονάχα μία πικρή άπογοήτευση. "Αν σάς ενδιαφέρει να τήν μάθετε, διαβάστε αυτές τις λιγοστές γραμμές. "Έτσι, θα κρίνετε και σεις μόνοι σας για τήν άληθινή φύση τής γυναίκας και θα προσέχετε στο μέλλον, να μη παρασύρεσθε εύκολα από τή φωνή τής καρδιάς σας.

"Ημουν είκοσι τεσσάρων χρονῶν και σπούδαζα φαρμακοποιός. Ο πατέρας μου είχε πεθάνει. Για να μην επιβάρυνω πολύ τὸν μικρό προϋπολογισμό τής μητέρας μου και για να μπορέσω να συνεχίσω άνεμπόδιστα τις σπουδές μου, άφιέρωνα τὸ καλοκαίρι τις διακοπές μου, εργαζόμενος ως παρασκευαστής σε διάφορα φαρμακεία. "Αδυνάτεια, όμως, πολύ από τήν ύπερκόπωση αυτή κι' ένα βράδυ που συνήντησα στὸν δρόμο τυχαίως μία φίλη τής μητέρας μου, τήν κυρία Ντυκέ, τρώμαξα κι' έγώ ό ίδιος από τή άδυναμιά μου, γιατί ή γνωστή αυτή κυρία, δεν μπόρεσε να μ' άναγνωρίση.

-Μά πως αδυνάτισες έτσι, παιδί μου; "Εσύ έχεις νάγκη από έξοχη. Θα μιλήσω τής μητέρας σου και θα σέ πάρω στη βίλλα μου, όπου έχουμε πλήθος δωμάτια. "Έτσι, θάχουν συντροφιά κι' οι δυο άνεμιές μου, που θάρθουν από τὸ Παρίσι, ή "Αννα και ή Λιλέττα.

"Η μητέρα μου δέχτηκε άμέσως.
"Η "Αννα ήταν ή προσωποποίηση τής χάριτος. Μαλλιά ξανθά, μάτια γαλανά, χείλη ρόδινα, έπιδερμίδα σιταρένια. Μοῦ φάνηκε άπλη και γλυκειά, με μία γοητεία άκατανίκητη.

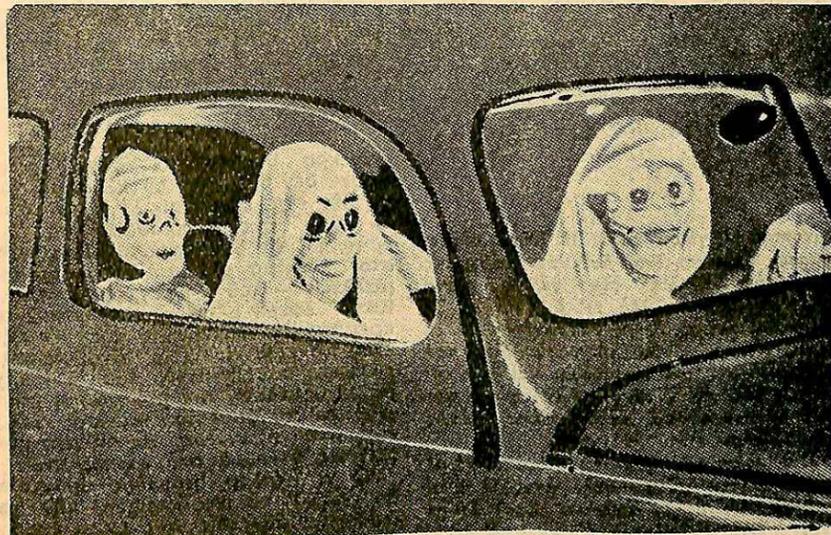
"Η Λιλέττα, ή μικρότερη, ήταν χαρούμενη σε μία βδομάδα άργότερα. "Ήταν χαρούμενη και πεταχτή σαν πουλάκι. "Ανέβαινε στα ποδήλατο, έπαιζε μπάλες, τραβούσε κουπί κι' έμοιαζε σαν άγόρι. Κορίτσι πολύ άνοιχτόκαρδο.

Μοῦ άρεσε και τήν συνώδευα ευχάριςτως στα τρελλά της τρεξίματα. "Εκείνη, όμως, που άγαπούσα, ήταν ή "Αννα.

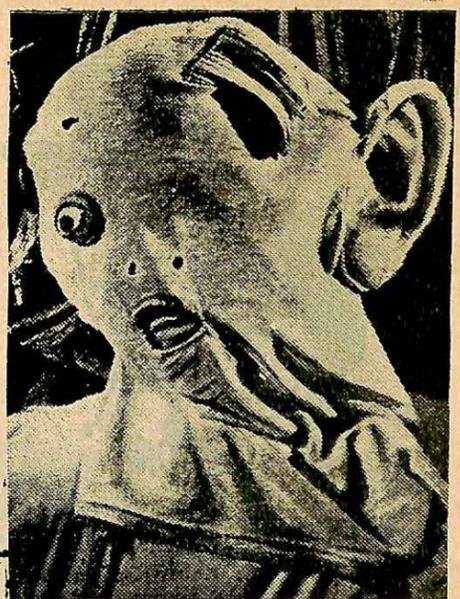
Μία μέρα, εκεί που βρισκόμασταν με τή Λιλέττα και να κρεββατωθῆ για κάμποσες μέρες. "Αποτέλεσμα, ήταν να κρουολγηθῆ ή Λιλέττα και να κρεββατωθῆ για κάμποσες μέρες. "Έτσι, όποτε κοιμόταν, έβγαίνα με τήν "Αννα. "Ένα άπόγευμα, αφού περπατήσαμε κάμποση ώρα, καθήσαμε στην άκρη τής μικρής λίμνης. Τὸ πρόσωπο τής "Αννας είχε τέτοιαν άγ-

Μιά άμερικανική καινοτομία ΚΟΛΑΣΙΣ - ΠΑΡΤΥ!

Οι νεαροί προσκεκλημένοι δεν πῆνε πίσω από τούς οικοδεσπότες. "Αφού περιεβλήθησαν στολές κατάλληλες για τήν περίσταση καταφθάνουν τώρα με τήν πολυτελεστάτη λιμουζίνα τους.

"Ένα παλιό μαγιὸ στολισμένο μ' ένα γυάλινο μάτι και μ' ένα αυτί από κουρέλια, άρκεί για να μεταμορφώση έναν συμπαθητικό κύριο σ' αυτό τὸ άπαιστό τέρας που θα κάμη τις νεαρές προσκεκλημένες να λιγοθυμίσουν από τὸν τρόμο τους.

Οι νεαροί βλαστοί τῶν "Αμερικανῶν δισεκατομμυριούχων, αφού έδοκίμασαν όλες τις ήδο- τῶν δολλαρίων, και τις έχόρτασαν, άρχισαν να άνιούν. Τὰ γκάρτεν- πάρτυ, οι θαλάσσιες έκδρομές με τὰ πολυτελεστάτα γιῶτ, τὰ ταξίδια με τὰ γιγάντια ιδιωτικά άεροπλάνα, οι χοροί με τις πανέμορφες Χα- θανέζες χορεύτριες, δεν τούς συγκι- νοῦσαν πλέον. Και σκέφθηκαν να βρουν κάτι πιό πρωτότυπο, και πιό συνταρακτικό.

Και ήβραν πράγματι:
Τὰ «Κόλασις - πάρτυς»! (Χέλλ πάρτυς» "Αμερικανιστί!)
Στις πρωτότυπες αυτές συγκεν- τρώσεις, που μοιάζουν με παραστά- σεις του Γ κ ρ ά ν - Γ κ ι ν ι ό λ, τὸ κύριο χαρακτηριστικό είναι ό τρό- σος και τὸ δέος που προκαλοῦνται, έστῶ και αν ὄλοι σχεδόν γνωρί- ζουν ότι δεν πρόκειται περι πραγ- ματικότητας.

Οι ενδιαφερόμενοι λοιπόν να «δ ι α σ κ ε δ ᾶ σ ο υ ν» νοικιάζουν (πρό- κείται ὅπως είπαμε περι πολυεκα- τομμυριούχων) έναν πύργο... στοι- χειωμένο. (Υπάρχουν αρκετοί τέ- τοιοι στην "Αγγλία και στην "Αμερι- κή), ό ὁποίος πρέπει άπαραιτήτως νάχη έναν μεγάλο κήπο με έγκατα- λελειμμένα άγρια δένδρα. Καταρ- γείται κάθε άλλος φωτισμός πλην τῶν κεριῶν, τοποθετοῦνται στὸν κή- πο μεγάφωνα συνδεδεμένα μ' έναν φωνογράφο που παίζει τούς πιό άρ- γούς και θλιβερούς σκοπούς, διακο- πτόμενους από πένθιμα ούρλιασματα. Οι οικοδεσπότες ντύνονται κατάλλη- λα με τήν περίσταση, ὅπως βλέπετε στις εικόνες. Συμπληρώνουν τὸ ντεκόρ με μερικούς πραγματι- κούς σκελετούς, κρεμασμένους έδῶ κι' εκεί, κού, ως έκ περισσοῦ, φω- σφορίζουν παράξενα χάρις σε μία ειδική χημική ούσια.

Και τώρα, όλα είναι έτοιμα για τήν ύποδοχή τῶν κεκλημένων. Σε

"Ο οικοδεσπότης, (σκελετός) ακολουθούμενος από τούς στενοῦς φίλους του (φαν- τάσματα), πάει να ύποδεχθῆ στην είσοδο τούς προσκεκλημένους του που καταφθάνουν. "Ο σκελετός έγινε θάφοντας τὰ κόκκαλα άσπρα πάνω σ' ένα μαῦρο φό- ρημα. Τὰ φαντάσματα έδημιουργήθηκαν με τήν βοήθεια...σεντονιών! "Όσο για τὸν σκελετὸ που φαίνεται κρεμασμένος στο δέντρο, αυτός είναι άλειμμένος με μία χημική φωσφορίζουσα ούσια που... φέγγει στα σκοτάδι

Ο ΠΥΡΓΟΣ

Τά προηγούμενα

Ο Πύργος της Καταιγίδος ανήκει στην οικογένεια των Έρυσόου και βρίσκεται σε μια όρεινη περιφέρεια του Γιορκασιάρ. Είναι χτισμένος στην κορυφή ενός γυμνού βράχου, κι' ο αέρας, που σφυρίζει διαρκώς εκεί πάνω παράξενα και πένθιμα, σου δίνει την εντύπωση της καταιγίδος. Από κει πήρε κι' ο πύργος τ' όνομά του.

Μιά μέρα, ο γέρω Έρυσόου επιστρέφοντας από κάποιο ταξίδι έφερε μαζί του και ένα μικρό παιδί, μαύρο, κουρελιάρικο και θρώμικο. Τό είχε βρή εγκαταλειμμένο και νησιτικό στο Λίβερπουλ και το λυπήθηκε. Όλοι δέχθηκαν με φανερό έχθρότητα το άπρόοπτο αυτό δωρο, και περισσότερο απ' όλους τα δυο μικρά παιδιά του πυργοδεσπότη: η Κάτου που ήταν λίγο μικρότερη από τον απαρίσκατο και ο Ρότζερ. Το παιδί υιοθετήθηκε παρά ταύτα από τον γέρω Έρυσόου που το δώδεκα και τ' όνομα ενός αγοριού του που είχε πεθάνει: Χήθκλιφ.

Με τον καιρό, η αντιπάθεια που ένοιωσε η Κάτου για τον μικρό άγνωστο αδελφό, μετεβλήθη σε συμπάθεια μέχρι του σημείου να μην υπορή πιά η μικρούλα να κίνη γωρίς την παρέα του νέου της φίλου. Όσο μεγάλωνε όμως ο Ρότζερ, τόσο μεγάλωνε και το μίσος του. Μετά τον θάνατο μάλλιστα του πατέρα του, μετεγειοίζετο τον Χήθκλιφ ως ύπρητη και δν άφηνε εύκαιρά να μην τον προσβάλη μπροστά στην Κάτου, που εξακολουθούσε όμως, πάντα να τον αγαπά.

Ο Χήθκλιφ δεχόταν όλους τους έξευτελισμούς με εγκαρτέρηση και απηλά. Όρκίσθηκε όμως, να εκδικηθή μια μέρα για όλα αυτά.

Την εποχή εκείνη, ο γωικός ενός γείτονα πυργοδεσπότη, ο Έντγκαρ Λίντον, ζήτησε την Κάτου σε γάμο, κι' αυτή δέχτηκε.

Όταν τó έμαθε ο Χήθκλιφ, τρελλός απ' την απελπισία έφυγε απ' τον Πύργο χωρίς να πη σε κανένα τίποτα κι' έγινε άφαντος.

Έπειτα από χρόνια, η Κάτου παντρεύτηκε τον Έντγκαρ Λίντον. Κι' η ζωή φαινόταν να τους ευμενεί, όταν κάποιο βράδυ επέστρεψε ξαφνικά ο Χήθκλιφ, ένας Χήθκλιφ όμως τελείως άλλαγμένος.

Η Κάτου πήγε να τρελλαθῆ απ' τῆ χαρά της. Η αδελφή όμως τού κ. Λίντον ή "Ιζαμπελ έρωτεύεται τον Χήθκλιφ, κι' βστερα από μια δραματική σκηνή με την Κάτου και τον Λίντον, εγκαταλείπει τó σπίτι της και φεύγει μαζί του. Σε λίγο

γίνονται οι γάμοι των. Η Κάτου πέφτει βαρετά άρρωστη: τó ασίγηστο πάθος της για τον Χήθκλιφ τῆν φέρνει γοργα πρὸς τὸν θάνατο. Μά κι' ο Χήθκλιφ ζῆ μέρα και νύχτα με τῆ σκέψη της, και σε λίγο, μη μπορώντας να καταικήση τὸν άγριο έρωτά του επιστρέφει και τῆν συναντά. Με τῆν έντονη διαίσθηση τού ανθρώπου που αγαπά, καταλαβαίνει άμέσως ὅτι ἡ Κάτου είναι χαμένη.

Και πράγματι, ἡ νεαρή γυναίκα χάνει τὰς αἰσθήσεις μέσα στην άγκαλιά τῆς, και τó ίδιο βράδυ πεθαίνει, άφου έφερε στὸν κόσμο ένα έφταμηνητικο κοριτσάκι.

8ον

Η κηδεία τῆς κ. Λίντον ὠρίστηκε για τῆν Παρασκευή που ακολουθήσε τὸν θάνατό της. Ίσαμε κείνη τῆν ὥρα, τó φέρετρο, φορτωμένο λουλουδία, έ-

**Ένα συγκλονιστικό
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
τῆς Ἀγγλικῆς
φιλολογίας
ὑπό
ΕΜΙΛΥ ΜΠΡΟΝΤΕ**

μεινε άνοιχτό στο μεγάλο ισόγειο σαλόνι. Ο Έντγκαρ περνούσε εκεί όλες τις μέρες και τις νύχτες που μεσολάβησαν, χωρίς να εγκαταλειφθῆ ούτε μιά στιγμή στὸν ὕπνο, ἐνῶ — λεπτομέρεια που μόνο ἐγὼ τῆ γνωρίζω — ο Χήθκλιφ πέρασε ὅλες τις νύχτες τριγυρίζοντας έξω από τὸ σπίτι. Δέν τὸν εἶδα καθόλου. Διαισθανόμουνά όμως ὅτι θά σκόπευε να μῆ μέσα, ἀν τὸ κατῶθωνε. Καί τῆν Πέμπτη, μόλις βράδυσσε, τῆν ὥρα που ὁ κύριός μου, νικημένος από τῆν κούραση εἶχε άποσυρθῆ στο δωμάτιό του για ν' αναπαυθῆ λίγο, μῆκα στο σαλόνι, άνοιξα τὸ παράθυρο και τούκανα νόημα να ἔλθῃ. Όσο κι' ἀν τὸν άπεχθανόμουνά, εἶχα ὡστόσο συγκινηθῆ από τὸν πόνο του, κι' ἤθελα να τὸν άφίσω να πῆ ένα τελευταίο χαιρετὸν στην μαραμένη εἰκόνα τού εἰδύλου του.

Επώφεληθη άμέσως τῆς εύκαιρίας, με προφύλαξη και ἐπιτηδεότητα, χωρίς να προκαλέσῃ τὸν πα-

ραμικρο θόρυβο. Κι' όταν έφυγε, τίποτε δέν θάδειχνε τὸ πέρασμά του, ἀν δέν εἶχε άπωθήσῃ λίγο τὸ σάβανο γύρω από τὸ πρόσωπο τῆς νεκρῆς, κι' ἀν δέν παρατηρούσα κάτω στο πάτωμα μιά μπουκλα ξανθῶν μαλλιῶν — τού Έντγκαρ — που ἡ Κάτου έφερε μέσα σ' ένα μενταγιόν κρεμασμένο στο λαιμό της. Ο Χήθκλιφ τὸ εἶχε άνοιξει, εἶχε πετάξει κάτω τὸ περιεχόμενό του και εἶχε βάλει στῆ θέση του μιά μαύρη μπουκλα απ' τὰ δικά του μαλλιά. Πῆρα τις δυὸ μπουκλες, τις τύλιξα μαζί και τις έκλεισα στο μενταγιόν.

Ο κ. Ρότζερ Έρυσόου προσεκλήθη φυσικά να ακολουθήσῃ τῆν κηδεία τῆς αδελφῆς του. Οὔτε φάνηκε ὅμως, οὔτε δικαιολογήθηκε για τῆν άπουσία του. Έτσι, που έκτός από τὸν σύζυγο, τούς χωρικούς, τούς ὕπρητες, κανένας άλλος δέν συνώδευσε τῆν Κάτου στην τελευταία της κατοικία. Ο Έντγκαρ απέφυγε να προσκαλέσῃ τῆν "Ιζαμπελ.

Οι χωρικοί ξεπλάγησαν όταν εἶδαν ὅτι ἡ Κάτου τὸν ἐτάφη οὔτε στο ἐκκλησάκι, οὔτε στὸν μαρμαρίνο οικογενειακό τάφο τῶν Λίντον. Τό φέρετρο τοποθετήθηκε σε μιά καταπράσινη γωνιά τού κοιμητηρίου, κοντά σ' ένα τοίχο τόσο χαμηλό, που οι άγριοι θάμνοι τὸν σκεπάζουν ὀλόκληρο. Ο σύζυγός της αναπαύεται τῶρα στο ίδιο μέρος. Δυὸ άπλοί σιδερένιοι σταυροί δείχνουν τούς τάφους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18ον

Τό βράδυ τῆς Παρασκευῆς εκείνης ὁ καιρός χάλασε ξαφνικά. Έβρεξε ὅλη τῆ νύχτα, και τὸ άλλο πρωί άρχισε να χιονίζει. Θά δυσκολευόταν κανείς να πιστέψῃ ὅτι βρισκόμασταν στην άνοιξη. Οι παραρῶνες κι' οι μαργαριτες εἶχαν χαθῆ κάτω από τὰ χιόνια, εἰς σπουργίτια σιαπούσαν, τὰ πρώτα πράσινα φύλλα εἶχαν μαραθῆ και παγῶση. Όλη ἡ μέρα πέρασε ἔτσι, βαρειά, παγωμένη, πένθιμη. Ο κύριός μου δέν βγήκε καθόλου απ' τὸ δωμάτιό του. Έγὼ εγκατεστάθηκα στο μικρὸ σαλονάκι, τὸ ὁποῖο μετέτρεψα σε δωμάτιο τῆς νεογέννητης. Κι' ἔμεινα ὅλη τῆν ἡμέρα εκεί, ἔχοντας στα γόνατά τῆν μικρῆ εκείνη κοῦκλα που έκλαιε ἀδιάκοπα. Τῆν νανούριζα, κυττάζοντας συγχρόνως απ' τὸ παράθυρο τις νιφάδες που έπεφταν ἀδιάκοπα, ὅταν ξαφνικά κάποιος άνοιξε ἀπὸτομα τῆν πόρτα και μῆκε μέσα λαχανιασμένος και τρέχοντας. Ύπέθεσα ὅτι θάταν καμμία ὕπρητρια κι' ἐτοιμαζόταν να με μαλλώσῃ:

—Ήσυχιά! Τί κάνετε ἔτσι; Ἄν σὰς άκούσῃ ὁ κ. Λίντον;

Μιά γνώρμη φωνῆ μου άπάντησε:

—Με συγχωρεῖτε! Εἶμαι τόσο άναστατωμένη!

Κι' ἡ συνομιλήτριά μου πλησίασε

σω για λιγη ὥρα, να πλυθῶ λίγο, να ζεσταθῶ, να πάρω κανένα ρούχο και να φύγω ἔπειτα μακριά... ὅσο πιο μακριά μπορούσα, για να μην μπορῆ να με φθάσῃ ὁ καταραμένος αὐτὸς άνθρωπος, ὁ δαίμονας αὐτός... Ἄ, ὅσο σκέπτομαι τῆν ὀργῆ του! Θάταν Ικανός να με πνίξῃ ἀν με συνελάμβανε.

—Ήσυχάστε, κυρία, ἔκανα ἐγὼ. Ξεκουρασθῆτε λίγο και πιῆτε τὸ τσάι σας. Κι' ἔπειτα, πέστε μου,

γιατί φύγατε σ' αὐτὰ τὰ γάλια ἀπὸ τὸν Πύργο τῆς Καταιγίδος και ποῦ σκοπεύετε να πάτε, άφου δέν θέλετε

στην φωτιά, λαχανιασμένη, παγωμένη:

—Ἦρθα τρέχοντας απ' τὸν Πύργο, συνέχισε ἔπειτα ἀπὸ ὀλιγόλεπτη σιωπῆ. Οὔτε γὼ ξέρω πόσες φορές ἔπεσα κάτω. Όλο τὸ σῶμα μου εἶναι μελανιασμένο. Μῆν ἀνησυχῆς, ὁμως! Θά σοῦ ἐξηγήσω, μόλις ανασάνω. Έχε μόνο τῆν καλωσύνη να πῆς να ἐτοιμάσουν τὸ ἀμάξι για να με πάῃ ἄμέσως στο Γκίμμερτον και φέρε μου κανένα φόρεμα απ' τῆν ντουλάπα μου.

Ἦταν ἡ κ. Χήθκλιφ! Σε μιά κατάσταση πολὺ λίγο εὐχάριστη. Τὰ μαλλιά της ἀνέμιζαν χυμένα στοὺς ὤμους της, κι' ἔσταζε ὀλόκληρη χιόνια και νερά. Τὸ μεταξωτὸ φόρεμά της εἶχε κολλῆσει απ' τῆν ὕγρασία πάνω στο σῶμα της, και στα πόδια της έφερε ἀκόμα ένα ζευγάρι παντόφλες! Τὸ πρόσωπό της ἦταν κατασπρό, σάν πεθαμένου, και γεμάτο γρατσουνιές. Καί τὸ σῶμα της μόλις στεκόταν ὀρθιο, απ' τῆν κούραση και τῆν άγωνία. Όπως καταλαβαίνετε, ἡ ἐμφάνισή της δέν με καθούχασε καθόλου:

—Καλή μου κυρία, εἶπα δέν θά κάμω τίποτα πριν ἀλλάξετε ρούχα και καθῆσετε λίγο να πάρετε ἀναπνοή. Ο καιρός δέν εἶναι κατάλληλος για να πάτε τῶρα ἄμέσως στο Γκίμμερτον.

—Και ὁμως, πρέπει να πάω! εἶπε. Εἶτε με τὸ ἀμάξι, εἶτε με τὰ πόδια. Όσο για τὰ ρούχα μου, εὐχαρίστως θά τ' ἀλλάξω με στεγνά.

Ἐπέμεινε να ακολουθῆσω τις ὀδηγίες της, πριν μ' ἀφήσῃ να τῆν πλησιάσω. Καί μόνο όταν ὁ ἀμαξηλάτης πήρε τῆν ἐντολή να ἐτοιμασθῆ, δέχθηκε ἡ "Ιζαμπελ ν' ἀλλάξῃ φορέματα.

Όταν τελείωσε, τῆς έφερα ένα κύπελλο τσάι μπροστά της και τῆν ἔβαλα να καθῆσῃ λίγο.

—Τώρα, μου εἶπε, άκούσε με. Λυπήθηκα πάρα πολὺ για τὸ θάνατο τῆς Κατερίνας. Κι' ὁμως, τῆ μακρρίζω. Έκείνη, λυτρώθηκε πιά απ' ὀρίζω. Τὸ μόνο που δέν θά μπορέσω ποτε να καταλάβω, εἶναι ἡ κλίση της σ' αὐτὸν τὸν άνθρωπο... σ' αὐτὸ τὸ τέρας μάλλον που λέγεται άντρος μου..

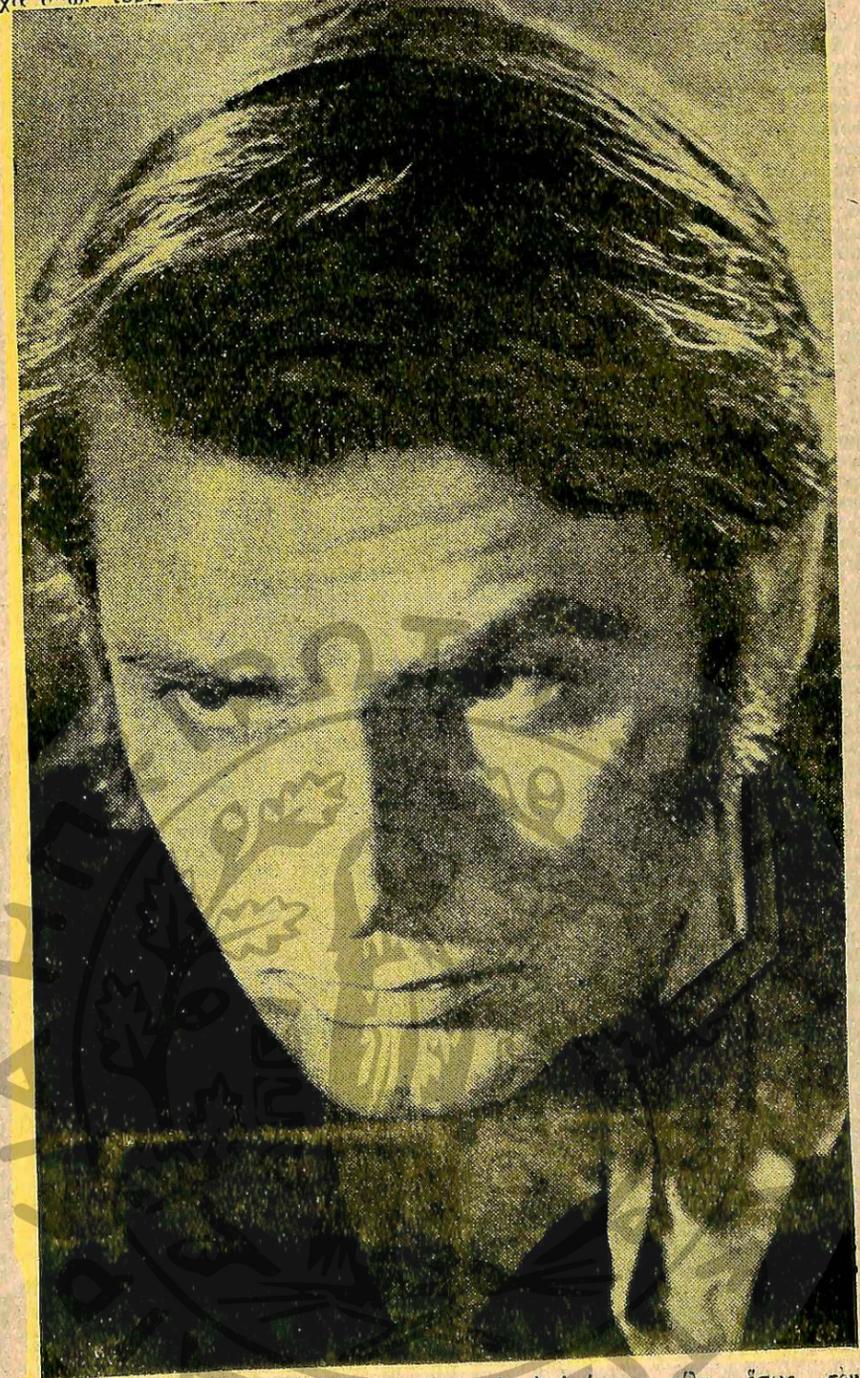
Τὸ βλέμμα της ἔπεσε μηχανικά πάνω στο δάχτυλό της, ὅπου ἦταν ἡ βέρα της. Τῆν άρπαξε ἄμέσως, τῆν πέταξε χάρω κι' άρχισε να τῆν ποδοπατῆ με μνῆια:

—Θάθελα να πατήσω τὸν ἴδιο! φώναξε σάν τρελλῆ.

Κι' ἔπειτα, σάν να συνῆλθε λίγο, συνέχισε πιο ἤρεμα:

—Πρέπει να φύγω... Θάταν Ικανός ναρθῆ ἔδῶ να με βρῆ... Έξ ἄλλου, οὔτε ὁ Έντγκαρ ὕπρηξε καλὸς για μένα. Δέν θέλω λοιπὸν να ζητήσω τῆν προστασίω του, οὔτε να τὸς

προκαλέσω νέες φροντίδες. Δίστασα ἀκόμη ναρθῶ και στο σπίτι αὐτό, ἐπειδὴ ὡς τὸση ἀνάγκη να ξαποστά-

Μιά ἐκφραστικῆ εἰκόνα τού Χήθκλιφ ἀπὸ τὸ διώνυμο φιλμ, ὅπως τὸν ἐδημιούργησε ὁ μεγάλος Ἀγγλος ἠθοποιὸς Λῶρενς Όλίβιερ.

νά μείνετε μαζί μας.
 —Θάπρεπε ίσως να μείνω, και θα είχα όλη τη διάθεση να τὸ κάνω, γιὰ νὰ παρηγορήσω λίγον τὸν "Εν-τγκαρ και νὰ φροντίσω και τὸ παι-δάκι του... Μὰ ξέρω πὼς ὁ Χῆθ-κλιφ δὲν θὰ μ' ἀφινε. Δὲν θὰ δεχό-ταν ποτὲ νὰ μ' ἀφίση ἡσυχη, ἤρεμη και χαρούμενη. Εἶναι τόσο μοχθη-ρός, πὼς δὲν μπορεῖ ν' ἀνεχθῆ τὴν εὐτυχία τῶν ἄλλων. Τώρα, εἶμαι βέ-βαιη πὼς ὑποφέρει φριχτά, ὄχι γιὰ-τι ἔφυγα, μὰ γιὰτι ξέρει πὼς μα-κρὰ του θὰ βρῶ λίγη γαλήνη. Κι' ὅσο σκέπτομαι πὼς μπόρεσα νὰ τὸν ἀγαπήσω! Εὐτυχῶς, τώρα, τὸν ξερ-ρίζωσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Πόσο θάθελα νὰ τὸν ξεριζώνα κι' ἀπὸ τὴ θύμησή μου.
 —Μὴν παραπονῆθε, κυρία μου, ἔκανα πάλι ἐγὼ. Εἶναι κι' αὐτὸς ἄνθρωπος. Ὑπάρχουν και χειρότε-ροι ἀπ' αὐτόν.
 —Δὲν εἶναι ἄνθρωπος, και δὲν ἔχει δικαίωμα στὴν καλωσύνη μου. Τού-δωσα τὴν καρδιά μου και τὴν ποδο-πάτησε, τὴν ἔσκισε. Τώρα, δὲν μπορῶ νὰ αἰσθανθῶ τὴν παραμικρὴ συμπάθεια γι' αὐτόν. Θὰ τὸν ἔβλε-πα νὰ θρηνηῖ ὡς τὴν τελευταία του ὥρα, και νὰ χύνη πύρινα δάκρυα, πὼς θάμενα τελείως ἀδιάφορη... Τί λέω; Θὰ αἰσθανόμουν τὴν πιὸ με-γάλη χαρά...
 Καὶ ἡ "Ιζαμπελ ξέσπασε σὲ λυγ-μούς. "Όταν συνῆλθε σὲ λίγο, συνέ-χισε:
 —"Απὸ τὴ νύχτα πὼς πέθανε ἡ Κά-του, ὁ Χῆθκλιφ — τρέμων ὅταν προφέ-ρω τὸνομά του — δὲν φάνηκε στὸν Πύργο. Ποῦ ἦταν; Δὲν ξέρω. Τὸν ἔ-τρεφαν ἄραγε οἱ ἄγγελοι ἢ οἱ δαί-μονες; Ὅστε αὐτὸ δὲν ξέρω. Ἐπτά μέρες εἶχε νὰ φάη μὲ μᾶς. "Όλη τὴ νύχτα ἔλειπε. Καὶ τὸ πρῶτὸ ἐρχόταν ἐξαλλος, ἀναμαλλιασμένος, και πῆ-γαινε κατ' εὐθείαν στὸ δωμάτιό του, ὅπου κλειδωνόταν, σὰν νὰ εἶχε κανεὶς ἀπὸ μᾶς τὴν διάθεσιν νὰ τὸν συναντήσῃ. Κι' ἔμενε ἐκεῖ προσευ-χόμενος, σὰν Λουθηρανός. Μόνον, πὼς προσευχόταν σὲ μιὰ θεότητα ποῦταν τώρα νεκρὴ. Κι' ὅταν ἀνέφερε τὸν Θεὸ, νομίζω πὼς τὸν σύγγιζε μὲ τὸν διάβολο. Αὐτὴ ἡ παράξενη προ-σευχὴ, ὁ θρήνος μᾶλλον, ἐξακολου-θοῦσε ὡστόσο βράχνιαζε, σὲ σημειο-πὼς νὰ μὴν ἔχη φωνή. Τότε ξεπόρτι-ζε πάλι, και χανόταν πρὸς τὴν διευ-θύνση τοῦ Τροῦσκροσ Γκράντζ. Κι' ἐγὼ, ὅσο και νὰ λυπόμουν γιὰ τὸν θάνατο τῆς Κάτου, δὲν μποροῦσα νὰ ἐμποδίσω τὸν ἑαυτὸ μου νὰ χαρῆ-τῖς ὄρες αὐτὲς ποῦμενα μόνη, ἐλευ-θερῆ...
 Χθὲς τὸ ἀπόγευμα, τὸ πέρασα κα-θισμένη σὲ μιὰ γωνιά, διαβάζοντας κάτι παλιὰ βιβλία. "Εμεινα ἔτσι ὡς τὰ μεσάνυχτα: φοβόμουνά τόσο πολὺ ν' ἀνέβω στὴν κάμαρά μου, μὲ τὴ θύελλα πὼς σφύριζε μέσα στὰ δέντρα, ἐνῶ ἡ σκέψη μου πῆγαινε διαρκῶς στὸν νισοκαμμένο τάφο... Μόλις σήκωνα τὰ μάτια ἀπ' τὸ βι-βλίο, ἡ φρικτὴ αὐτὴ εἰκόνα ζω-γραφιζόταν μπροστά μου.
 "Ο Ρότζερ ἦταν καθισμένος ἀπέ-ναντί μου, και στήριζε τὸ κεφάλι του μέσα στὶς παλάμες του. "Ισως ἡ σκέψη του νὰ πῆγαινε στὸ ἴδιο μέ-ρας. Εἶχε πᾶσει νὰ πῆνι κι' ἦταν ἔ-τσι ἀκίνητος ἀπὸ δυὸ-τριῶν ὥρων. Δὲν ἀκουόταν τίποτα μέσα στὸν Πύργο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ οὐρλιασμό του ἀνέμου πὼς ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ δο-νοῦσε τὰ παράθυρα. "Ο Μάρτεν κι' ὁ "Ιωσήφ εἶχαν πᾶσει νὰ κοιμηθοῦν. Μιὰ ἀπέσπαστη λύπη με εἶχε καταλά-

θει. Καὶ διαβάζοντας, ἀναστενάξα: μου φαινόταν πὼς ἡ χαρὰ εἶχε χα-θῆ ὀριστικά ἀπ' τὸν κόσμο.
 Ξαφνικά, ἡ βραειὰ αὐτὴ σιωπὴ διεκόπη ἀπὸ ἕνα κτύπημα στὸ τζά-μι. "Ἦταν ὁ Χῆθκλιφ, πὼς ἐπέστρε-φε χειρότερα ἀπὸ ἄλλες φορές, ἴ-σως ἐξ αἰτίας τῆς θυῆλλης. "Ἦ πόρ-ταν ἦταν ἀμπαρωμένη. Στὸ χτύπημά του σηκώθηκα ν' ἀνοίξω. Στὰ μά-τια μου ὅμως ζωγραφίζονταν ὄλη ἡ φρίκη πὼς μὸς προξενούσε ἡ ἀφίξη τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου. "Ο Ρότζερ με κύτταξε, κι' ἔπειτα μὲ κράτησε μὲ τὸ χέρι:
 —"Αφῆστε τον ἔξω πέντε λεπτά! εἶπε. Δὲν φαντάζομαι νάχετε ἀντίρ-ρηση.
 —Καμιά! Ἐκαμα, αἰσθανομένη κάποια ἀνακούφιση ὅτι μούμεναν ἀ-κόμα πέντε λεπτά ἀνέσεως. —Θὰ εἶ-χα ὄλη τὴ διάθεσιν νὰ τὸν ἀφίσω ἔ-ξω ὄλη τὴ νύχτα.
 "Ο Ρότζερ μὲ κύτταζε ἐπίμονα μέ-σα στὰ μάτια, κι' ἔπειτα μίλησε ἄρ-γά:
 —"Εἴμαστε κι' οἱ δύο δειλοί! εἶπε. "Αν δὲν ἦμασταν δειλοί, θὰ μπορού-σαμε νὰ κανονίσουμε τώρα τοὺς λο-γαριασμούς μας μ' αὐτόν τὸν ἄν-θρωπο. "Όσο γιὰ σᾶς, ἀπορῶ πὼς μπορεῖτε νὰ τὸν ὑποφέρετε.
 —Κουράστηκα νὰ τὸν ὑποφέρω, ἀ-πῆνησα, και θὰ ἦμουν εὐτυχῆς ἂν εὑρίσκα τρόπο νὰ ἀπαλλαγῶ. Μὰ δὲν μὸς φαίνεται τόσο εὐκόλο.
 —Πολὺ πιὸ εὐκόλο ἀπ' ὅ,τι νομίζε-τε, κυρία Χῆθκλιφ. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μείνετε ἀκίνητη και σιωπηλὴ. Θέλετε; Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ αἰσθανθῆτε μεγίστη ἀπόλαυση νὰ παραστήτε στὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ τέ-ρατος. Ὑποσχεθῆτε μου ὅτι δὲν θὰ μιλήσετε, και σὲ τρία λεπτά θὰ σᾶς λυτρώσω ἀπ' αὐτόν.
 Καὶ λέγοντας αὐτὰ, τράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα περιστρεφόμεν, ἐνῶ στὸ τζάμι ἐπαναλαμβανόταν μανια-σμένοι οἱ χτύποι. Κατῶρθωσα νὰ τοῦ ἀποσπᾶσω τὸ ὄπλο ἀπὸ τὸ χέρι:
 —Δὲν θὰ σᾶς ἐπιτρέψω, τοῦ εἶπα. Καλλίτερα νὰ τὸν ἀφίσετε ἔξω.
 —"Όχι, ἀπῆνησε ἐκείνος ἐξαλλος. Πῆρα πιὰ τὴν ἀπόφασή μου. Θὰ σᾶς σώσω και χωρὶς τὴ θέλησή σας, και θὰ σώσω και τὸν ἑαυτὸ μου ἀπ' τὴν παρουσία τοῦ ἀλήτου αὐτοῦ πὼς ἐ-πωφελεῖται τὴν δυστυχία μου γιὰ νὰ μὲ ἐκτοπίσῃ ἀπὸ τὸν Πύργο.
 Τὰ λόγια μου και οἱ προσπάθειές μου εἶχαν ὅτι ἀποτελέσμου θάσαν τὰ λόγια σ' ἕναν τρελλό, κι' οἱ ἀδύνα-τες προσπάθειες σὲ μιὰ ἀρκοῦδα: Μοῦ πῆρε πάλι τὸ περιστρεφόμεν. Δὲν ἔμενε ἄλλη διέξοδος παρὰ νὰ τρέξω στὸ παράθυρο και νὰ εἰδοποιήσω τὸν Χῆθκλιφ.
 —Καλλίτερα θὰ κάμης, τοῦ φώνα-ξα μέσα στὴ νύχτα, νὰ ζητήσης ἄλ-λο καταφύγιο. "Ο κ. "Ερυσόου εἶ-ναι ἔτοιμος νὰ σοῦ τὴν ἀνάψῃ, ἂν ἐπιμένῃς νὰ μῆς μέσα.
 —"Ανοίξτε... φώναξε, και πρόσθε-σε μιὰ λέξη πολὺ λίγο εὐγενικῆ, ὡστε νὰ μπορῶ νὰ τὴν ἐπαναλάβω.
 —"Εγὼ σὲ εἰδοποίησα, εἶπα, κι' ἔ-καμα τὸ καθήκον μου. Δὲν θ' ἀνα-κατερθῶ ὅμως στὶς δουλειές σας. Μπορεῖτε νὰ σκοτωθῆτε ἐλεύθερα.
 "Εκλεισα τὸ παράθυρο και πῆγα νὰ καθῆσω στὴ θέση μου. "Εξω ὁ Χῆθκλιφ ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζη και νὰ ἀπειλῆ, ἐνῶ ὁ Ρότζερ ἀπὸ μέσα, γινόταν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγ-μὴ πιὸ ἐξαλλος. Σὲ λίγο κατάλαβα πὼς ὁ Χῆθκλιφ ἀνέβαινε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μῆ ἀπὸ τὸ παράθυρο. Πράγ-ματι, τὸ ἀνοίξε και πῆδησε μέσα,

"Ο Ρότζερ σήκωσε τὸ περιστρεφόμεν γιὰ νὰ τὸν κτύπησῃ, μὰ ἐκείνος, πιὸ εὐκίνητος και πιὸ δυνατός, τοῦ τὸ ἀρπάξε, τὸν ἔριξε, και τὸν ποδοπά-τησε ὡς τὴ στιγμή πὼς εἶδε τὸ πρό-σωπό του νὰ πλημμυρίζῃ στὰ αἵμα-τα. Τότε σηκώθηκε και διευθύνθηκε πρὸς ἐμένα:
 —Μαζί του συνώμοσες γιὰ νὰ μὲ ξεκάμης; ρώτησε. Πῆγαινε λοιπὸν τώρα νὰ τὸν περιποιηθῆς!
 Καὶ τραβώντας με ἀπ' τὸ χέρι, μὲ ἔσπρωξε και ἴ' ἔριξε πάνω του. "Επειτὰ ἀνοίξε τὴν πόρτα και ἔ-φυγε.
 "Όταν ἐθεβαίωθην ὅτι εἶχε πράγ-ματι φύγει, σηκώθηκα και πῆ-γα νὰ ξυπνήσω τὸν "Ιωσήφ, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ὀποῖου κουβαλήσαμε τὸν Ρότζερ στὸ κρεβάτι του και τοῦ κάναμε μιὰ πρόχειρη περιποίηση.
 "Όταν σήμερα τὸ πρῶτὸ σηκώθηκα, ἦρα τὸν κ. "Ερυσόου στὴ συνηθι-σμένη του θέση. Κοντὰ στὴν ἔστια καθόταν ὁ Χῆθκλιφ, κάταχρος και μὲ τὰ μάτια μισοκλειστά. Ὅστε ὁ ἔ-νας, ὅστε ὁ ἄλλος δὲν ἔδειχναν διά-θεση νὰ ἐγγίσουν τὸ πρόγευμά τους. "Αποῦ περιμένα λίγο, ἄρχισα μόνη μου νὰ τρώγω. Κι' ὅταν τελείωσα, πῆγα και κάθησα κι' ἐγὼ κοντὰ στὴ φωτιά, χωρὶς νὰ τοὺς δώσω σημα-σία.
 "Ο Χῆθκλιφ εἶχε σκυμμένο τὸ κε-φάλι. Τὰ μάτια του ἦσαν στυφὰ ἀπ' τὴν ἀϋπνία. "Απὸ τὰ δάκρυα ἴσως, γιὰτι οἱ βλεφαρίδες του φαινόταν ἀκόμη ὑγρές: τὰ χεῖλη του, ἀπ' τὰ ὅποια εἶχε χαθῆ τὸ σαρδονικὸ γέλιο τους, ἦταν σφιγμένα, σὲ μιὰν ἐκ-φραση ἀνείπωτης λύπης. "Αν ἐπρό-κειτο γιὰ ἕνα ἄλλον ἄνθρωπο, θὰ-κρυβὰ τὸ πρόσωπο μπροστὰ σὲ μιὰ τόσο μεγάλη ὀδύνη. Μὰ ἡ δικὴ του προξενούσε ἀγαλλίαση. Κι' ὅσο τα-πεινὸ κι' ἂν φανῆ αὐτό, δὲν μπόρε-σα νὰ κρατηθῶ ὅταν μὸς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ τοῦ κάμω περισσότερο κακό.
 Πράγματι, σὲ λίγο ὁ "Ερυσόου εἶπε:
 —Εἶμαι σὲ κακὰ χάλια. "Όλο μου τὸ σῶμα πονεῖ.
 —Πρόσεξε, ἔκανα ἐγὼ, γιὰτι ὁ κ. Χῆθκλιφ εἶναι ἱκανός νὰ σᾶς στεῖλῃ ἐκεῖ πὼς στείλει και τὴν ἀδελφὴ σας. Γιατί, ὅλος ὁ κόσμος λέει, ὅτι ἂν αὐτὸς δὲν ἐπέστρεφε, ἡ Κάτου θὰ ζοῦσε ἀκόμη εὐτυχισμένη...
 "Ο Χῆθκλιφ, πὼς δὲν εἶχε ἐπαφὴ μὲ κανένα, ἄκουε γιὰ πρώτη φορὰ αὐτὰ τὰ λόγια, κι' ἀκόμη γιὰ πρῶ-τη φορὰ αὐτὴ τὴ σκέψη, πὼς τὸν κτύπησε κατὰκαρδὰ σὰν μαχαίρι. Σιωπηλὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ τρέ-χουν ἀπ' τὰ μάτια, κι' ἡ ἀναπνοὴ του ἔγινε ταχύτερη, δύσκολη. Τὸν κύτταξα μ' ἕνα περιφρονητικὸ γέ-λιο.
 —Σῆκα και φύγε ἀπὸ τὰ μάτια μου, εἶπε.
 —Μὲ συγχωρεῖς, ἀπῆνησα. "Ο θά-νατος ὅμως δὲν εἶναι τὸ χειρότερο πὼς μπορεῖ νὰ συμβῆ σὲ μιὰ γυναί-κα. "Ἦ Κάτου ὡστόσο ὑπῆρξε πολὺ τυχερὴ πὼς δὲν ἔπεσε στὰ χέρια σου...
 Τὰ μάτια τοῦ Χῆθκλιφ πετάχτη-καν ἀπ' τὶς κόγχες των: "Αρπάξε ἕνα μαχαίρι ἀπ' τὸ τραπέζι και τὸ πέταξε πάνω μου. Καὶ μολονότι εἶ-δε ὅτι μὲ χτύπησε, ὤρμησε κι' ἐπά-νω μου γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν τι-μωρία μου. "Ο Ρότζερ σηκώθηκε νὰ μὲ ὑπερασπισθῆ. Κι' ἐνῶ πᾶσθηκαν στὰ χέρια και κυλίσθηκαν χάμω, ἐ-γὼ πῆδησα πάνω, ἔτρεξα στὴν ἐξο-δο, ἔφυγα, εὐτυχῆς σὰν τὴν ψυχὴ

πὼς φεύγει ἀπὸ τὴν κόλαση. Στὸ δρόμο πετοῦσα. "Επεφτα, σηκωνό-μουν, μὰ προχωροῦσα ἀδιάκοπα πρὸς τὸ φάρο τῆς σωτηρίας, τὸ Τροῦσκροσ Γκράντζ. Τώρα, θὰ προ-τιμοῦσα νὰ πάω στὴν κόλαση, παρὰ νὰ ἐπιστρέψω στὸν Πύργο τῆς Κα-ταγιίδος...
 — — —
 Ἡ "Ιζαμπελ αἰώπησε και ἤπια λί-γο τοῖσι. "Επειτὰ σηκώθηκε, ζή-τησε νὰ τὴν βοηθῆσω νὰ βάλῃ τὸ καπέλο της κι' ἔνα μεγάλο σά-λι, και, κουφὴ στὶς παρακλήσεις μου νὰ περᾶσῃ τοῦλάχιστον τὴν νύ-χτα στὸ Τροῦσκροσ Γκράντζ ἀνέδη-κε σ' ἕνα κάθισμα, φίλησε τὰ κρε-μασμένα στὸν τοῖχο πορτραῖτα τοῦ "Εντγκαρ και τῆς Κάτου, μὲ φίλησε και μένα και κατέθηκε νὰ πάρῃ τὸ ἀμάξι.
 "Εφυγε ἔτσι, καταδιωκόμενη, γιὰ νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ ποτὲ πιά. Κατέφυ-γε, νομίζω, στὸ Λονδίνο, κι' ἀπ' ἐκεῖ ἀλλήλογραφοῦσε μὲ τὸν κύριό μου. "Εκεῖ ἔφερε στὸν κόσμο κι' ἕνα γυιό, πὼς τὸν ὠνόμασε Λίντον, και ὁ ὀπι-ός ἀπὸ μικρὴ ἡλικία ὑπῆρξε πάντα ἀδύνατος κι' ἀσθενικός.
 Μιὰ ἀέρα, μὲ συνάντησε στὸ δρό-μο ὁ κ. Χῆθκλιφ και μὲ ρώτησε ἂν ἤξερα πὼς βρισκόταν ἡ "Ιζαμπελ. Φυσικά, ἀνήνησα νὰ τοῦ τὸ πῶ. Μοῦ ἀπῆνησε ὅτι αὐτὸ τοῦ ἦταν ἀ-πολύτως ἀδιάφορο. "Ὁστόσο, κα-τῶρθωσε σὲ λίγο νὰ μάθῃ τὴν διευ-θύνσή της, ἀπὸ κάποιον ἄλλον ὑπη-ρέτη. Δὲν τὴν ἐνόχλησε ὅμως, ἴσως γιὰτι δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀνεχθῆ. Ζητοῦσε, ὅταν μ' ἔβλεπε, πληροφο-ρίες γιὰ τὸ παιδί, και μόνο. "Όταν τοῦ εἶπα μιὰ μέρα τὸνομά του, ἐξα-γριώθηκε:
 —Θέλουν νὰ τὸ μισῶ κι' αὐτὸ σὰν τοὺς Λίντον;
 —Θέλουν νὰ τοὺς ἀγνοῆτε ὅλους, ἔκανα ἐγὼ.
 —Θὰ τὸ πάρω κοντὰ μου, εἶπε, ὅ-ταν θελήσω.
 Εὐτυχῶς, πὼς ἡ μητέρα του, ἡ "Ι-ζαμπελ, πέθανε πρὶν ἔλθῃ αὐτὴ ἡ ὥ-ρα, 13 χρόνια μετὰ τὸν θάνατο τῆς Κάτου. "Ο μικρὸς Λίντον ἦταν τότε 12 χρονῶν περίπου,
 — — —
 Τὴν ἐπομένη τῆς ἐπισκέψεως τῆς "Ιζαμπελ, ἐληροφόρησα τὸν "Εντγκαρ γιὰ τὴν κατάστασιν τῆς ἀδελφῆς του. Εἶδα ὅτι χάρ-ηκε ἐξαιρετικά πὼς ἐγκατέλειπε τὸν ἄνδρα της, τὸν ὀποῖον μισοῦσε τώρα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. "Απέφυγε νὰ βγαίνῃ, ἀπὸ φόβο μήπως τὴ συναντήσῃ ποτὲ. Καὶ τὸ αἰσθητὰ του αὐτό, μαζί μὲ τὴ λύπη του, τὸν ἔκαμαν νὰ γίνῃ τέλει-ος ἐρημίτης. "Εγκατέλειψε ἀκόμη και τὴν ἐκκλησίαν, και ὁ φράκτης τοῦ κῆπου του ὑπῆρξε στὸ ἐξῆς ὀλό-κληρος ὁ κόσμος γι' αὐτόν. "Ἦ μόνη του ἀπασχόλησις ἦταν νὰ ἐπισκέ-πτεται τὸν τάφο τῆς γυναίκας του, συνήθως τὰ βράδυα ἢ πολὺ πρῶτ, ὅταν δὲν κινδύνευε νὰ συναντήσῃ κανένα. "Ο χρόνος μαλάκωσε τὸν πόνο του και τοῦ ἔφερε μιὰν ἐγκαρ-πόνη και μιὰ μελαγχολία πιὸ γλυκειὰ ἀπ' τὴν κοινὴ ἡδονή. Περι-έβαλλε πάντα τὴν μνήμη τῆς Κάτου μὲ μιὰν ἀγάπη θερμὴ και τρυφερή, κι' ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ τὴν συναν-

τοῦσε κάποτε σ' ἕναν κόσμο καλλι-τερο.
 Τὸν πρῶτο καιρὸ, ὅπως σᾶς εἶπα, ἀφοσιωμένος ὀλοκληρωτικά στὴ θλί-ψη του, δὲν ἔδωσε καμμιὰ προσοχὴ στὸ νεογέννητο. Λίγο-λίγο ὅμως ἡ ἀδιαφορία αὐτὴ παρεχώρησε τὴ θέ-ση της σὲ κάτι ἄλλο, και πρὶν περᾶ-σῃ ἡ ἀνοίξη, ἡ μικρὴ ἐκείνη ὑπαρ-χὴς βασιλευσε σὰν ἀπόλυτος δεσπό-της στὴν καρδιά τοῦ πατέρα της. Τὴν ἔβγαλε κι' αὐτὴ Κατερίνα, ἄλ-λά δὲν τῆς εἶπε ποτὲ ὀλόκληρο τὸ ὄνομα, ὅπως συνήθιζε νὰ κάνῃ μὲ τὴν νεκρὴ, τὴν ὀποία ἀπέφευγε πάν-τοτε νὰ ὀνομάσῃ Κάτου — ἴσως γιὰτι ὁ Χῆθκλιφ τὴν ἀποκαλοῦσε ἔτσι.
 — — —
 Ἐξ ἡ μῆνης μετὰ τὸν θάνατο τῆς Κάτου, πέθανε κι' ὁ ἀδελφός της ὁ Ρότζερ. "Εμεῖς οἱ ἄλλοι, στὸ Τροῦσκροσ Γκράντζ δὲν μάθαμε ποτὲ, ὅστε πὼς ἔζησε κατὰ τὸ δια-στήμα αὐτό, ὅστε ἀπὸ τί ἀκριβῶς πέθανε. Μιὰ μέρα ὁ γιατρός Κέννεθ ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν κύριό μου.
 —Λοιπὸν, Νέλλη, μοῦ εἶπε μπαί-νοντας στὴν εἴσοδο, ἄρκετὰ πρῶτ, ὥστε νὰ αἰσθανθῶ ἕνα παράξενο ὀλιθερὸ προαίσθημα, ἤρθε ἡ σειρά μας νὰ πενήθωμε. Μάντεψε ποῖος μᾶς ἄφησε χρόνους!
 —Ποῖος; ἔκανα ταραγμένη.
 —Μάντεψε! Κι' ἐτοίμασε τὴν ἄκρη τῆς ποδιάς σου γιὰ νὰ κλάψῃς.
 —Μήπως ὁ κ. Χῆθκλιφ; ἔκανα.
 —Τί λὲς ἐκεῖ; Μήπως πρόκειται νὰ τὸν πενήθῃς ὅταν πεθάνῃ. "Εν τῷ

μεταξὺ, εἶναι ἀριστα στὴν ὕψαι του. "Αφότου μάλιστα ἀπῆλλάγη ἀ-πὸ τὴν σύζυγό του, εἶναι πολὺ καλ-λίτερα.
 —Ποῖος λοιπὸν, γιατρέ μου; ρώτη-σα ἀνυπόμονα.
 —"Ο Ρότζερ "Ερυσόου. "Ο παλιός σου φίλος! Νά, καλὰ τὸλεγα ἐγὼ ὅτι θὰ κλάψῃς! "Αλλὰ παρηγορή-σου! Πέθανε εὐτυχισμένος: μεθυ-σμένος σὰν λόρδος! Βέβαια ἦτανε λίγο νέος, εἰκοσιεπτά ἐτῶν — νομίζ-ω ἄς εἶχε τὴν ἡλικία σου, Νέλλη — ἀλλὰ ὁ θάνατος δὲν κουτᾶζει τὰ χρόνια.
 "Ομολογῶ πὼς ὁ θάνατος τοῦ Ρό-τζερ με λύπησε περισσότερο ἀπὸ τὴν Κάτου. Στήριχθηκα σ' ἕνα πεζούλι κι' ἄρχισα νὰ κλαίω, ἐνῶ ὁ Κέννεθ, ὀδηγημένος ἀπὸ ἕνα ἄλλο ὑπῆρ-τη, πῆγαινε ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν εἰδη-σιν στὸν κύριό μου.
 Ζήτησα ἀμέσως ἀπὸ τὸν κ. Λίντον τὴν ἀδεια νὰ πάω στὸν Πύργο και νὰ φροντίσω γιὰ τελευταία φορὰ ἔ-κείνον μὲ τὸν ὀποῖο εἶχα μαζί ἀνα-τραφεῖ. Κι' εἶχα ζήσει τὰ ὀραιότερα παιδικὰ μου χρόνια. Μὲ ἄφησε μὲ δυσκολία.
 "Όταν ἔφθασα στὸν Πύργο, ὁ "Ιω-σήφ, πὼς ἦταν πραγματικῶς λυπημέ-νος, μὲ δέχθηκε μὲ ἱκανοποίησιν. "Ο κ. Χῆθκλιφ ὅμως ἐδήλωσε ὅτι δὲν ἔ-βλεπε σὲ τί μπορούσα νὰ χρησιμεύ-σω. Μοῦ εἶπε ὅμως ὅτι μπορούσα νὰ μείνω γιὰ νὰ παρακολουθῶ τὴν κηδεῖα.
 —Στὴν πραγματικότητά, εἶπε, ὁ κύριός σου νύχτακτόνησε ἀπὸ τὸ πο-τὸ. "Όλη τὴ νύχτα ἔπινε, κι' ὅταν τὸ πρῶτὸ τὸν ἦραμε ἀκίνητο ἀπ' τὸ με-θυσί και δὲν καταρθώσαμε νὰ τὸν συνεφέρωμε, ἔστειλα νὰ φωνάξω τὸν γιατρό. "Ὁστόσο ἔλθῃ ὅμως αὐτός, ὁ "Ερυσόου ἦταν ἡδῆ πεθαμένος. Θὰ ὀμολογήσῃς ὅτι δὲν ἄξιζε νὰ κάνω-με και περισσότερη φασαρία.
 "Ο "Ιωσήφ ἐθεβαίωσε τὰ λόγια του, χωρὶς ὅμως νὰ παραλείψῃ νὰ πῆ:
 —Καλλίτερα θάτανε νὰ πῆγαινε κανένας ἄλλος νὰ φωνάξῃ τὸν για-τρό και νὰ μείνω ἐγὼ νὰ τὸν περι-ποιηθῶ. Γιατί ὅταν ἔφυγα, ὁ κύριός μου ζοῦσε ἀκόμα.
 "Επέμεινα νὰ γίνῃ ἡ κηδεῖα ὀπως ἔπρεπε. "Ο Χῆθκλιφ συγκατετέθη, ὄχι χωρὶς νὰ προσέβῃ ὅτι ὄλα τὰ ἔξοδα «θὰ βάραιναν ἐκείνον, γιὰτι ὁ πεθαμένος εἶχε σταταλήσει και τὸ τελευταῖο του σελλίν». "Ἦτανε τε-λείως ἀδιάφορος. Στὸ βλέμμα του ὅ-μως νόμισα πὼς δέκρινε κάποια ἱ-κανοποίησιν, τὴν ἱκανοποίησιν πὼς αἰσθάνεται κανεὶς ὅταν φέρνῃ σὲ αἴσιο πέρας μιὰ δύσκολη δουλειὰ. Εἶχε ὡστόσο τὸ θράσος νὰ βάλῃ και πέϊθος.
 Τώρα εἶναι ἀπόλυτος κύριος τοῦ Πύργου τῆς Καταγιίδος. "Ἦ κατοχὴ του ἔγινε μ' ὄλους τοὺς νόμιμους τύ-πους, ὀπως ἐθεβαίωσε κι' ὁ συμβο-λογράφος πὼς μᾶς ἐδήλωσε ὅτι ὁ μακαρίτης εἶχε ὑποθηκέψει και τὸ τελευταῖο κομμάτι γῆς στὸν Χῆθ-κλιφ, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ πάθος τοῦ χαρτοπαγνίου και τοῦ πιστοῦ.
 "Ετσι ὁ γυιός του, ὁ Μάρτεν "Ερ-υσόου, πὼς ἔπρεπε νάναί σήμερα ὁ πρῶτος γαιοκτήμιαν τῆς περιοχῆς, κατήνησε στὴν ἀπόλυτη ἐξουσία τοῦ ἔχθρου τοῦ πατέρα του. Χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ κάμῃ τίποτα ἐναντίον αὐτοῦ πὼς τὸν ἀδίκησε, και χωρὶς νὰ παίρῃ καν ἕνα μισθό, ὀπως θὰ ἔπαιρνε ὀποιοσδήποτε ὑπῆρτης.
 (Συνέχεια στὸ ἐπόμενον)

Στὸ προσεχές
 φύλλο μας
 ἀρχίζει
**Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
 ΤΩΝ
 ΕΠΑΙΤΩΝ**
 ὑπὸ
ARTHUR ARNAULD
 Τὸ ἀριστοῦργημα τῆς γαλλι-κῆς φιλολογίας πὼς συνεκίνη-σε τὴν περασμένη γενεὰ μὲ τις δραματικὲς και αἰσθηματικῶ-τατες περιπέτειές του. "Ενα ἔργο ὀπου πᾶλλει ἡ αἰωνία ἀνθρώπινη ζωὴ μὲ τὰ πάθη, τις κακίες και τις ἀδυναμίες της.

Η αντίζηλος

Μιά τραγική ιστορία —
του Γκαμπρ. ντ' Ωμπαντέρ

Η 'Αλίκη κι' ο Μπερνάρ, είχαν παντρευτεί εδώ και μερικά χρόνια, από σφοδρό έρωτα. Η εύτυχια τους όμως σκιαστίστηκε από τις πρώτες μέρες του γάμου των. Μιά μεγάλη κι' επικίνδυνη για την 'Αλίκη αντίπαλος μπήκε απότομα στη ζωή τους. Αυτό έγινε έντελώς τυχαία. Βρισκόντουσαν στη Ριβιέρα, κι' ήταν μαγεμένοι από το ωραιότερο έρωτικό όνειρο.

Ένα βράδυ, το έρωτευμένο ζευγάρι, έφθασε ως το καζίνο. Ο Μπερνάρ, θέλησε να δοκιμάσει την τύχη τους.

—'Αν κερδίσω, θα πιούμε, μια σαμπάνια... αγαπημένη μου.

Αγκαλιασμένοι, με γέλια, πλησίσαν τη ρουλέττα. Δεν ήξεραν ούτε καν τους κανόνες του παιχνιδιού. Έν τούτοις κέρδισαν και έφυγαν εύτυχημένοι. Κείνη τη νύκτα, διεσκέδασαν εξαιρετικά.

Ήταν μία από τις ωραιότερες τους νύκτες.

Από το μοιραίο όμως εκείνο βράδυ, ο Μπερνάρ άλλαξε τελείως. Έγινε εντύπωση ή αδιαφορία του για τη δουλειά. Μάταια η 'Αλίκη προσπαθούσε ν' ανακαλύψει το μυστικό του.

Μονάχα, όταν ύστερ' από καιρό, πήγαν πάλι στην Κυανή 'Ακτή, η 'Αλίκη άντελήφθη τί συνέβαινε.

Τα βράδια, ο Μπερνάρ, εύρισκε πάντα την ευκαιρία για να εξαφανίζεται. Πήγαινε στο Καζίνο.

Ήρθαν κατόπιν μέρες κακές, γεμάτες θλίψη και αγωνία. Οι οικονομίες του έφυγαν σιγά-σιγά. Ο Μπερνάρ έχασε τη θέση του. Γίνηκε απότομος, οξύθυμος, σκληρός.

Όταν βρισκόντουσαν στο Παρίσι, η 'Αλίκη κατέβαλε κάθε προσπάθεια για ν' αποσπάσει τον αγαπημένο της από τα νύχια της επικίνδυνου αντιπάλου της. Τη στιγμή όμως που φανταζόταν ότι το έπετύχαινε, παρουσιάζετο η πραγματικότητα, μ' όλη της την σκληρότητα. Ο Μπερνάρ, που έδειχνε ότι όταν βρισκόταν μακριά από τη ρουλέττα, έθεραπευετο από το πάθος του, μόλις ξεικοινομούσε μερικά χρήματα, ξηφανίζετο, για να επιστρέψει ύστερ' από μέρες σε έλεεινή κατάσταση.

Η 'Αλίκη, τον θεωρούσε, άρρωστο και του τ'α συγχωρούσε όλα. Ακόμα του συγχωρούσε και το θάνατο του παιδιού τους, που συνέβηκε σε μία απ' αυτές τις εξαφανίσεις του Μπερνάρ.

Μισούσε όμως την τρομερή της αντίπαλο. Όχι για την οικονομική τους καταστροφή. Όχι γιατί τούς ερριξε στη δυστυχία, αλλά γιατί της είχε πάρει τον αγαπημένο της. Μιά μέρα πήρε την μεγάλη της απόφαση η 'Αλίκη: Θα πήγαινε η ίδια στο Μόντε Κάρλο. Ο Μπερνάρ θα έμεινε κατάπληκτος, από την απρόοπτη εμφάνισή της, και είχε την πεποίθηση η 'Αλίκη ότι θα νικούσε την αντίπαλό της.

— 24 —

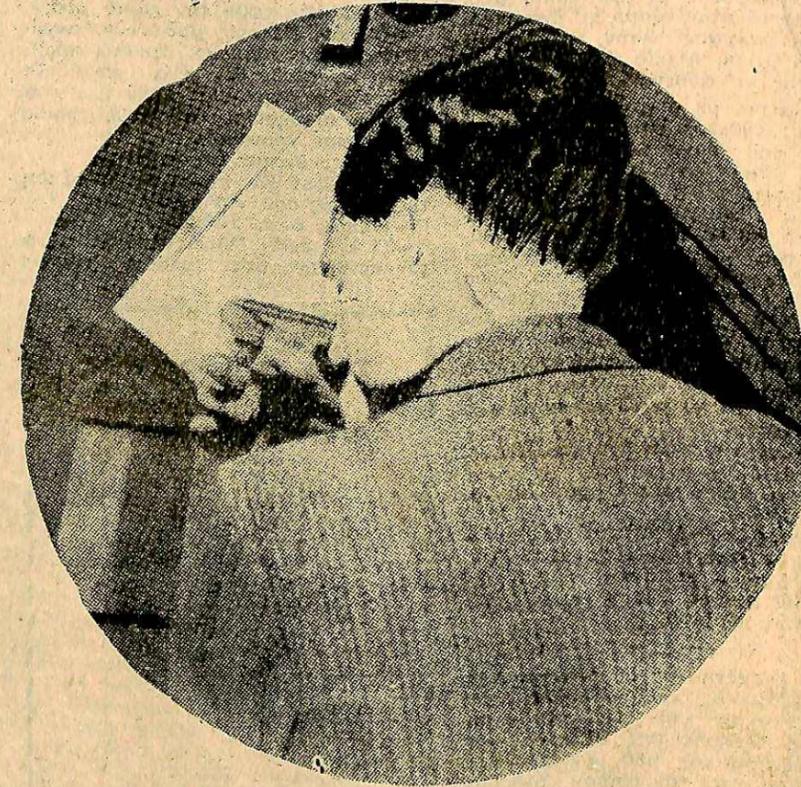
Έφθασε στο Μόντε Κάρλο, μ' αυ-

τήν την απόφαση. Το ταξίδι, δεν την είχε κουράσει διόλου.

Όταν μπήκε στο Καζίνο, το παιχνίδι ήταν στο ζωηρότερο του σημείο. Όλο εκείνο το πλήθος που εστριμώγγετο γύρω από τα πράσινα τραπέζια με τα βλοσυρά πρόσωπα, η 'Αλίκη το έβλεπε σαν ένα πλήθος άσθενών.

Γύρισε όλες τις αίθουσες, ψάχνοντας με βλέμμα προσεκτικά. Πουθενά, όμως, δεν ανέκαλυπτε τον Μπερνάρ. Δυό ώρες τώρα τον αναζητούσε μάταια. Η κούραση άρχισε να την καταλαμβάνει.

Ξαφνικά, σαν μέσα σε όνειρο, ή

Ανίκανος να άνθεξη ο Μπερνάρ, είχε αυτοκτονήσει.

'Αλίκη ήκουσε τη φωνή του γκρουπιέρη...

—'Ετοιμοι για το παιχνίδι... Μηχανικά, η 'Αλίκη, άνοιξε τη τσάντα της. Για μία στιγμή σκέφθηκε: «Τί μ' έπιασε, τρελλάθηκα;»

Μαγνητισμένη, όμως, η 'Αλίκη, πλησίασε σε λίγο και πέταξε ένα νόμισμα.

—Δέκα έφτά, φώναξε ο γκρουπιέρης.

Ήταν το νούμερο, στο οποίο πόνταρε η 'Αλίκη. Ήταν το νούμερο, που έπαιξαν τη μοιραία εκείνη βραδιά, όταν αγκαλιασμένοι, γεμάτοι εύτυχια, μπήκαν στο Καζίνο. Δεν ήξεραν τότε ότι η μπιλλια που παρακολουθούσαν με γέλιο, θάπαιζε τέτοιο τρανικό ρόλο στη ζωή τους.

Σ'άν ύπνωτισμένη, με χαμένο ύ-

φος, παρακολουθούσε το γρήγορο γύρισμα της μπιλλιας.

—Ποιός κέρδισε; Τίνος είναι το δέκα έφτά;

Κανείς δεν μιλούσε!

Ο γκρουπιέρης ήταν άνυπόμονος.

—Λοιπόν, ποιός κέρδισε; Ποιός πόνταρε το δέκα έφτά;

—'Η κυρία, νομίζω, έλεγε, αυτός που διηύθυνε το παιχνίδι, δείχνοντας την 'Αλίκη.

—Όλοι την κύτταζαν.

—'Εσείς κερδίσατε, κυρία.

—Πρέπει ν' άποσύρετε τα κέρδη σας.

—'Ισως θέλει να ξαναποντάρη..

—Θά τ' αφήσετε όλα;

—'Η 'Αλίκη όμως δεν άκουε τίποτε.

Η σκέψη της έτρεχε στο παρελθόν.

Αργά-αργά έλεπε:

—Πάλι το δέκα έφτά...

Και πάλι ο αριθμός της κέρδισε.

Η 'Αλίκη είχε πιά ξεχάσει το παρελθόν.

Μάζεψε όλο εκείνο τον σωρό από τις μάρκες και τα νομίσματα, που ο

γκρουπιέρης είχε σπρώξει προς το μέρος της, τάβαλε στη τσάντα της, και παραμερίζοντας το πλήθος, στο όποιον δεν έρριχνε ούτε μία ματιά, βγήκε γρήγορα έξω από την αίθουσα.

Η βραδυά ήταν μαγευτική.

Τί περιπέτεια για την 'Αλίκη!

Σ'άν μεθυσμένη, διέσχισε άσκοπα τον μαγευτικό κήπο. Αισθανόταν ότι είχε έντελως μεταμορφωθεί. Η μικρή, ή φοβισμένη, ή ανήσυχη μικροαστή δεν υπήρχε πιά. Από τώρα και στο εξής δεν υπήρχε λόγος ν' ανησυχίη! Ο Μπερνάρ; Μ' αυτός θα βρισκόταν τώρα στο Παρίσι, χαμένος, όπως πάντα, εκμηδενισμένος. Φτωχέ Μπερνάρ! Μά τί την ενδιέφερε τώ-

ς (Συνέχεια στη σελίδα 48)

Η ΝΤΙΑΝΝΑ ΝΤΑΡΜΠΙΝ

στα θρανία του σχολείου

Η Ντιάνα, είναι πρώτη και σε κάτι άλλο ακόμη: στο κολύμπι. Είναι αυτό η μεγαλύτερα της απόλαυση.

Πρώτη στα μαθήματα πρώτη και στον έρωτα

Π ΟΙΟΣ θα μπορούσε να φαντασθή ότι μέχρι πρό δύο μηνών, η νεαρά αλλά διάσημη πλέον βεντέτα του Χόλλυγουντ Ντιαννα Ντάρμπιν, περνούσε τρεις ώρες την ημέρα στα μαθητικά θρανία; Και, όμως, είναι αλήθεια. Γιατί ο αμερικανικός νόμος είναι αυστηρότατος στην περίπτωση αυτή: κάθε παιδί και κάθε κορίτσι, από δεκά έτη και άνω, πρέπει ν' αφιερώσει οπωσδήποτε τρεις ώρες τη μέρα, για την μόρφωσή του. Νομοθετική προσταγή, που δεν μπορεί ν' αψηφισθεί ούτε κι' αυτά τα παραχαϊδεμένα παιδιά του κινηματογράφου...

Έτσι, κάθε στούντιο, έχει σε μιάν ήσυχη γωνιά των άπεραντων εγκαταστάσεών του, το «σχολείο» του, ο καθένας του οποίου πληρώνονται όχι από την κινηματογραφική επιχείρηση, άλλ' από το υπουργείο Παιδείας.

Φυσικά, η προσπάθεια των δασκάλων σ'ότων είναι πολύ λεπτή και πολύ δύσκολη. Προσκρούει ακατάπαυστα στις αξιώσεις του κόσμου. Έκτου επαγγέλματος του κόσμου. Έτσι, πολλές φορές, μεταξύ των δασκάλων και των ίσχυρών του στούντιο διεξάγεται ένας σκληρότατος αγώνας. Αλλ' ως επανέλθουμε στη Ντιαννα Ντάρμπιν, η οποία επί τρία ολόκληρα χρόνια, φοιτούσε στο

σχολείο του στούντιο της «Ουνιέρσαλ Κόμπανου».

Το σχολείο αυτό διευθύνεται από μία ηλικιωμένη καθηγήτρια, την κυρία Μαίρη Ουέστ, η οποία θα μπορούσε να ονομασθή «Δασκάλα των βεντεττών». Πράγματι, στην τάξη της φοιτούν ή φοιτούσαν, εκτός από την Ντιαννα Ντάρμπιν, η Σιλβέ Τέμπλ, ο Τζάικου Κούπερ, ο Λέων Ρούνεϊ, ο Ρόμπερτ Μογκόμερρυ και είκοσι άλλα παιδιά και κορίτσια που έχουν αφιερωθή στην έβδομη τέχνη.

Το πρόγραμμα μαθημάτων που εφαρμόζει η κυρία Ουέστ, είναι πολύ ενδιαφέρον, δεν κουράζει δε καθόλου τους μαθητάς. Στην αρχή, παιδιά και κορίτσια, καθισμένα αναμειγμένα στα θρανία, άρχίζουν τα τραγούδια. Κατόπιν έρχεται το μάθημα της γραμματικής και της φιλολογίας, κατά το οποίο οι μαθητάι μαθαίνουν τους διαφόρους κανόνες, όχι με άχαρά παραδείγματα και ξηρά άπαρέμφατα, διαβάζοντας θεατρικά έργα και μυθιστορήματα!

Ύστερα, έρχεται το μάθημα της γαλλικής, όπου η κυρία Ουέστ έχει εισαγάγει την πιο τολμηρή μέθοδο. Για να μη κουράζονται οι μαθητάι με την άποστήθιση άφηρημένων γραμματικών κανόνων και άνωμάτων ρημάτων, η πρωτότυπη αυτή καθηγήτρια τους μαθαίνει διάφορα

πεταχτά τραγουδάκια. Έτσι δέ, χωρίς τον παραμικρό κόπο, μαθαίνουν όλοι τη γλώσσα του Μωρίς Σεβαλιέ στην έντέλεια.

Το μόνο δυσάρεστο μάθημα είναι η αριθμητική. Αλλ' κι' αυτό, η κυρία Ουέστ κατώρθωσε να το καταστήση τερπνό, χάρις στο κόλπο των... ειδών. «'Αν δεν ξέρετε καλή αριθμητική, λέγει στους μαθητάς και στις μαθητρίδες της, δεν θα μπορέσετε ποτέ να μεταλλευθήτε το καλλιτεχνικό ταλέντο σας και θα σας γελοούν οι διευθυντάι σας. Προσέξτε, λοιπόν, ώστε να μη κάνετε λάθη. Το παραμικρό λάθος μπορεί να γίνη αιτία να χάσετε χιλιάδες δολλάρια. Όταν τελειώνει η βδομάδα και δεν ξέρετε πόσα δολλάρια δικαιούσθε να λάβετε, τότε ο ταμίας θα μωρη εύκολώτατα να σας κλέβη. Μάθετε, λοιπόν, καλά άθροιση, άφαίρεση, πολλαπλασιασμό και διαίρεση, αν θέλετε να μη σας κοροϊδεύουν!»

Αυτά λέγει η κυρία Ουέστ. Και όλοι οι μαθητάι της γίνονται ξευτέρια στα μαθηματικά, όπως άποδεικνύει το ακόλουθο ανέκδοτο της Ντιαννας Ντάρμπιν:

—'Επρόκειτο ν' ανανεώση το συμβό-

Όπως ήταν στα μαθητικά θρανία.

λαίο της με την εταιρία Ουνιβέρσαλ. Με το προηγούμενο συμβόλαιο που είχε λήξει, κέρδιζε χίλια δολάρια την εβδομάδα. Τώρα, όμως, ζητούσε τα διπλάσια.

—Μά είναι πάρα πολλά, της είπε ο διευθυντής. Άλλες βεντέτες, πιο μεγάλες από σένα, κερδίζουν λιγότερα.

—Τότε, δέν υπογράφω, απήντησε η Ντιάννα.

—Θα χάσης όμως την καλύτερη ευκαιρία. Δέν θα βής εύκολα δουλειά.

—Έτσι λέτε; Λοιπόν: "Αν δέν μου δώσετε το ποσόν που σάς ζητώ, θα μάθετε κάτι το βρόδυ, που θά σάς κάνη να μετανοιώσετε πικρά. Έχω κάτι σπουδαίους συνδυασμούς, που θά μου εξασφαλίσουν τις δυο χιλιάδες δολάρια.

—Και ποιοί είναι οι συνδυασμοί σας, δεσποινίς; ρώτησε ο διευθυντής περιπαικτικά.

—Θά τους μάθετε όταν έρθη η ώρα. Περισσότερα δέν μπορώ να σάς πω.

Αποτέλεσμα: Ο διευθυντής υπέκυψε και η Ντιάννα πήρε την άμοιβή που ζητούσε. Κι' αυτά, εις ηλικία δέκα έφτά έτών!

— ΕΠ —

Άλλα το δαιμονισμένο αυτό κορίτσι δέν είναι μόνον πρώτη στα μαθήματα και στο τραγούδι. Πρωτοστατεί και σε διάφορες κοινωνικές εκδηλώσεις, διατηρεί δε τακτική αλληλογραφία και με την κυρία Ροϋζβέλτ, την σύζυγο του Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών.

Παράλληλως, το τετραπέρατο αυτό πλάσμα που έχει ακακτική τους κινηματογραφοφίλους άμφοτέρων των ήμισφαιρίων, πρωταγωνιστεί από διετίας σ' ένα αληθινό έρωτικό μυθιστόρημα, που συγκινεί όλες τις εύαισθητες καρδιές της Αμερικής.

Όπως η Γκρέτα Γκάρμπο και η Παυλέτ Γκοντάρ που έρωτεύθηκαν τους άνδρες που τις άνεκάλωσαν (Μωρίς Στίλλερ και Τσάρλι Τσάπλιν) έτσι κι' η Ντιάννα Ντάρμπιν λατρεύει από διετίας και όνειρεύεται να παντρευθί τον άνδρα που την έκανε βεντέτα. Ποιος είναι αυτός; Είναι ο Γερμανός πρόσφυγ Κόστερλιτς, που έφθασε στην Αμερική άπένταρος και χωρίς σχέσεις, έγινε Κόστερ «έγυρισε» δυο-τρια καταπληκτικά φιλμ με την Ντιάννα και θεωρείται σήμερα ως ένας από τους μεγαλύτερους σκηνοθέτας του Χόλλυγουντ.

Χωρισμένος δυο φορές και μεγαλύτερος από τη Ντιάννα κατά είκοσι πέντε χρόνια, ο Κόστερ είναι συμπαθητικώτατος και οι έρωτικές επιτυχίες του είναι αναρίθμητες. Την Ντιάννα την αγαπάει; Πολύ πιθανόν. Δέν εκδηλώνει, όμως, το αίσθημά του κι' αυτό είναι που στενοχωρεί τη μικρή βεντέτα. Αντιθέτως, ο βοηθός του Κόστερ, ο νεαρός όπερατέρ Βάγκαν που είναι κι' αυτός ξετρελλαμένος με τη Ντιάννα, δέν της κρύβει καθόλου το αίσθημά του κι' τη φλερτάρει άγρίως.

Θά νομίσετε τώρα ίσως ότι η Ντιάννα τον άποκρούει! Κάθε άλλο! Τον ένθαρρύνει κι' αυτόν, και τοις υιοίς της τρέχει διαρκώς στον Κόστερ. Παιόν θά πάρη, όμως, στο τέλος; Νά το σίνιγμα που προσπαθούν να λύσουν σήμερα, όλοι οι χαυμοέρηδες του Χόλλυγουντ.

ΛΟΥΣΙΕΝ ΚΟΡΟΖΙ

Μικρά νέα της όδόνης

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ (ή: εκείνα που δέν βλέπουμε)

Μ' όλη την άδιακρισία των δημοσιογράφων, ό κινηματογράφος έχει άκόμη πολλά μικρά μυστικά που θά κινούσαν το ένδιαφέρον των άνυπόπτων θεατών. Μερικά από τα μυστικά αυτά θά σάς άποκαλύψωμε υπό έχευμένην από της στήλης αυτής.

Όταν σ' ένα φιλμ, χρειάζεται να φηγουράρουν και ώραιότατα ταμπλιά σταφύλι, οι σκηνοθέται, όταν δέν είναι ή έποχή του εύχμου αυτού καρπού, κατασκευάζουν τεχνητά ταμπλιά, χρησιμοποιώντας μικρές έλιές!

Οι Αμερικανοί σκηνοθέται άπαγορεύουν για λόγους... δημοσίας αιδούς (!) στις πρωταγωνίστριες των διαφόρων φιλμ να φορούν στις σκηνές που γίνονται μέσα σε κρεββατοκάμαρες πυτζάμες και νυχτικές από μετάξι!

Οι πουτίγκες που χρησιμοποιούνται στα διάφορα φιλμ, είναι πάντοτε καμωμένες από φρούλα, γιατί το φρούτο αυτό θεωρείται εξαιρετικά...φωτογενές.

Τα τουβλά που πέτουν οι πρωταγωνιστάι των κωμικών φιλμ έναντιόν άλλών είναι καμωμένα από ψυχία ψωμιού, φομαρισμένα και ψημένα εκ δευτέρου στο φούρνο. Το ίδιο συμβαίνει και με τα κεραμίδια. Υπάρχει στο Χόλλυγουντ ένας ειδικός φούρνος, που κατασκευάζει τέτοια τουβλά και κεραμίδια.

Τα σάντουιτς που έτρωγαν οι κατάρτιοι στο φιλμ «Η νήσος του Διαβόλου» περιείχαν που και που άντι για ζαμπόν, φέτες...άπό καουτσούκ για να μην κάμουν οι φηγουράν, μεγάλη κατανώση κατά το γύρισμα.

Ο Μέρβιν Λερούά έδήλωσε σε συνέντευξή του, ότι μια ήθοποιός, δέν χρειάζεται παρά πέντε μόνον εκφράσεις την ήμερα για να παίξη ένα όποιοδήποτε ρόλο κωμικό ή τραγικό.

Ένας ήθοποιός που έχει παίξη κατά το διάστημα της κινηματογραφικής του καριέρας το πρόσωπο ενός κλέπτου ή ενός μεθύσου, δε μπορεί πιά να παίξη τον ρόλο, όσο έλάχιστος και άν είναι, σ' ένα φιλμ α-

φιρωμένο στην δόξα του άμερικανικού ναυτικού.

Όπως οι δίποδες άστέρεις και οι τετράποδες άλλάζουν όνομα όταν παίζουν στον κινηματογράφο. Έτσι, ένα έξυπνότατο σκυλί, για το όποιο θά άκούσαμε να γίνη λόγος την προσεχή σαιζόν, από άστραπή που ήταν το πραγματικό του όνομα, μετωνομάσθη εις "Άς (άσπος) από τους Αμερικανούς" σκηνοθέτας, οι όποιοί δέν εύρηκαν διόλου φωνογενές το πρώτο του όνομα (άμερικανιστί: Λά-ϊντινγκ).

Το συμβόλαιο της Μπέττε Ντάβις, καθορίζει ότι δέν θά υποχρεωθί ποτέ να ποζάρη για φωτογράφηση με το καπέλλο στο χέρι.

Τα φιλμ που έρχονται από την Αμερική στην Ευρώπη, το καλοκαίρι, είναι έπιμελώς τυλιγμένα μέσα σε πάγο για να μή...χαλάσουν από την ζέστη.

Όταν στην «Μαρία Βαλέροκα», ο Σάρλ Μπουαγιέ φιλούσε την Γκάρμπο, πολύ κοντά στη μηχανή (γκρό-πλάς) φαινόταν να την ξεπενούσε τρία τουλάχιστον δάκτυλα. Και όμως, ο Μπουαγιέ είναι κατά έπτα τουλάχιστον, πόντους κονχίτερος από την Γκάρμπο.

Ο Χάλ Ουάλλας, ο μεγάλος αυτός κινηματογραφικός παραγωγός, έχει τοιχοκολλημένη στο γραφείο του την εξής σύσταση: «Μην δικαιολογήσθε ποτέ. Για τους φίλους σας, είναι περιτό, οι έχθροι σας, δέν θά σάς πιστέψουν».

Τα τζάμια που έσπασε ο Τζαίμς Γκλάγκνέυ στους «Άγγέλους με τα θρώμικα πρόσωπα» ήταν... από ζάχαρη.

Τα άμερικανικά φιλμ, τους ρόλους των Έρυθροδέμων Ίνδιάν τους παίζουν πάντοτε Μαξικανοί.

Το Χόλλυγουντ, υπάρχουν τόσα νοσοκομεία για σκυλιά, και γάτες, όσα και για ανθρώπους.

Μιά μεγάλη άπώλεια

Ο θάνατος του Ίωάν. Δροσοπούλου

Ο άνθρωπος, ο τραπεζίτης, ο σπόρσμαν

Με βαθυάτη θλίψη ή Έλληνική κοινωνία πληροφορήθηκε τον άφνι-διο θάνατο του Διοικητού της Τραπεζής της Ελλάδος Ίωάννου Δροσοπούλου, έπισυμβάντα την 28η Ιουλίου έ. έ. εκ συγκοπής της καρδιάς.

Ο Ίωάννης Δροσόπουλος υπήρξε μία σπανία και πολυσύνθετος προσωπικότης. Είχε χαρίσματα που δυσκόλων συναντώνται συγκεντρωμένα εις ένα πρόσωπο. Δέν ήταν μόνον οικονομολογική κορυφή και ένα έξαιρετικό τραπεζικό πνεύμα. Λέγομεν πολυσύνθετο, διότι αντιμετώπιζε με ψυχραιμία το βάρος των πλέον δυσκόλων και αντίξοων στιγμών του πολυταράχου έλληνικού βίου της τελευταίας τριακονταετίας.

Εύφυής, εύστροφος, όξύνους, σαγηνευτικός, όμιλητικός, άκαταπόνητος, με έξαιρετική Ικανότητα, είχεν όλα τα προσόντα δια να άνέλθη εις την κορυφή της Ιεραρχικής κλίμακος. Περισσότερο γεννημένος για πολιτικός, έπροτίμησε να παραμείνη εις το οικονομικόν πεδión, όπθεν θετικώτερα και άσφαλότερα έπηρέαζε και κατηύθυνε την εξέλιξη της οικονομικής και κοινωνικής ζωής της χώρας. Δέν υπήρξε εκδήλωσις της που να μην έναποθέση την σφραγίδα του. Χαλκέντερος και άκούραστος, είχε την δύναμη και τον καιρό να άναμιγνύεται εις πάσης φύσεως έργα. Εκτός των κυρίων και γενικών οικονομολογικών του άπασχολήσεων, που άλλους θά άπορροφούσαν καθολοκληρίαν, προτίστατο άπειρων μικρών και μεγάλων Άνωνόμων Έταιριών και Έπιχειρήσεων. Αι άμοιβαί του δια την συμμετοχήν του εις τα Διοικητικά Συμβούλια των Έταιριών αυτών άνήρχαντο εις 200 χιλιάδας μηνιαίως.

Το Κράτος εξ άλλου είχε πάντοτε ανάγκη των πολυτίμων γνωμών και συμβουλών του, εις δυσκόλων και όμαλάς περιστάσεις. Αι λεπτότεροι και δυσκολώτεροι οικονομικοί και άποστολαί εις αυτόν άνετίθεντο ή ώργανούντο υπό τας οδηγίας του.

Η τέχνη και τα γράμματα, ο άθλητισμός, εις το πρόσωπό του εύρισκαν τον πιό ένθερμο φίλο, που δέν παρέλειπε τίποτα δια την πλουσία ενίσχυσή τους. Και δέν ητο απλός φίλος εκ του γραφείου. Τα παρηκολούθει εκ του πλησίον, έξοικονόμει τάν χρόνον να κάνη τακτικές έπισκέψεις εις τον στίβον, εις τας καλλιτεχνικές εκθέσεις, εις τας διαλέξεις, τας φιλολογικές συγκεντρώσεις, έορτάς σωματείων, παντοῦ.

Ήρμος και ψυχραιμος. Ίδου δύο άλλα προσόντα του που έξηγοῦν την δράση και σταδιοδρομία του, μαζί με την τόλμη, που τον ήκολούθει από τα παιδικά του χρόνια.

Διηγούνται σχετικώς ότι εις την

Ιδιαίτερον του πατρίδα Σούρτη η-το ο ζωηρότερος και τοληρότερος μεταξύ των συνομιλήκων του, επί των όποιων πάντοτε έκυριαρχούσε. Ήτο ο άρχηγός.

Κατείχεν όμως και το μέγα μυστικόν της ευζωίας. Χωρίς αυτό άλλως τε δέν θά ήμπορούσε ν' άνθέξη εις τας τόσας ευθύναις και την σκληρά, όσον και πολυτάραχο ζωή που πέρασε και να κατορθώση μέχρι των 70 χρόνων του να εύρίσκειται όχι μόνον εις πλήρη δράσει, αλλά και εις άκμήν δημιουργικότητος.

Γι' αυτό ητο ο ψαράς και ο κυνηγός, ο άχώριστος σύντροφος της φύ-

Ο Ίωάννης Δροσόπουλος.

σεως, ποτέ εις την θάλασσαν και ποτέ εις το βουνό. Και εις τα δύο αυτά σπόρ έχει γράψει σελίδας δλοκλήρους, όλη δε ή Ελλάδα τον ένώνησε εις τα παράλια της γα ψαρεύη, είτε εις το βουνό και τους κάμπους να κυνηγάη.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ο Ίωάννης Δροσόπουλος ένγενή-νη έν Σούρπη της έπαρχίας Άλμυρού, του νομού Λαρίσης, τῷ 1870. Έσπούδασε νομικά και την Ιην Ίσωνουχρίου 1888 εισήλθεν εις την Έθνικήν Τράπεζαν με τον κατώτερον τότε βαθμόν του βοηθοῦ. Διέτρεξεν όλα τα στάδια της υπαλληλικής Ι-

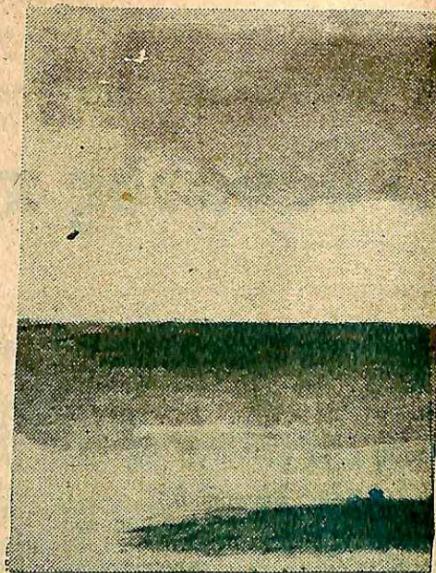
επαρχίας έν τη Τραπεζή και την 21ην Μαρτίου 1911 έγένητο διευθυντής αυτής, την 14ην Δεκεμβρίου 1914 ύποδιοικητής, την 14ην Φεβρουαρίου 1918 συνδιοικητής και την 12ην Μαΐου 1929 εξέλεγη Διοικητής, Έγένετο δις ύπουργός, κατ' άρχάς του Έπισιτισμού, από της 21ης Άπριλίου μέχρι της 14ης Ιουνίου 1917 επί πρωθυπουργίας Άλ. Ζαΐμη και κατόπιν των Οικονομικών, από της 26ης Αυγούστου μέχρις 6ης Οκτωβρίου 1926, όποτε πηρητήθη δια λόγους υγείας. Την 17ην Ιουλίου 1939 παραιτηθείς ένόπιον του Συμβουλίου από της θέσεως του Διοικητού της Έθνικής Τραπεζής, άνέλαθε τα καθήκοντα του Διοικητού της Τραπεζής της Ελλάδος, όνομασθείς Ισθόβιος Επίτιμος Διοικητής Έθνικής Τραπεζής. Από της Ιδρύσεως της Κτηματικής Τραπεζής διέτελεσε Διοικητής αυτής.

Τίποτα άλλο δέν δεικνύει καλλιτέρα την άλματική σταδιοδρομία του έξαιρετικού αυτού ανθρώπου, όσο ή στεγνή άναγραφή των μισθών που έλαθε διαδοχικά κατά το διάστημα της υπηρεσίας του:

Το 1888 διορίσθη με μισθόν Δρ.	90
» 1889 έλαβε αύξηση με »	100
» 1890 έλαβε βοηθός β' τάξ. »	120
» 1894 έλαβε βοηθός α' τάξ. »	150
» 1899 έλαβε ύπολογι-σθής β' »	200
» 1901 έλαβε ύπολογι-σθής α' »	250
» 1902 έλαβε λογι-σθής β' »	300
» 1904 έλαβε λογι-σθής α' »	400
» 1905 έλαβε τμηματάρ-χης β' »	500
» 1908 έλαβε τμηματάρ-χης α' »	600
» 1911 έλαβε Διευθυν-τής »	1000
» 1914 έλαβε ύποδιοικη-τής »	2.500
» 1918 έλαβε συνδιοικη-τής »	3.500
» 1928 έλαβε Διοικητής Έθνικής Τραπεζής »	25.000
» 1939 έλαβε Διοικητής Έκδοτικής Τραπεζής »	150.000

Χάθηκα μέχρι Σμιά

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΛΙΝΑΣ ΝΤΡΟΖ

Η Μαριέττα τόν πρωτοείδε στην πλάζ. Δεν τόν χαιρέτησε, όμως, γιατί δεν τόν γνώριζε. Αύτος έμεινε σ' άλλο ξενοδοχείο κι' αυτή σέ άλλο. Οι καμπίνες των βρέθηκαν πλάι-πλάι, έντελώς τυχαίως. Πάντοτε μονάχος, περνούσε τις ώρες του δυνατού άέρα μέσα στην καμπίνα του, καπνίζοντας σαν άράπη και τις ώρες της λιακάδας, ξαπλωμένος στην άμμο. Είτε φυσούσε, όμως, είτε όχι, τó μπάνιο του θά τώπαιρνε όπωσδήποτε. Έν τούτοις, όλα αυτά δεν παρουσίαζαν κανένα ενδιαφέρον για τη Μαριέττα. Κι' άλλοι πολλοί άνδρες έκαναν τó ίδιο στην άγρια αυτή άκτή της Πικαρδίας, τη φορτωμένη από σιδηρόχρωμα χαλίκια, πού κυλούσαν κάτω από την ώθηση των κυμάτων με θυελλώδη πάταγο.

Ο πάταγος αυτός προκαλούσε κάποιο δέος στη Μαριέττα. Τής ήταν κάτι τó άσυνήθιστο και δεν πολυταίριαζε με την ίδιουσυγκρασία της. Θά προτιμούσε χίλιες φορές τις άκρογαλιές των άκτών της Βρεταννής, με τη λεπτή άμμο πού μοιάζει με χρυσόσκονη. Λυπότανε πού είχε έρθει σ' αυτή την πλάζ. Την είχε διαλέξει με την έλπίδα ότι ό άνδρας της θά μπορούσε νάρχόταν πιδ εύκολα από τó Παρίσι και πιδ συχνά. Ήταν τόσο άπποχολημένος, ώστε και τά λεφτά της ώρας ήταν μετρημένα γι' αυτόν. Θά έδινε τó πάν ή Μαριέττα για νά τόν έχη έστω και για λίγο κοντά της..

Μαζί της είχε και τόν Μάρκο, τόν μονάκριβο γυιό της, ένα αγοράκι έφτά χρονών πού είχε περάσει πολύ άσχημον χειμώνα. Τώρα ήταν καλά, άλλ' έξακολουθούσε νά είναι αδύνατος. Για νά δυναμώσει, ή μητέρα του τόν άφινε ώρες δλόκληρες στόν ήλιο και στόν άέρα, νά παίξει, νά τρέξει, νά πηδάει σαν άγριοκάταικο.

Η πλάζ ήταν ό παράδεισος για τόν μικρόν Μάρκο. Για τη Μαριέττα, όμως, ήταν τόπος πλήξεως και άνιας. Μη μπορώντας νά υποφέρει τόν άσταμάτητον άέρα, έμεινε διαρκώς μέσα στην καμπίνα της, πλέκοντας τρικό για τόν χειμώνα. Έπληττε τρομερά μακρυά από τόν Ζάκ, τόν άντρα της. Ή πλήξη της όμως γινότανε άκόμη πιδ μεγαλύτερη από τó γεγονός ότι δεν είχε φιλενάδες, κι' αυτή είχε άνάγκη από ζωή, από κίνηση, από διασκέδαση. Δεν μπορούσε ν' άρκεσθί στη συντροφιά του έξαθόμαλλου παιδιού της ή νά βρή εύχαρίστηση στόν άέρα και στó κύμα.

Όταν στó πλαίσιο του άνοιχτού παράθυρου της καμπίνας της έφάνταζε ή σιλουέττα του άγνωστου παραθεριστιού, ούτε σήκωνε καν τó βλέμμα της νά τόν ίδι. Αύτος άπηύθυνε τόν λόγο στόν Μάρκο. Κάποια μέρα πού ήταν ξαπλωμένος τεμπέλικα και περνούσε την ώρα του ρίχνοντας χαλίκια στη γκρίζα θάλασσα, είδε ότι ό μικρός προσπαθούσε νά τόν μιμηθί, αλλά δεν τά κατάφερε. Του φώναξε, λοιπόν, κοντά του και του είπε:

—Νά, μάι μπού, πώς τη ρίχνουν την πέτρα... Έτσι... Και πρέπει νάναι πολύ πλακέ... Διαφορετικά δεν μπορεί νά κάνη «φαράκια»...

Τό παιγνίδι κράτησε μέχρις ότου κατέβηκε ή Μαρι-

έττα από την καμπίνα. Βουλώνοντας τ' αυτιά της με τις παλάμες των χεριών της, είπε:

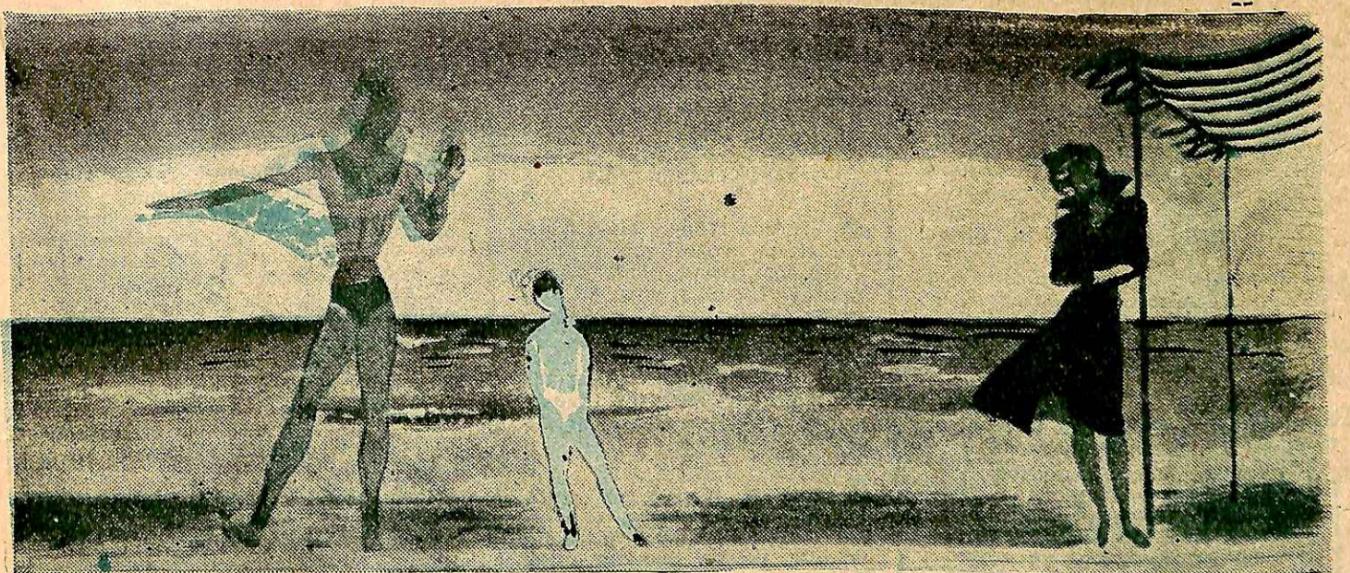
—Τι άέρας! Δεν έννοεί ούτε στιγμή νά σταματήσει! Έκείνος, τινάχθηκε άμέσως όρθιος και ύποκλήθηκε με τη γνωστή άκαμψία πού χαρακτηρίζει τούς Έγγλέζους της καλής ρότσας. Τό άδολο χαμόγελό του άφινε νά φανούν δυό σειρές από κανονικά και κάτασπρα δόντια και τά γκρίζα μάτια του σκορπούσαν μιάν ήρεμη λάμψη.

—Νάι, είπε απλά, με μιάν έλαφρή έγγλέζικη προφορά, είναι τρομερός αυτός ό άέρας.

Η Μαριέττα, πού κρατούσε τόν γυιό της, για νά τόν πάρη νά φύγουν, χαλάρωσε τó σφίξιμο του χεριού της. Και τó παιδί άπομακρύνθηκε χοροπηδώντας, άπληστο πάντοτε για παιγνίδια και για τρεξίματα. Μιά μυστική εύχαρίστησις πλημμύριζε τώρα την ψυχή της νέας γυναίκας. Ο άγνωστος αυτός, πού ούτε τόν είχε κυτάξει, την πρόσεχε και την παρακολουθούσε. Με πιδό δικαίωμα; Ή! "Όχι ότι αυτό την πείραζε. Κάθε άλλο, μάλιστα. Τής φαινόταν τώρα ότι δεν ήταν χαμένη μέσα στην άπέραντη αυτή πλάζ, σαν ένα άσήμαντο πρεματάκι... Τών ώρα πού αυτή νόμιζε ότι γύρω της έβασίλευε ή πιδ μεγάλη άδιαφορία για την ύπαρξή της, ό άγνωστος αυτός την κύταζε και παρακολουθούσε τά συναισθήματά της...

Όχι, ή Μαριέττα δεν έμεινε πιδ μόνη, όταν ό Μάρκος άπομακρύνθηκε από κοντά της. Τό παιδί αυτό την είχε φέρει κοντά σε κάποιον. Και ή συντροφιά του κάποιου αυτού ήταν έξαιρετικά άχάριστη. Μιλούσαν τόσο πολύ, για τó ένα και για τó άλλο, ώστε νά σκοτεινιάσει χωρίς νά τó καταλάβουν.

Ο άγνωστος συνομιλητής της είχε ταξειδέψει σ' όλον τόν κόσμο και ή Μαριέττα, καθώς τόν άκουγε, προσπαθούσε νά μαντεύσει την ήλικία του. Δεν τόν εύρισκε παραπάνω από σαράντα χρονών. Έν τούτοις, ένώ τά λόγια του έδειχναν έμπειρον και ώριμον άντρα, τά μάτια του ήταν γεμάτα παιδικότητα. Καθώς προσπαθούσε νά μύση τη συνομιλητριά του στα θέληγτρα της άγγλικής λογοτεχνίας, πετούσε στη θάλασσα πετραδάκια, με μιάν εύχαρίστηση πού μόνον ένα παιδί θά μπορούσε νά την δοκιμάσει. Παράξενος άνδρας, τελείως διαφορετικός από όσους είχε γνωρίσει ή Μαριέττα και άπίστευτα συμπαθητικός... Τό κόρτε του ήταν διακριτικώτατο... Δεν θά μπορούσε μάλιστα και νά τó πη κανείς κόρτε. Ήταν ένα λεπτό κι' εύγενικό ένδιαφέρον πρós τόν ψυχικό και τόν συναισθηματικό κόσμο της Μαριέττας. Φαινόταν ότι τη γνώριζε, καλλίτερα από ό,τι έν γνώριζε αυτή τόν έαυτό της. Προλάβαινε τις πιδ μικρές έπιθυμίες της και άπαντούσε πριν άκόμη αυτή άνοιξη τó στόμα της, μαντεύοντας αυτό πού έτοιμαζόταν νά πη, από τη λάμψη των ματιών της. Ποιός ήταν; Ή Μαριέττα άγνοούσε και τόνόμά του άκόμα. Κάποιος διανοούμενος τó δίχως άλλο. Πολλές φορές

τόν είχε δι ή Μαριέττα νό γράφη μέσα στην καμπίνα του.

—Τι γράφετε, λοιπόν;
—Ή! "Όχι σπουδαία πράματα. 'Απλώς, μουντζουρώνω τó χαρτί.

Ήθελε νά κρατήσει την άνωμυία. Κι' ή Μαριέττα, κάνοντας σχεδόν τó ίδιο, δεν μιλούσε καθόλου για τη ζωή της στο Παρίσι. Ήταν δυό άγνωστοι, σε μιά πλάζ κι' αυτό έφθανε για νά δίνη στις μέρες πού κυλούσαν ένα άλλο, ξεχωριστό χρώμα. Ένψ πρώτα ήταν ή πλήξη, τώρα ό καιρός περνούσε πιδ γρήγορα.

Έν τώ μετοξύ, οι Κυριακές περνούσαν, ή μιά πάνω στην άλλη κι' ό Ζάν δεν έρχότανε. Πολλές φορές, όταν διάβαζε στην έφημερίδα ότι τó Παρίσι φλεγόταν από τη ζέστη, ή Μαριέττα ψιθύριζε: «'Ο καύμένος ό Ζάκι!» Και ό Μάρκος έγραφε σ' ένα κάρτ-ποστάλι «Ξέρεις, μπαμπά, ότι παίζω μ' ένα φίλο μου, Έγγλέζο;» Κι' από κάτω, ή Μαριέττα προσέθετε: «'Αρχίζω ν' άγαπώ την άγρια αυτή πλάζ, όπου ό άέρας φυσομανάει μέρα και νύχτα, ούρλιάζοντας...»

—Μά δεν ούρλιάζει, μικρή μου κυρία, τραγουδάει.

Και τó διακριτικό κόρτε συνεχίζόταν. Ή Μαριέττα ήταν εύτυχής πού κάποιος την πρόσεχε. Δεν έβλεπε τίποτε άλλο, δεν συλλογιζόταν τίποτε άλλο. Θά την έξάφνιαζε πολύ άν της έλεγαν ότι έπαίξε ένα έπικίνδυνο παιγνίδι, ότι δεν έπιτρέπεται νά συνδέεται μιά γυναίκα έτσι μ' έναν άγνωστο, ότι ό άγνωστος αυτός ζητούσε κοντά της την περιπέτεια, θά θύμωνε και θ' άπαντούσε, σίγουρα για τόν έαυτό της: «Μά έχω τόν Μάρκο μαζί μου! Ποιός θά τολμήσει νά έπιβουλευθί την ψυχική μου γαλήνη;»

Ή Μαριέττα άγαπούσε τόν άντρα της, άλλ' ό άντρας της έλειπε. Την διασκέδαζε πολύ τó άπροσδόκητο και ήταν πολύ εύχαριστημένη πού βρέθηκε κάποιος καλός φίλος. Με τó νά θελήσει μιά μέρα ό Μάρκος νά πετάξει χαλίκια στη θάλασσα, οι θερινές διακοπές, από άχσρες πού ήταν πρώτα, έγιναν άπολαυστικές. Και σαν νά καταλάβαινε ό Μάρκος την άλλαγή αυτή, έλεγε:
—'Ο "Άγγλος κύριος, μαμά, είναι πολύ καθώς πρέπει. Είδες πώς ξέρω νά διαλέγω τούς φίλους μου;

Μιά μέρα, ό Ζάκ τηλεφώνησε από τó Παρίσι και ή βαθεία, μεταλλική, σαν από χάλκινο όργανο φωνή του, άντηχούσε άκόμα σ' αυτιά της Μαριέττας. 'Επί τέλους, θάρχόταν αυτό τó βράδυ! Ή! Με τί χαρά ξεκίνησε ή Μαριέττα με τόν Μάρκο για τόν μικρό σταθμό της πλάζ.

'Αλλ' ό Ζάκ δεν ήλθε. Γεμάτη άπογοήτευση, ή Μαριέττα έπέστρεψε στο ξενοδοχείο, όπου βρήκε ένα όλιγόλογο τηλεγράφημα: «'Αδύνατον έλθω άπόψε...»

Νά την πάλι ή Μαριέττα στην πλάζ, κοντά σ' εκείνον πού τόν περίμενε δλόκληρο τó άπόγευμα. Δεν τη ρώτησε τίποτε, μόνο της είπε:

—Καθήστε, φαίνεσθε κουρασμένη!

Έκείνη ξαπλώθηκε πάνω στα χαλίκια, λέγοντας μέσα της: «Θάπρεπε νά έρθη. Γιατί δεν ήρθε; Δεν χρειάζεται τόση προσήλωση στη δουλειά... Κουράζεται τρομερά!... Είμαι βεβαία ότι θά μπορούσε νά βρή κάποιον νά τόν άντικαταστήσει για δυό μέρες!» 'Υστερα, ό νους της πήγε στην τουαλέττα πού είχε ράφει για νά τη φορέσει όταν θά πήγαινε με τόν Ζάν στο Καζίνο... 'Ενα ώραιότατο φόρεμα από όργαντί, σε τόνους τουρκουάζ, πού θά έμενε άφόρετο στη ντουλάπα, ποιός ξέρει για πόσον καιρό άκόμα... Είναι αδύνατο νά τó φαντασθί κανείς τί θέση κρατούν στη ζωή μιάς γυναίκας οι όμορφες τουαλέτες. Και ή Μαριέττα ήταν γυναίκα κι' αυτή.

'Ετσι, μιά κι' ό καιρός ήταν καλός και ή νύχτα γεμάτη άστρα, ή Μαριέττα φόρεσε άπόψε την καινούργια της τουαλέττα με τά γαλάζια βολάν και βγήκε, άφίνοντας μονάχον τόν άποκοιμισμένον Μάρκο. Γιατί ν' άρνηθί την πρόσκληση του "Άγγλου;

—'Απόψε γίνεται μιά ώραία γιορτή στο Καζίνο. Θά πάμε με τó αυτοκίνητό μου...

Τό αυτοκίνητο γλυστρούσε άπαλά. Ο ξένος κρατούσε τó βολάν με τά μπρούτζινα χέρια του και ή Μαριέττα νόμιζε ότι για πρώτη φορά τάβλεπε αυτά τά χέρια. 'Ετσι, βεβαία, θά ήταν, άφου δεν είχε προσέξει άλλοτε μιά μεγάλη σούλη, πού βρισκόταν στόν καρπό του δεξιού του χεριού,

—'Από πού τó έχετε αυτό τó τραύμα; ρώτησε ή Μα-

Φέρρουμαν με είδε προτού πεθάνη. Ότι με ανεγνώρισε ως Μάρτεν Ντάλ, ότι της έκλειψαν το κολλιέ, και ότι όλα αυτά τα σχολοπράγματα που είπατε είναι αλήθεια, πώς ανέκαλυψε ότι είμαι ο Δουπούτης Φάντασμα;

— Είσαι, έκανε ο Σούμερ με πείσμα. — Άς το παραδεχθώμε κι' αυτό, αφού τὸ λέτε σεις κ. επιθεωρητά. Ή γυναικα, όμως πού τὸ ἔφερε;

— Ο Σούμερ φάνηκε γιὰ λίγο νὰ τὰ χάνει.

— Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πῶς τὸ ἔφερε, πάντως ὅμως τὸ ἔφερε, αφού τὸ λέγει ἡ ἴδια τῆς φωνή. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἀρκετόν.

— Πλέον ἡ ἀρχετόν, προσέθεσε ὁ Γκόπλερ, ρίχνοντας ἕνα ἄγριο βλέμμα στὸν κρατούμενο, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχραιμία φαινόταν νὰ τὸν προκαλοῦσε.

— Μιὰ λέξη ἀκόμη, εἶπε ὁ Ντάλ σὲ τόνον ἤρεμο. Ἐχει θρονήσει τὴν νύχτα πού πέθανε ἡ Κα Φέρρουμαν;

— Ἄν ἐθρόντησε! ἔκανε ἐκπληκτος ὁ Σούμερ.

— Εἶναι τρελλός!, εἶπε ὁ Γκόπλερ.

— Ἐχετε τουλάχιστον, τὴν καλωσύνη νὰ ἀπαντήσετε σ' ἕναν τρελλό, εἶπε ὁ Μ. Ντάλ.

— Πάει καλά, μούγκρισε ὁ Σούμερ. Λοιπόν, ὄχι, δὲν ἐθρόντησε κείνη τὴν νύχτα.

— Εἶσθε βέβαιος;

— Ἀπολύτως. Ἡ νύχτα ἦταν ζάστερη καὶ ἤσυχη.

Τὸ ἴδιο θυμῶμαι καὶ ἐγώ, εἶπε ὁ Μ. Ντάλ. Τὴν ἐπομένη νύχτα, ὅμως, ὁ καιρὸς ἐχάλασε καὶ εἴχαμε ἀστραπές καὶ θρονήσεις.

— Κι' ἔπειτα;

— Κλείστε του τὸ στόμα! φώναξε θυμωμένα ὁ Γκόπλερ.

— Ο Σούμερ εἶδε μιὰ λάμψη ν' ἀνάβη, στὰ μάτια τοῦ νέου.

— Κι' ἔπειτα; ἐπανέλαθε.

— Ο Μ. Ντάλ ἐσπρωξε πρὸς τὸ μέρος του τὸ μηχανήμα...

— Ἀκούστε καὶ θὰ καταλάβετε, εἶπε. Ὁ ἀστυνομικὸς τὸν κύτταξε, νομίζοντας ὅτι ἀστεϊεύονταν μαζί του.

Σὰς παρακαλῶ, ἔκανε ὁ Μ. Ντάλ. Πάρτε τὰ ἀκουστικά καὶ βάλτε σὲ κίνηση τὸ μηχανήμα. Θὰ ἀκούσετε κάτι πού θὰ σὰς καταπλήξει. Πρέπει, ὅμως, ν' ἀκούσετε προσεκτικά, νὰ ἐκχαθαρίσετε τοὺς ῥόγγους καὶ τίς ἐπιθανάτιες αἰμαγωγές ἀπὸ κύματος ἀπὸ κάτι ἄλλους ἤχους πού θὰ ἀντιληφθετε γιὰ πρώτη φορά, τώρα.

— Ο ἀστυνομικὸς κύτταξε καὶ πάλι ἐταστικά τὸν νέο. Κατόπι ἀπότομα πῆρε τὸ μηχανήμα, ἔβαλε τὰ ἀκουστικά καὶ τὸ ἔθεσε σὲ κίνηση. Σχεδὸν ἀμέσως ἡ ἐκφρασις δυσπιστίας πού εἶχε τὸ πρόσωπό του σβύστηκε ἀπὸ μιὰ ἄλλη ἐκφραση, βαθύτατης καταπλήξεως. Ὅταν ὁ κύλινδρος τελείωσε, τὸν ξανάβαλε ἀπὸ τὴν ἀρχή.

— Περίεργο... μουρμούρισε.

— Ο Ντάλ ἔριξε ἕνα φευγαλέο βλέμμα πρὸς τὸ περιστροφὸ πού εἶχεν ἀφήσει ὁ Σούμερ ἐπάνω τὸ τραπέζι γιὰ νὰ ἀσχοληθῆ με τὸ μηχανήμα.

— Ο ἀστυνομικὸς φαινόταν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον νὰ ἀπορῆ καὶ νὰ ἐξίσταται. Ἦ συγκινήσις του ἄρχισε τώρα νὰ κυριεύη καὶ τοὺς ἄλλους. Διηρωπῶντο τί ἄρα νὰ ἄκουγε;

— Κάποιος ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τὸν Ντάλ. Ἦταν ὁ ἀστυνομικὸς πού βρισκόταν ἀπὸ πίσω του, ὁ ὁποῖος περιέργως κι' αὐ-

τὸς, πλησίασε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν τοῦ Σούμερ γιὰ νὰ ἰδῆ τί συνέβαινε. Τὴν στιγμὴ αὐτὴ περιμένα καὶ ὁ Ντάλ.

— Μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνηση, ἀρπάζει τὸ περιστροφὸ πού Σούμερ ἐπάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Κανείς δὲν πρόσεξε... τὴν ἀρπαγή.

— Ο Ντάλ, ἄφησε τὸ χέρι του πού κρα-

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

τοῦσε τὸ περιστροφὸ νὰ κρεμασθῆ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Τέλος, ὁ Σούμερ ἄφηκε τὰ ἀκουστικά καὶ ἐσπρωξε τὸ μηχανήμα πρὸς τὸν Γκόπλερ.

— Εἶναι πραγματικά θρονή, εἶπε. Περίεργο πρᾶγμα! Ἐκείνο τὸ θράδυ δὲν θρόντησε διόλου. Ἀκούστε καὶ σεις κ. Γκόπλερ.

— Ο ἄλλος πῆρε τὰ ἀκουστικά καὶ ἄκουσε με προσοχή. Κούνησε σὲ λίγο τὸ κεφάλι του καταφατικά.

— Δὲν σὰς εἶπα ὅτι ἡ φωνοληψία αὐτὴ ἦταν ἀπλή σκηνοθεσία; ἔκανε ὁ Μ. Ντάλ μ' ἕνα χαμόγελο ὀριάνθου.

Κατακόκκινος καὶ συγχυμένος ὁ Γκόπλερ ἔδραλε τὰ ἀκουστικά καὶ ἐσπρωξε ἀπὸ μπρὸς του τὸ μηχανήμα.

— Ναι, εἶναι θρονή, εἶπε. Δὲν καταλαβαίνω τίποτε...

— Ο Μ. Ντάλ ἔριξε ἕνα πλάγιο βλέμμα πρὸς τὴν πόρτα.

— Καὶ τώρα, εἶπε γελώντας, περιμένω κύριοι νὰ μοῦ ὑποβάλετε τὴν λύπη σας.

— Περιμένετε νὰ τὸ κάνουμε μόνοι μας, ἔκανε με πείσμα ὁ Σούμερ. Ἄλλωστε δὲν εἴμαστε ἀκόμη ἀπολύτως βέβαιοι.

— Ὀλέτε, μ' ἄλλους λόγους, νὰ πῆτε ὅτι δὲν εἶμαι ἀκόμη ἐλεύθερος;

— Ἀκριβῶς.

— Ἀφού εἶναι ἔτσι...

— Ο νέος βρέθηκε διὰ μιᾶς ὁδοῖς σπρώχνοντας τόσο ἀπότομα τὸ κάθισμα, ὥστε νὰ χτυπήσῃ δυνατὰ-στὸ γόνατο τὸν ἀστυνομικὸ πού ἦταν τοποθετημένος ἀπὸ πίσω του. Αὐτὸς οὐράνα ἀπὸ τὸν πόνο. Τὴν ἴδια, ὅμως, στιγμὴ μιὰ καλὴ γροθιά κατὰμουτρα τὸν ἔκανε νὰ κλονισθῆ καὶ νὰ πέσῃ κάτω.

— Ο Σούμερ ἄπλωσε τὸ χέρι γιὰ νὰ πάρῃ τὸ περιστροφὸ του, τὸ ὄπλο, ὅμως, εἶχε ἐξαφανισθῆ. Τὰ κατόπι, διαδραματίσθηκαν με ἰλιγγιώδη ταχύτητα.

Τὸ τραπέζι, πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖο καθόταν ὁ Γκόπλερ ἀναποδογυρίστηκε ἐπ' αὐτοῦ με μιὰ γερὴ κλωστή, ὁ Σούμερ οὐρλιάζοντας τρομακτικά, ἐσπενδονίστηκε πᾶνω σ' ἕνα κάθισμα με τὴν δυνάμη, ὥστε πού κόπηκε ἡ ἀνάσα. Ἐνας πυροβολισμὸς ἀκούσθηκε τὴν ἴδια ὥρα καὶ ὁ ἀστυφύλαξ πού ἦταν τοποθετημένος κοντὰ στὴν πόρτα, ἔκανε ἕνα πλάγιο ἄλλα, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν βροχή ἀπὸ ἀσβέστες πού ἔπεφτε ἀπὸ τὸ ταβάνι.

— Ἐνας ἄλλος πυροβολισμὸς πού ἀκολούθησε θρυμματίσει τὸν γλόμπο πού φώτιζε τὸ δωμάτιο, τὸ ὁποῖο βυθίστηκε ἐπὶ σὲ πῖθ ἀπλετο σκοτάδι!

— Λίγο ἀργότερα, ἕνα γυναικὸς δροσετοῦ ἀέρος ἐμπαινε ἀπὸ τὸ παράθυρο πού ἀνοι-

γε ἀπότομα, διαλύοντας τὴν μυρωδιά τοῦ καμμένου μαρουτιοῦ καὶ δροσιζοντας τὸ μέτωπο καὶ τὸ μυαλό του Σούμερ. Αὐτὸς ἀναψέ ἕνα σπιντο καὶ ἔτρεξε νὰ ἰδῆ ἕνα ἀπὸ τὸ παράθυρο. Δὲν εἶδε ὅμως, τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ ἤσυχη καὶ ζάστερη νύχτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

— Τυμμένη μ' ἕνα σκούφο ταγιέρ ἀπὸ σέρν χρωματός μπλέ, καὶ μ' ἕνα καπελάκι γαρνιρισμένο με κίτρινο, ἡ Ἀδέλα, συνέβουλευθη τὸ ρολόι τῆς. Ἐδειχνε 10.45'.

— Ἡ νέα ἦταν ὡχρὴ ἀποφασισμένη. Ἐπίπεσε με τὸ γαντοφορεμένο τῆς χέρι τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιῦ καὶ σὲ λίγο παρουσιαζόταν μιὰ καμαριέρα.

— Πού εἶναι ὁ Οὐέμπλεϋ; ρώτησε ἀδιάφορα ἡ Ἀδέλα.

— Δὲν ξέρω δεσποινίς. Δὲν τὸν εἶδα διόλου ἀπόψε.

— Ἄ! Μὰ βέβαια! Θυμήθηκα. Τὸν ἔγω στέλλει ἐγὼ σὲ κάτι δουλειές. Τηλεφώνησε σὲ παρακαλῶ Μαρία στὸ γκαράζ νὰ μοῦ στείλουν ἀμέσως τὸ αυτοκίνητό μου.

— Ἄλλὰ εἶναι κάτω, δεσποινίς. Τὸ εἶδα νὰ φτάνῃ πρὸ ὀλίγου.

— Ἡ Ἀδέλα ἀπόρησε ἀλλὰ σὲ λίγο κατὰλαβε. Ὁ Ντάλ εἶχε φροντίσει ὥστε νὰ τῆς σταλῆ ἐγκρίτως τὸ αυτοκίνητό τῆς.

— Εὐχαριστῶ, Μαρία, εἶπε, αὐτὸ ἡθελα.

— Ἡ καμαριέρα ἀπεσύρθη καὶ ἡ Ἀδέλα ἔβηκε. Τὴν ὥρα πού ἔπαιρνε θέση μπρὸς τὸ βολάν, ἕνα ῥιγος ἀγωνίας τὴν συνεκλόνησε. Συνῆλθε ὅμως ἀμέσως καὶ ἔθεσε τὸ αυτοκίνητο σὲ κίνηση. Σὲ λίγο, ὁ ρυθμικὸς ὄρθρος τοῦ μοτέρ τῆς ξανάφερε τελείως τὸ θάρρος τῆς. Μήπως δὲν τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ Μάρτεν Ντάλ ὅτι θὰ βρισκεται κοντὰ τῆς, τὴν ὥρα πού θὰ τὸν χρειασθῆ;

— Σκέφθηκε τὸν πατέρα τῆς καὶ ἡ σκέψη αὐτὴ ἐδιπλασίασε τὸ θάρρος τῆς. Ἄν ἀψηφούσε αὐτὴ τὴν στιγμὴ κάθε κίνδυνου, γι' αὐτὸν τὸ ἔκαμε.

— Σὲ λίγο ἔφθασε στὸ Πικαντίλλυ. Ὁ κόμης ἔβγαλε ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ τὰ θεάτρα καὶ ἡ κίνησις ἦταν μεγάλη.

— Ἡ Ἀδέλα μὲν μπόρουσε καὶ προχωροῦσε ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸ πλῆθος. Ἐαυτὴ ὁ ἀστυφύλαξ τῆς Τροχιαίας ἔδωκε τὸ σῆμα τῆς ἀκινήσεως ὅλων τῶν τροχοφόρων. Ἡ Ἀδέλα σταμάτησε καὶ αὐτὴ. Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ὥρα, κάποια νέα, πολὺ κομψὰ ντυμένη ἄνοιξε τὴν πορτιέρα τοῦ αυτοκινήτου τῆς καὶ κάθησε δίπλα τῆς λέγοντας:

— Καλησπέρα σας δις Καίτησλ.

— Ὁ! ἔκανε κατάπληκτη, ἡ νέα, ἔβλεπε ἀναγνωρίσει τὴν ἄγνωστη Ζάννυτ' Ἀρκ. τοῦ χοροῦ τῶν Μάμμερς Φρόλικ.

— Σούτ, τῆς ἔκανε αὐτὴ ὄχι: πολὺ δυνατὰ. Σὲ λίγο ὁ ἀστυφύλαξ θὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως. Θὰ τραβήξετε κατ' εὐθείαν μπροστὰ σας καὶ μετὰ θὰ πάρετε τὸν πλάγιον δρόμο πού ὀδηγεῖ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, στὰ προάστεια.

— Ἄλλὰ πού θὰ πάμε;

— Ὁ! Δὲν ὑπάρχει δὲ καὶ πόση βία, δεσποινίς, ἔκανε ὁ γέρος με ὕφος πού δὲν ἄρρεσε διόλου τῆς Ἀδέλας. Βρισκό-

αὐτοκινήτων πού βρισκότανε μπροστὰ τῆς. Ὑστερ' ἀπ' ὀλίγο ἡ κουροίτσα τῆς ἔτρεχε ἐλευθερωμένη πιά καὶ μόνη στὸν δρόμο πού εἶχε ὑποδείξει τῆς Ἀδέλας ἡ συνοδὸς τῆς.

— Γιὰ μερικὰ λεπτά, ἔτρεχαν σιωπηλά. Πρώτη διέκοψε τὴν σιωπὴ ἡ Ἀδέλα. Ἐναερώτησε:

— Μὰ πού πάμε;

— Τὸ σπῖτι ἄλλοτε τὸ λέγανε «Οἱ κέδρον» ὀνομασία ἀδικαιολόγητος, γιὰτι δὲν ὑπῆρχαν διόλου κέδρον ἐκεῖ γύρω, παρὰ μονάχα πεύκα καὶ ὄρυς. Τὰ ὀνόματα ὅμως, συνήθως δὲν σημαίνουν τίποτε.

— Καὶ τὸ σπῖτι πού πάμε, ἀνήκει στὸν δορα Μόφφρετ;

— Ναι σὰς πληροφοροῦ ὅμως, ὅτι καὶ ἡ ὀνομασία αὐτὴ: Μόφφρετ, δὲν σημαίνει τίποτε. Ὅσο γιὰ τὸ σπῖτι, ὁ κύριός μου τὸ εἶχε ἀγοράσει αὐτὸ ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια μαζί με τὴν περιοχὴ του γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί.

— Ἦταν σωστὸ ἔρεπιο καὶ ξόδεψε ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸ κἀνῃ, αὐτὸ πού εἶναι σήμερα.

— Καὶ σὲ λίγο ρώτησε ρίχνοντας ἕνα βλέμμα πρὸς τὰ πίσω:

— Δὲν πιστεύω νὰ μὰς παρακολουθῆ κανείς;

— Ποιὸς θέλετε νὰ μὰς παρακολουθῆ;

— Ὁ! Δὲν ξέρετε κανείς τί γίνεται;

— Ἦταν σωστὸ ἔρεπιο καὶ ξόδεψε ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸ κἀνῃ, αὐτὸ πού εἶναι σήμερα.

— Καὶ σὲ λίγο ρώτησε ρίχνοντας ἕνα βλέμμα πρὸς τὰ πίσω:

— Δὲν πιστεύω νὰ μὰς παρακολουθῆ κανείς;

— Ποιὸς θέλετε νὰ μὰς παρακολουθῆ;

— Ὁ! Δὲν ξέρετε κανείς τί γίνεται;

— Ἦταν σωστὸ ἔρεπιο καὶ ξόδεψε ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸ κἀνῃ, αὐτὸ πού εἶναι σήμερα.

— Καὶ σὲ λίγο ρώτησε ρίχνοντας ἕνα βλέμμα πρὸς τὰ πίσω:

— Δὲν πιστεύω νὰ μὰς παρακολουθῆ κανείς;

— Ποιὸς θέλετε νὰ μὰς παρακολουθῆ;

— Ὁ! Δὲν ξέρετε κανείς τί γίνεται;

— Ἦταν σωστὸ ἔρεπιο καὶ ξόδεψε ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸ κἀνῃ, αὐτὸ πού εἶναι σήμερα.

— Καὶ σὲ λίγο ρώτησε ρίχνοντας ἕνα βλέμμα πρὸς τὰ πίσω:

— Δὲν πιστεύω νὰ μὰς παρακολουθῆ κανείς;

— Ποιὸς θέλετε νὰ μὰς παρακολουθῆ;

— Ὁ! Δὲν ξέρετε κανείς τί γίνεται;

— Ἦταν σωστὸ ἔρεπιο καὶ ξόδεψε ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸ κἀνῃ, αὐτὸ πού εἶναι σήμερα.

— Καὶ σὲ λίγο ρώτησε ρίχνοντας ἕνα βλέμμα πρὸς τὰ πίσω:

— Δὲν πιστεύω νὰ μὰς παρακολουθῆ κανείς;

— Ποιὸς θέλετε νὰ μὰς παρακολουθῆ;

— Ὁ! Δὲν ξέρετε κανείς τί γίνεται;

— Ἦταν σωστὸ ἔρεπιο καὶ ξόδεψε ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸ κἀνῃ, αὐτὸ πού εἶναι σήμερα.

— Καὶ σὲ λίγο ρώτησε ρίχνοντας ἕνα βλέμμα πρὸς τὰ πίσω:

— Δὲν πιστεύω νὰ μὰς παρακολουθῆ κανείς;

— Ποιὸς θέλετε νὰ μὰς παρακολουθῆ;

— Ὁ! Δὲν ξέρετε κανείς τί γίνεται;

— Ἦταν σωστὸ ἔρεπιο καὶ ξόδεψε ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸ κἀνῃ, αὐτὸ πού εἶναι σήμερα.

σφιξε τὰ φρένα δταν ἔνοιωσε τὸ χέρι τῆς συνοδού τῆς νὰ τὴν πιᾶσῃ ἀπὸ τὸ μπράσο.

— Ἐνα τεράστιο σκυλὶ ὄρησε τὴν ἴδια ὥρα στὴν πλατφόρμα ἀλλὰ ἡ Ἄννου τὸ ἀπεμάκρυνε με μιὰ ἀύστηρή φωνή:

— Πίσω Καίτησλ!..

— Ἡ συνέννοχος τοῦ Μόφφρετ χάιδεψε τὸ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

πυκνὸ τρίχωμα τοῦ ζώου, περιμένοντας τὴν Ἀδέλα νὰ κατέβῃ. Σὲ λίγο οἱ δύο νέες συνοδευόμενες ἀπὸ τὸν σκύλο διέσχισαν μιὰ στενὴ ἀλλέα καὶ διευθύνοντο πρὸς τὸ σπῖτι. Ὑστερ' ἀπὸ δύο τρεῖς στιγμὲς ἔφθαναν στὴν ἐξώπορτα ἡ ὁποία ἀνοίξε αὐτομάτως.

— Τὰ δύο κορίτσια μῆχαν στὸ χῶλ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, προπορευομένης τῆς Ἄννου, ἔφθασαν σ' ἕνα εὐρύχωρο δωμάτιο με χαμηλὴ ὀροφή, καὶ μ' ἕνα τεράστιο τζάκι. Ἡ ἐπίπλωσις του φαινόταν νὰ εἶναι ἐνὸς καὶ πλέον αἰῶνος. Λίγα χοντρά κούτσουρα ἔκαιγαν μέσα στὸ τζάκι ρίχνοντας μιὰ εὐθυσμὴ ὄψη στὸ πένθιμο, κατὰ τὰ ἄλλα αὐτὸ περιβάλλον.

— Ἐμένα νὰ με συγχωρήτε, ἔκανε ἡ Ἄννου, πηγαίνω νὰ ξαναφτιαχτῶ λιγάκι.

— Τί; ἔκανε κατάπληκτη ἡ Ἀδέλα.

— Ὁ! μὴν κάνετε τώρα τὴν ἀνῆσρη! Τὰ ξέρω ὅλα ἐγώ. Σὰς εἶπε ὅτι δὲν θὰ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ σας, δὲν εἶναι ἀλήθεια αὐτό;

— Ἡ Ἀδέλα περιέπιπτε ἀπὸ ἐκπληξὴ σὲ ἐκπληξὴ.

— Δυστυχῶς, ὅμως, ἔκανε με κάποια σαδιστικὴ χαρὰ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο, ὁ Ἀξέλσον, δὲν θάναί τόσο κοντὰ σας ὅσο σὰς εἶχε ὑποσχεθῆ.

— Καὶ πού εἶναι τώρα; ρώτησε ἡ Ἀδέλα με συγχροτημένη ἀγωνία.

— Στὴ φυλακή.

— Στὴ φυλακή! Καὶ γιὰ ποῖο λόγο;

— Γιὰ τὸν φόνο τῆς Καρ Φέρρουμαν. Δὲν ξέρετε λοιπὸν ὅτι τὸν κατηγοροῦν ἐπὶ ἀνθρωποκτονία; Τὴν πρώτη φορὰ τοὺς ἔξφυγε, ἐτόυτη, ὅμως, τὸν κρατοῦνε γιὰ καλὰ.

— Γιὰ τὸν φόνο τῆς Καρ Φέρρουμαν, τῆς μίς Κόνγουαιη!.. φώναξε ἡ νέα.

— Ὁ! Μπορεῖτε νὰ τὴν λέτε μίς Κόνγουαιη. Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία.

— Ὁ Ντάλ συνελήθη μπροστὰ στὸ σπῖτι σας στὰς δέκα καὶ μισή, ἀπόψε.

— Ἡ Ἀδέλα χαμήλωσε τὰ μάτια με τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀπελπίσεια. Δὲν μποροῦσε πιά νὰ ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων τοῦ Ἀξέλσον. Ὅσα τῆς εἶχε πῆ συνέπιπταν με τὰ γεγονότα πού ἔφερε ἡδῆ. Ἦσαν λοιπὸν, μόνη πιά, χωρὶς τὴν βοήθεια κανενός. Ἐνα ἔντονο αἰσθημα φόβου τὴν κυριεῖσε ξαφνικά, ἀλλ' ὄχι γιὰ πολὺ. Δὲν ἦταν ἡ Ἀδέλα Καίτησλ, γιὰ πόση κ. Ἐλσγουορθ-Καίτησλ, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού παρασύρονται ἀπὸ τὰ συναισθηματὰ τῶν τῆς στιγμῆς.

— Καὶ τώρα πού ξέρετε τὴν κατάστασι συνέχισε ὁ Ἀξέλσον, θὰ πειθισθετε ὅτι σὲ τίποτε πιά δὲν ὀφείλει νὰ μὰς κοροϊδεύετε καὶ νὰ παίζετε μαζί μας.

— Ἐνεργεῖτε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ δοροῦ Μόφφρετ, αὐτὴ τὴν στιγμὴ; ρώτησε ἡ Ἀδέλα με ἡρεμία γιὰ τὴν ὁποία ἀπόρησε κι' αὐτὴ ἡ ἴδια. Ἄν ναι, τότε εἴρησε ἡ ἔτοιμη νὰ σὲ παραδώσω τὸ συμπληρωμένο σῆμα καὶ νὰ πάρω εἰς ἀντάλλαγμα τὰ ἐγγράφια. Θὰ σὰς παρακαλοῦσα, ὅμως, νὰ μὴ μοῦ ξαναφέρετε τὰ πλάστα ἐκεῖνα γαστρί, ἀλλὰ τὰ γνήσια.

— Ὁ Ἀξέλσον γέλασε: ἕνα γέλιο γρήγορο, ξερὸ.

— Ὁ! Δὲν ὑπάρχει δὲ καὶ πόση βία, δεσποινίς, ἔκανε ὁ γέρος με ὕφος πού δὲν ἄρρεσε διόλου τῆς Ἀδέλας. Βρισκό-

— Καθίστε δεσποινίς, παρακαλῶ.

— Σὲ λίγο θὰ σὰς φέρουν τσάι καὶ γάντουσι, εἶπε πάλι ὁ Ἀξέλσον.

— Εὐχαριστῶ, δὲν πεινώ, ἀπήντησε ἡ Ἀδέλα. Θὰ προτιμῶσα νὰ κανόνισα ἀμέσως τὴν... ὑπόθεσι καὶ νὰ γυρίσω σπῖτι μου.

ΣΤΟΝ ΑΡΗ

Τὸ ἐσκέφθηκα πολὺ προτοῦ στὸ πῶς τὸν Ἄρη, μωρὲ Βά—, τὸν ἀγαπῶ καὶ θὰ ἤθελα κεῖ πάνω περιήγησι νὰ κάνω, σὰ νὰ ἦμουν ἀστρονόμος ἢ τουρίστας πού τὸ κέφι μου στὸν Ἄρη εὐχαρίστησα!

Ἐβαρέθηκα, ρὲ Βάγγο, πιά τὴ γῆ καὶ γουστάρησα καὶ λίγην ἀλλαγὴ σ' ἕναν κόσμον μεγαλεῖο κι' ὄχι σὰν αὐτὸν γελοῖο πού οἱ ἄντρες τίς γυναῖκες τους τίς δέρνουνε... χαρτζηλίκι καὶ τσιγαρά νὰ τοὺς φέρνουνε!

Ἔτσι τῶβαλα λοιπὸν κι' ἐγὼ στὸ νοῦ νὰ γινῶ περιηγητῆρα τ' αὐρανοῦ, κι' ἴσως, Βάγγο, καὶ μιά μέρα εἰς τὸν Ἄρη ἐκεῖ πέρα νὰ βρεθῶ ρὲ σὺ καὶ πάλι στὸ στοιχεῖο μου καὶ στὸν ἔρωτα νὰ βρῶ καὶ τό... λα-χρεῖο μου!...

Η ΜΑΝΙΩ

Γέλια, εἰδῶν-εἰδῶν

Ἱστοριοῦλες Ἦταν ὁλόκαλα

Σὲ μιά νευρολογικὴ κλινικὴ ἦταν κλεισμένη καὶ μιά νεαρὰ κυρία, πολὺ καλῆς οἰκογενείας. Μιά μέρα, ὁ διευθυντῆς τῆς κλινικῆς παίρνει ἕνα σημεῖωμα ἀπὸ τὴν ἀρρωστὴ του, στὸ ὁποῖο αὐτὴ διαμαρτύρεται πού τὴν ἔχουν κλείσει μέσα γιὰ τρελλὴ καὶ λέγει πὼς αὐτὸ ἦταν δουλειὰ τῶν συγγενῶν της πού θέλησαν ἔτσι νὰ τῆς πάρουν μιά ὥρα ἀρχήτερα τὴν περιουσία.

Ὁ διευθυντῆς ἐπισκέπτεται ἀμέσως τὴν ἀρρωστὴ του καὶ διαπιστώνει ὅτι πραγματικὰ ἐπρόκειτο περὶ ἰσορροπημένου ἀνθρώπου. Δύσπιστος, ὅμως, σὰν γιατρός πού ἦταν δὲν ἀρέστηκε στὴν πρώτη αὐτῆ ἐπίσκεψη, ἀλλὰ ἐζήτησε δυὸ καὶ τρεῖς φορές τὴν ὑποτιθεμένη ἀρρωστὴ.

Στὴν τετάρτη ἐπίσκεψή του, τελειῶν ἡ πεπεισμένος πιά τῆς λέγει:

— Εἴχατε δίκιο νὰ διαμαρτύρησε, κυρία μου, αὐριο θὰ ἔχετε ἐγκαταλείψει τὴν κλινικὴ.

— Τί λέτε φωνάζει ἐνθουσιασμένη ἡ δὴθεν ὑγιής. Ὡστε θὰ μὴν ῥέσω ὅπως πρῶτα, νὰ φωτίσω τὴν νόχα τὸν κόσμον; Εἶμαι ξέρετε, τὸ φεγγάρι!...

Διάγνωσης

Ὁ Πάτ ἔχει ἀρρωστήσει ξαφνικὰ καὶ ἡ γυναῖκα του πηγαίνει νὰ φωνάξῃ τὸν οἰκογενειακό του γιατρό. Δὲν τὸν βρίσκει ὅμως, σπιτί του καὶ γι' αὐτὸ πηγαίνει νὰ φωνάξῃ ἕνα ἄλλον.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ πρῶτος εἶχε ἐπιστρέψῃ σπιτί του καὶ ὅπως ἔμαθε ἀπὸ τὴν ὑπέρειρά του γιὰ τὴν ἀρρώστεια τοῦ Πάτ πηγαίνει ἀμέσως σπιτί του. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως, φθάνει καὶ ὁ ἄλλος γιατρός. Οἱ δυὸ ἀσκληπιάδαι τότε χώνουν κάτω ἀπὸ τὸ πάπλωμα τὰ χέρια τους γιὰ νὰ πιᾶσουν τὸν σφυγμὸ τοῦ ἀρρώστου.

Σὲ λίγο ὁ ἕνας:

— Εἶναι γρίπη.

— Κάνετε λάθος. x. συνάδελφε, λέγει ὁ ἄλλος, εἶναι ἀπολύτως μεθυμένος!

Ὁ Πάτ τότε, πετᾷ ἀπὸ πάνω του τὸ πάπλωμα φωνάζοντας:

— Κάνετε λάθος καὶ οἱ δυὸ σας, κύριοι!... Κι' ἔσκασε σὰ γέλια.

Οἱ δυὸ γιατροὶ εἶχαν πιάσει ὁ ἕνας τὸν σφυγμὸ τοῦ ἄλλου!...

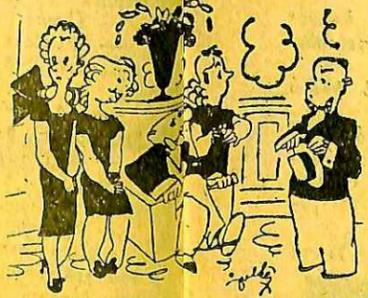
ΤΟ ΧΙΥΜΟΡ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ

ΕΥΤΥΧΗΣ

— Χθὲς τὴν νύκτα ἡ γυναῖκα μου ὄνειρεύτηκε ὅτι ἔγινε ξαφνικὰ ἐκατομμυριούχος.

— Εἶσαι τυχερὸς ἐσὺ, φίλε μου ἐμένα ἡ γυναῖκα μου ὄνειρεύεται τὸ ἴδιο πράγμα στὸν ὕπνον της.

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ

— Μὲ τὸ μισθὸ πού παίρνετε, νεαρέ μου, δὲν μπορὲ νὰ σοῦ δώσω γυναῖκα τὴν μεγάλῃ μου κόρη. Ἔχει μιά διαβολομένη δέξη. Ὁ ἀπὸ πάσης τὴν μικρὴ πού πάσχει ἀπὸ τὸ στομάχι της.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατί κοιτάς δυὸ καπέλλα τώρα;

— Οἱ δουλειές κυρία μου πάνε πολὺ καλά, καὶ ἀνοῖξα ὑποκατάστημα!

Εὔδυμα

Φρόνιμοι ἄνθρωποι

Στὰ θαλάσσια μπάνια, παρουσιάζε-ται ἕνας κύριος. Πληρώνει τὸ εἰσιτήριο του καὶ κάνει νὰ ἀπομακρυνθῇ.

Ὁ ταμίας ὅμως, τὸν φωνάζει πίσω.

— Τί εἶπες; ρωτᾷ ὁ κύριος.

— Εἰσέστε νὰ κολυμπᾶτε;

— Ὁχι.

— Πάρτε τότε αὐτὸ τὸ νοῦμερο καὶ βάλετε τὸ στὴ μέση σας.

— Γιὰ ποῖο λόγο;

— Ἔτσι ἀναγνωρίζουμε εὐκολώτε-ρα αὐτοὺς πού πνίγονται!...

Ἡ διαφορά τους

Στὸ γυμνάσιο, ὁ καθηγητῆς τῆς φυσικῆς ἱστορίας ρωτᾷ ἕνα μαθητῆ:

— Πές μου ἐσὺ, Φασουλόπουλε, τί διαφορά ὑπάρχει μεταξύ κερανοῦ καὶ ἤλεκτρισμοῦ.

— Πολὺ μεγάλη x. καθηγητά.

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε.

— Ὁ ἤλεκτροισμὸς εἶναι πολὺ ἀκριβὸς ἐνῷ ὁ κερανοὸς εἶναι δωρεάν.

Τί τοὺς ἔλειπε

Ἐνας φαλακρὸς κύριος—γούλι τέλειο—μπαίνει σ' ἕνα κουρείο γιὰ νὰ ξυρισθῇ. Ὁ κουρέυς πού τὸν βλέπει ἔτσι τὸν λυπάται καὶ παίρνοντας ἕνα μουσκάκι μὲ κάποιο χρωματιστὸ ὑγρὸ μέσα τοῦ λέγει:

— Εἶναι κρῖμα, κύριέ μου, νὰ εἰσθε τόσο νέος, φαλακρός. Ὁ δὲν σοῦ δώσω αὐτὸ τὸ φάρμακο καὶ θὰ ἰδῆτε πὼς θὰ κάνετε μαλλιά. Εἶναι ἡ ἐλπίς τῶν φαλακρῶν, ὅπως γράφει κι' ἀπὸ πάνω. Καὶ ὁ πελάτης.

— Δὲν εἶναι φίλε μου ἡ ἐλπίς πού μου λείπει ἀλλὰ τὰ μαλλιά!...

Μιά εὔδυμη ζωὴ

Στὸ κοσμικὸ σαλόνι ὁ x. P. κάνει ἀλλεπάλληλες γκάφες, συγγέροντας τὰ ὀνόματα τῶν προσώπων πού τοῦ παρουσάζουν.

Κάποτε ὁ x. P. κάθεται δίπλα σὲ μιά κυρία, πού εἶχε παραστῆ μέρους σ' ἕλες τίς ἱστορίες πού εἶχε δημιουργήσει καὶ τῆς λέγει:

— Τὰ ἔκανα θαλάσσια πάλι, σήμε-ρα, μὲ τὴν ἀφρημάδα μου, κυρία. Ἄλλὰ ἔχω αὐτὸ τὸ καλὸ, ὅτι γελῶ πρῶτος ἐγὼ μὲ τίς γκάφες μου!

Καὶ ἡ κυρία μὲ κάποια κακωντρέ-χεια:

— Τότε θὰ ἔχετε ζήσει μιά ζωὴ ὅλο γέλια!

Βλάμικες κουβέντες

ΝΤΟΥΜΑΝΙ!...

Ντουμάνι, ἀδερφέ μου, ἀφοῦ κι' ἐφ' ὅσον περὶ... καπὶ νοῦ πρόκειται!

Ἄκου νὰ δῆς, τὸ ὁποῖον σοῦ ρηχεται νὰ τζαγκρουνιστῆς μονάχος καὶ νὰ κατασκευάσης τὰ μούτρα σου... λαρδί! Πὸδ λές, ἦμενε στὸ τράμ, Μπρροστά μου καθότανε μιά χοντροῦ σὰν τὴν Προφυρία νὰ ποῦμε, ὥρα της καλῆ, μὲ λοῦσα ὅμως, μὲ παρμανάντι, κοκκινάδορες καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ὅπου λοιπὸν βγάξω ἕνα τσιγαράκι, κι' ἀνάθω...

Μὲ τὴν πρώτη ρουφηξιὰ γυρνᾷ ἡ λεγά-μενη:

— Σὲ παγακαλῶ, μοῦ κάνει, μ' ἐνοχλεῖ!...

Τῆνε τηράω ἐγὼ, ἀπὲ ἐδῶ τῆνε βλέπω ἀπὲ ἐκεῖ, κι' ἐπειδὴ τις καὶ μ' ἐπίασε ἡ εὐγένεια, χλάπ, τὸ πινίγω τὸ τσιγαρό!

Ἐν τάξει, θὰ μοῦ πῆς! Μὰ ποῦ, ρὲ φί-λει! Σὲ λιγάκι τηράω τὴν κερά καὶ τρα-βάει, ἀδερφέ μου, πίπα, κολλάει τσιγαρό καὶ μὲ ντουμανιάζει μὲ σ' αὐτὸ πῦννεφα!

Δὲν χάνω καιρὸ.

—Ψίτ, κυρία, μ' ἐνοχλαῖ τῆς κάνω τότες κι' ἐγὼ.

—Κὲλ κοσόν, μοῦ κάνει, καὶ μοῦ γυρνᾷ τὴν πλάτη.

Ὅποτε, κλάπ, καὶ τῆς πετάω τὸ τσιγαρό ἀπὸ τὴν πίπα.

Λύσσαξε, ἀδερφέ μου καὶ χύμηξε νὰ μὲ ξεσκίση, ὥσπου

τὴν ἔμαθα πὼς «ἡ γυνὴ πρέπει νὰ φοβάται τὸν ἄντρα», γι-ατι τὸ ξεχάσανε οἱ μπαμπέσες κι' εἶμαι ντουμάνι στὸ θυμὸ!

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

ΕΥΧΗ!...

Ἐτρελλάθηκες, Μανιώ μου, γιὰ κα- (λά, καὶ ὁ κόσμος πού σ' ἀκούει θὰ γελᾷ πού ζητᾷς νὰ πᾶς στὸν Ἄρη ναῦρης κάποιον νὰ σὲ πάρῃ καὶ μοῦ τᾶκανες, Μανιώ μου, πάλι (ρόιδο νὰ ζητᾷς στὸν Ἄρη.. δεῦτερο κορὸ (ἴδο!

Ὅπως βλέπω, ρὲ μπαμπέσα, δηλαδὴ δὲ μὲ θέλεις, δηλονότι, ἐπειδὴ πού καὶ πού σὲ κατατρέχω καὶ ὀλίγον σοῦ τίς βρέχω καὶ δὲν ξερεῖς βρὲ γιωφὸρ παλαῶν (κάματον ὅτι δέρνουνε στὸν Ἄ— μὲ... μερο- (κάματον!

Μὰ κι' ἐξ ἄλλου, ρὲ Μανιώ, πλάσμα (κουτῶ, μηδαμῶς μὲ τὸ στασιὸ δὲ σὲ κρατῶ, μὰ στὸ λέω νὰ τὸ μάθης πὼς πολλὰ ἐκεῖ θὰ πάθης εἰς τὸν Ἄρη ποῦνε ἄστρο μάλλον... (χειρίστον κι' ἄντε βρές τον γιὰ νὰ πᾶς εἰς (τόν... ἀγύριστον!

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Σημειωματάριός μου

Η ΚΑΡΓΙΑ

—Τακούι, εἶπα Σαββάτο βράντυ, ἰναῖκα μου ροῦχα μου νὰ ἰθγάλης, αῦριο κυνήγι τὰ ἰπάω τσὸκ ὀρτίκια, τρυόνια σκοτωμένα νὰ ἰκάνω, κουμπάρο μου Κιρκὸρ τραπέζι τὰ ντῶσωμε.

—Ἄντε μπέ, εἶπε ἰναῖκα μου, ἐσὺ μῦωπας, εἶσαι κυνήγι τὰ ἰπάς; Ἰστὲ ἴτς ντὲν βλέπεισι!

—Γιατί, μπέ; Ἐπεινίς ἐσένα «τρυόνα μου» ἐλέω καί... καρακάξα εἶσαι;

—Ὅκι, μπέ Καραμπέτ, ἀμὰ πέρσω λαὸ ἰσκότωσες, ἀμὰ... γάτα ἐγγυο ἦτανε, καὶ πρόπερσιν τρυόνι ἔφερες, ἀμὰ... κερκινέτσι ἦτανε... Ἄντε μπέ, σασκῶ εἶσαι; Κάνε ντουλειὰ σου!

—Τὰ πηαῖνω κυνήγι, εἶπα!

—Ὅκι, ντὲν τὰ πηαῖνης! Μπέλα σου τὰ ἰβρῆς!

—Ναί μπέ!

—Ὅκι, μπέ! Ἰτουφέκι σου πουλημένο σὲ ἰπαληατζῆ τὰ ἰκάνω, ἀναντίν;

—Σκοτωμένο τότε τὰ σὲ κάνω, Τακούι, καὶ ντὲν τέλω, Ὀρτόκια νὰ σκοτώνω τέ-λω, ὄκι κάργια!

Τότε ἰναῖκα μου πάνω μου ἔπεσε καὶ ἰμοῦρη μου λου-ρίντα ἔβγαλε μὲ νύχια της!

—Νά, μπέ, νὰ μάτῆς πού κυνηγὸς τὰ ἔνης, ἰστὲ «τρυό-να» σου κάργια εἶναι, καὶ ἰμάτια σου τὰ βγάλη, εἶπε!

Καὶ τώρα κατρέφτης, ντέρμα μου... ζέμπρα ντεῖχνει. Ἰστὲ ὑποφέρω, ἀμὰ περαστικά νὰ ἐνί!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

— 'Αλλό-άλλο! Σ' είσαι Μπίλιγκ; Έδω Σούμερ. 'Ο Μάρτεν δέν θά βρίσκεται σπύτι δέβαια, είμαι όμως βέβαιος πώς δέν θά άργήση. Μόλις φθάση νά τού πής πώς είναι μεγάλη άνάγκη, νά έλθη νά μέ συναντήση στην βίλλα του τραπεζίτου Ντίκ Βέλκομπ, στον παραποτάμιο δρόμο. Έξερει αυτός. Πάρε σημείωση του όνόματος μόνο. Ντίκ Βέλκομπ. Πές του ότι τόν περιμένω μ' άνομομονησία. Γειά σου φίλε μου Μπίλιγκ.

Κρέμασε τó άκουστικό, ξανασκέφθηκε λίγες στιγμές και ξαναγύρισε τó καντράν:

— 'Αλλό-άλλο!.. 'Αξιωματικός τής ύπηρεσίας;.. Έδω ίνσπέκτωρ Σούμερ... Βίλλα τραπεζίτου Ντίκ Βέλκομπ... 'Αποστείλατε άμέσως δικαστικούς, ειδικούς λήψεως δακτυλικών άποτυπωμάτων και κινήτo έπισταθμιακό έργαστήριο... 'Εγκλημα ή αυτοκτονία και διάρρηξη του «Λωποδύτη-Φάντασμα». Στόν παραποτάμιο δρόμο. 147. Περιμένω...

'Εκλεισε τó τηλέφωνο και, έντελώς ψύχραμος πιά, προχώρησε στο τραπέζι. Τά μάτια του πέσανε σε μιά άνοικτη έπιστολή και σε ένα έπισκεπτήριο. Πήρε πρώτα τó έπισκεπτήριο και διάβασε κουνώντας τó κεφάλι του:

«Φίλτατε Σούμερ,
» Μυστήρια τήν παρακολούθησή σου και λογάρια να σε γελοιοποίησω έδω μέσα, αφού δέν έννοείς νά μ' αφήσης ήσυχο. 'Επειδή φούστός δέν συνηθίζω νά άστειεύωμαι κοντά σε πτώματα, σε καληνυχτίζω. 'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα».

'Εκρυψε τó έπισκεπτήριο στην τσέπη του για νά μή τó δούν και γελάσουν εις βάρος του οι δικαστικοί που θ' έφθαναν σε λίγο και έσκυψε στην άνοικτη έπιστολίτσο και έσκυψε στην άνοικτη έπιστολίτσο:

Πρός τās 'Αστυνομικάς 'Αρχάς,
» Τελείως κατεστραμμένος και στερούμενος του θάρρους νά άντικρύσω τούς καταθέτας τής τραπέζης μου, αυτοκτονώ.
» Έάν βρεθώ τó πτώμα μου, ως ταφή εις τόν οικογενειακό μου τάφο.

Ντίκ Βέλκομπ

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Όστερα από τρία τέταρτα τής ώρας, ό ίνσπέκτωρ Σούμερ που κάπνιζε ένα σουράκι τής κακής ώρας ξεπλωμένος μακαρίως σε μιά αναπαυτική πολυθρόνα τής βεράντας τής βίλλας, άκουγεν από μπρός ένα γνωστό του κορνάρια αυτοκινήτου. Ύστερα από λίγο σταματούσε μπρός στην πόρτα τής βίλλας ή κομψή κούρσα του άριστοκράτου Μάρτεν Ντάλ.

'Ο σάρκινος όγκος ώρθώθηκε και έσκυψε:
— Σ' είσαι Μάρτεν;
— Έγώ. Τί τρέχει; 'Ερχομαι από τó σπίτι μου...

— 'Όπου σε πληροφορήσε ό Μπίλιγκ πώς σε περιμένο έδω.
— Και τσακίσθηκα νάλθω άμέσως! Κι' ύστερα έξακολουθείς νά άμφιβάλλης για τήν φίλία μου.

— Μ'ε συγγενείς...
— 'Ανοιξέ μου λοιπόν!
— Δέν μπορώ! Είμαι φωλακισμένος έδω μέσα και μ' αυτόν τόν όγκο μου δέν τολμώ νά επαναλάβω τó πήδημα τού

«Λωποδύτη-Φάντασμα».

— Πάλι μ' αυτόν τάβαλες;
— 'Ανοιξε τώρα τήν πόρτα και κατόπιν κάνεις πνεύμα εις βάρος μου. Τό κλειδί είναι στην κλειδαριά. 'Ανοιξε και βάλε από μέσα γιατί καταλαβαίνεις... Θά πώ πώς μπήκα έδω κυνηγώντας τόν «Λωποδύτη-Φάντασμα» αλλά δέν θά τούς πώ και πώς μούφυγε.

— Καταλαβαίνω!..
— 'Ακούγονται κορνάριαματα πολλών μαζί αυτοκινήτων! 'Ανοιξε γρήγορα αλλά μή μπής μέσα πριν φθάσουν.
Ύστερα από πέντε λεπτά, ό άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ έμπαινε στην τραγική βίλλα μαζί με τούς δικαστικούς.

Από τήν πρώτη στιγμή, σχημάτισαν όλοι τήν πεποίθηση ότι έπρόκειτο περί αυτοκτονίας. 'Η έπιστολή ήταν άρκετά παραπειστική και λίγο πιο πέρα από τó δεξι χέρι του πτώματος, βρισκόταν ριγμένο ένα περιστρόφο.

Ξαφνικά, άκούσθηκε ό Μάρτεν Ντάλ που έλεγε με δεισιδιότητα:

— 'Αποκλείω κύριοι τήν αυτοκτονία! Πρόκειται περί εγκλήματος!

— 'Αστέιο πράγμα! Τά πράγματα μιλούν μόνο των!

— 'Ακριθώς! Δέν τά άκούμε όλοι ώστόσο με τά ίδια αυτιά! 'Εμένα, τά ίδια αυτά πράγματα, μου λέγουν ότι πρόκειται περί εγκλήματος!

— 'Η έπιστολή αυτή;

— Είναι κατηγορηματική!

— 'Υποθέτετε πως είναι πλαστή;
— Κάθε άλλο! Είμαι άπολύτως βέβαιος ότι τήν έγραψε και τήν υπέγραψε ό ίδιος ό Ντίκ Βέλκομπ... ό οποίος δέν ητόκτόνησε αλλά δολοφονήθηκε!

— 'Εξηγήθηκε τζέντλεμαν!
— Στην έπιστολή του, ό Ντίκ Βέλκομπ αποκαλύπτει ότι είναι τελείως κατεστραμμένος και ότι αυτοκτονεί μή τολμώντας νά άντιμετωπίση τούς καταθέτας του. 'Ετσι;
— 'Ακριθώς!

— Πιό κάτω όμως παρακαλεί νά ταφή στόν οικογενειακό του τάφο... άν βρεθώ τó πτώμα του! Τί σημαίνει αυτό τó «άν βρεθώ τó πτώμα του»; Κατά τήν γνώμη μου, σημαίνει ότι: 'Αν ό τραπεζίτης σκόπευε πραγματικά νά αυτοκτονήσει με περιστρόφο, μέσα στην διεθλοθήκη του μάλιστα, δέν έχει τήν παραμικρά άμφιβολία, ότι θά βρεθώ τó πτώμα του! Αυτό τó «άν βρεθώ τó πτώμα μου» σημαίνει ότι ό τραπεζίτης έσκηνοθέτησε μιά αυτοκτονία για νά τó σκάσει με τά εκατομμύρια των καταθετών του! Θά πίστευαν όλοι πως έπεσε στόν Τάμεση και, δέν θά ήταν ή πρώτη σορά που δέν θά βρισκόταν τó πτώμα ένός πνιγμένου! 'Ενας άλλος που γνώριζε τήν σκηνοθεσία τής αυτοκτονίας, τόν δολοφόνησε αφού τόν άφησε νά γράψη αυτή τήν έπιστολή, χωρίς νά σκεφθώ ότι ή έπιστολή αυτή θά άπεκάλυπτε τó εγκλήματ' του! Γνωρίζουμε τó παρελθόν του Ντίκ Βέλκομπ! 'Ηταν ίκανός για όλες τīs άτιμιές! 'Εχω βλέπετε τó θάρ-

ρος νά προσφέρα τόσο βαρειές λέξεις πάνω από τó πτώμα του! 'Εκαψε με τήν πλεονεξία του και τήν αισχροκερδεία του κόμπο όλόκληρο βιοπλαιστών και πέταξε στός πέντε δρόμους χήρες και όρφανά! Τέτοιοι τραπεζιτικοί συνήθως δέν αυτοκτονούν. Κάνουν μιά καλή μπάζα και εξαφανίζονται! 'Υστερα, 'έχουμε κύριοι τήν θέση του πτώματος! 'Αν υποθέσουμε ότι ό Ντίκ Βέλκομπ τελειώνοντας τήν έπιστολή του άλλαξε γνώμη και προτίμησε νά τινάξη τά μυαλά του άντι νά πέση στόν ποταμό, πράγμα τελείως άπιθανο γιατί στην περίπτωση αυτή θά έξελιξε αυτή τήν έπιστολή και θάγραφε άλλην, θά αυτοκτονούσε καθιεμένος στο τραπέζι του! 'Όπως συνήθως αυτοκτονούν όσοι αυτοκτονούν με πιστόλι! Δέν συντρέχει κανένας λόγος νά σηκωθώ από τó φωτέγιτ του και νά αυτοκτονήση μπρός στο χρηματοκιβώτιό του!

— Και οι δυό παρατηρήσεις σας είναι πολύ όρθές.

— 'Εχω και μιά τρίτη. Παρατηρήσατε κύριοι εκεί, κάτω από τó παραπέτασμα τής πόρτας... Τί βλέπετε;

— Μιά δέση χαρτονομισμάτων!

— 'Ας τά μετρήσουμε... χαρτονομίσματα τών εκατό λιρών. 'Ενα, δύο, τρία, δέκα! χίλιες λίρες! 'Η δέση αυτή έπεσε τού δολοφόνου!

— 'Αν πρόκειται περί δολοφονίας, άσφαλώς!

— Περύ δολοφονίας πρόκειται! Γνωρίζω κύριοι ότι ό Ντίκ Βέλκομπ τελευταία, είχε συνθέσει έρωτικά με μιά διάσημη τυχοδιώκτρια, για τήν όποιαν έκαμε μεγάλες τρέλλες! Είναι άνάγκη νά τήν δούμε άπόψε αυτή τή γυναίκα, θά μάς πη άσφαλώς πολλά πράγματα. Τής είχε αγοράσει μιά βίλλα στο Φλέμινγκς' άπόσταση δώδεκα χιλιομέτρων από έδω. 'Εκει πρέπει νά είναι τώρα! Σε λίγο ξημερώνει. 'Ο ίνσπέκτωρ Σούμερ θά κάνει καλά άν πεταχτώ ως εκεί και μάς τήν φέρω έδω, αφού προηδ εις έσπινες στο σπίτι της μήπως και ανακαλύψη τίποτα. 'Όσπου νά έπιστρέψη ώροντομάς τήν, θά έξη φθάσει και τó προσωπικό αυτής τής βίλλας. 'Εγκρίνετε κύριοι δικαστικοί;

— 'Εγκρίνω και διατάζω κατ' οίκον έρευνα και τήν προσαγωγή αυτής τής κυρίας άποκρίθηκεν ό εισαγγελεύς. Πώς όνομάζεται;

— Ρένα Τσάουφσκυ. Είναι μιά χορεύτρια ή όποία έκαμε όχι λίγα σκάνδαλα στην Εύρώπη και στην 'Αμερική. Θά ήθελα νά συνώδευα τόν ίνσπέκτωρ Σούμερ για νά παραστώ στην έρευνα.

— 'Αν αυτό δέν σας δίνει κόπο...

—'Εφόσον θά είμαι με τόν φίλο μου Σούμερ... θά είναι μάλλον διασκεδάσις!

ΡΕΝΑ ΤΣΑΟΥΦΣΚΥ

Ό άνακριτής άνέκρινε τó προσωπικό τής τραγικής βίλλας, όταν έπέστρεψε ό ίνσπέκτωρ Σούμερ με τούς δικαστικούς και άστυνομικούς και με τόν Μάρτεν Ντάλ, που είχαν ένοσήσει τήν κατ' οίκον έρευνα στην βίλλα τής Ρένας Τσάουφσκυ.

'Ηταν μιά πραγματικά όραία γυναίκα από τīs γυναίκες εκείνες που χαρακτηρίσθηκαν από όλους τούς λαούς ως «άπικίνδυνες καλλονές».

Ψηλή, καλλίγραμμη, μελαχροινή με γαλανά όμως μεγάλα μάτια, ήταν ό τύπος τής «μοιραίας» γυναίκας που εμπνέει άριστοεργήματα σε ποιητάς και καλλιτέ-

χας και εγκλήματα σε νοσηρούς έγκυφάλους.

Μολις άντίκρυσε τó πτώμα τού Ντίκ Βέλκομπ έσγαλε ένα λυγμό άλλα σταθηκε κυρια τού έαυτού τής. 'Απέφυγε τούς θεατριμμούς και τīs φωνες που μια γυναίκα να αφην. Μόνο που στο προσωπό τής χύθηκε μιά ώχρότης και, τα ματια τής υμρησαν.

— Πές τε μας τώρα μίς, έκαμεν ό άνακριτής που παρακολούθησε τīs κινήσεις τής. 'Ητο φίλος σας ό Ντίκ Βέλκομπ;

— Δέν τó άρνούμαι. 'Ηταν ένας από τούς καλύτερους φίλους μου.

— 'Ησπόμενατε τήν αυτοκτονία του;

— Δέν τήν περιμένα.

—Σας ρωτώ άν τήν πιστεύετε και όχι άν τήν περιμένατε.

— Χωρεί άμφιβολία ότι πρόκειται περί αυτοκτονίας; 'Υποψιάζεσθε ότι τόν δολοφόνησαν;

— Μπορεί και νά τόν δολοφόνησαν.

— Και ή έπιστολή του αυτή; Και τó περιστρόφο;

— Τήν διαβάσαμε και τó είδαμε. Πού χορεύετε τώρα;

— Στο «Λύρικ Θάητερ». 'Εχω συμπόλαιο μέχρι τās 17 και στις 22 ντεμπουτάρω στο «Κόβεν Θάητερ». Χθές ακριθώς υπεγράψαμε τά συμβόλαια.

— 'Όστε δέν σκεπτόσασταν νά έγκαταλείψετε τó Λονδίνο;

— 'Όχι προτού περάσουν πέντε μήνες. Τόν Φεβρουάριο θά πρέπη νά βρισκομαι στην Πράγα.

— 'Αρκεί ως έδω, έκαμεν έπειθαίνοντας ό Μάρτεν Ντάλ. Οι άπαντήσεις σας μίς σας εξασφαλίζουν τά ισόδια άν όχι και τήν κρεμάλα. Γνωρίζετε ότι πρόκειται περί δολοφονίας και γνωρίζετε επίσης τόν δολοφόνο! 'Ενα πράγμα δέν θά διευκρινισθώ αυτή κιόλας τή στιγμή: Τό άν είσθε συνένοχος ή όχι. Πές τε μας τó όνομα τού δολοφόνου άν δέν θέλετε νά έπιδαρουνθώ ή θέση σας.

— Τί λέτε κύριε!

— Έξρω τί λέω! 'Εμπρός! Τό όνομά του... Μπορεί και τó εύχομαι, νά είσθε άθώα. Μπορεί νά μή γνωρίζετε τīs προθέσεις τού δολοφόνου, νά βρισκαστε τώρα πρό τελετεμένου γεγονότος και με τήν σωπή σας νά θέλετε νά τόν σώσετε. Τό όνομά του;

— 'Επαναλαμβάνω τζέντλεμαν ότι άδυνατώ νά σας καταλάβω.

—'Επιμένετε ότι στις 22 ντεμπουτάρετε στο «Κόβεν Θάητερ»;

— Ναι. Θέλετε νά σας δείξω τó συμβόλαιό μου;

— Μάλιστα.

'Η όραία γυναίκα άνοιξε τó τσαντάκι τής και χλωμάσε. Δέν βρήκε μέσα σ' αυτό άλλο από ένα έπισκεπτήριο που τó έδγαλε με τρεμάμενο χέρι. 'Ο ίνσπέκτωρ Σούμερ τής τó πήρε και διάβασε δυνατά:

«'Υπάρχουν κάτι παληδωρα μισοκαμένα μέσα στο τζάκι. 'Υπάρχουν και μερικά άλλα όχι καμένα αλλά, μέσα στην κασσετίνα των εργαλείων τής άτμακάτου.

'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»

— Τί σημαίνει αυτό τó έπισκεπτήριο;
— Αυτό σημαίνει μίς, ότι ό «Λωποδύτης-Φάντασμα» δούλεψε πολύ για λογαριασμό τής δικαιοσύνης χθές. Μπήκε έδω μέσα, μπήκε και στο σπίτι σας. Αφού σας άφησε τó έπισκεπτήριό του.
—'Ας δούμε τώρα τά μισοκαμένα παληδω-

χωρα τού τζακιού. Στο άναμεταξύ, ως τρέξη ένας άστυνομικός, σύ Σούμερ άν θέλης, στην κασσετίνα των εργαλείων τής άτμακάτου.

Και λέγοντας, άνοιξε τó τζάκι και έδειξε με τó δάκτυλο λέγοντας:

— Βλέπετε κύριοι; Μισοκαμμένα χαρτιά που με προσοχή, θά κατορθώσουμε νά τά διαβάσουμε. Διάφορες σημειώσεις...μιά ταυτότης... 'Η ταυτότης τού Ντίκ Βέλκομπ! 'Ο Ντίκ Βέλκομπ έκαψε τόν Ντίκ Βέλκομπ! Λογάριζε και νά τόν πνίξη αλλά κάποιος πρόλαβε και.. τόν ητόκτόνησε! 'Εμπρός μίς! Μιλήστε πριν έπιστρέψη από τήν άτμακάτο ό ίνσπέκτωρ Σούμερ! Τό όνομα τού δολοφόνου! Πές τε τó επί τέλους!

'Η όραία γυναίκα είχε χάσει τά χρώματά τής και άπέφυγε τó βλέμμα όλων. Θά μιλούσε ίσως άν δέν τήν προλάμβανε ό ίνσπέκτωρ Σούμερ που έφθασε άσθμαίνοντας έπιδαίνοντας μία μικρή δέση έγγραφών... για νά τής φορέση τīs χειροπέδες... με άράνταστη άβρότητα!

'Ιδού κύριοι τί μας στέλνει ό «Λωποδύτης - Φάντασμα»! Μίαν άδειαν όδηγο αυτοκινήτου, έπ' όνόματι κάποιου Πέτερ Τζόεφ! 'Αριθμός αυτοκινήτου 37.241. Είναι ό αριθμός τού αυτοκινήτου τού τραπεζίτου Ντίκ Βέλκομπ! Μίαν άδειαν κυκλοφορίας άτμακάτου εις τόν άδειαν κυκλοφορίας άτμακάτου Πέτερ Τάμεσιν, έπ' όνόματι κάποιου Πέτερ Τάμεσιν, έπ' όνόματι κάποιου Πέτερ Τζόεφ! 'Αριθμός άτμακάτου τού Ντίκ Βέλκομπ! 'Ο Ντίκ Βέλκομπ θά..αυτο-βέλκομπ! 'Ο Ντίκ Βέλκομπ θά..αυτο-βέλκομπ! 'Ο Ντίκ Βέλκομπ θά..αυτο-βέλκομπ! 'Ο Ντίκ Βέλκομπ θά..αυτο-βέλκομπ!

—'Όσο για τόν δολοφόνο, δέν μπορεί νά είναι άλλος από τόν έραστή μου Πάουλ Τζέιφς, γιατί μόνον αυτός γνώριζε τήν όλη μανούβρα και μόνον αυτός γνώριζε ότι σε ένα βαλιτσάκι, που δέν βρέθηκε έδω μέσα, υπήρχον 70.000 λίρες.

—Τό βρήκε αυτό τó βαλιτσάκι και τούπεσε απ' αυτό μιά δέση χιλίων λιρών Πού θά τόν βρούμε;

—Δέν γνωρίζω. Είχαμε συμφωνήσει νά συναντηθούμε στην 'Αργεντινή.

— 'Όπου θά αφήνατε ένέχειρο τόν Ντίκ Βέλκομπ; Βιάστηκε όμως και...

—Και... Στην τιμή του κύριου, λυπάμε για τó τέλος τού Ντίκ Βέλκομπ αλλά με παρηγορεί ή σκέψη ότι έτσι, γλυτώνω μιά για πάντα από τά νύγια τού Πάουλ Τζέιφς. Θά σας βοηθήσω νά τόν συλλάβετε. Σήμερα ή αύριο, δέν μπορεί παρά νάβρη στην βίλλα μου...

Γνώριζε τόν ιδιοκτήτη τής. Βρήκε τó διαβατήριο αυτό, βρήκε αυτά τά δυό εισιτήρια πρώτης θέσεως για τήν 'Αργεντινή επί τού υπερωκεανείου «Σίτυ όφ Λόντον» γνώριζε τó είδύλλιο Βέλκομπ Τσάουφσκυ και έκαμε μιά διαρηζούλα έδω μέσα... για νά βάλη σε τρεχάματα τόν ίνσπέκτωρ Σούμερ. 'Εδω μέσα όμως βρήκε ένα πτώμα, κατάλαβε τήν όλη μανούβρα... και κουβάλησε ως έδω τόν Σούμερ! Πώς σας έφερε έδω ίνσπέκτωρ;

—Πέρασε από μπρός μου, τόν άνεγνώρισα, τόν παρηκολούθησα και...

— Μαντεύουμε τήν συνέχεια. Λοιπόν μίς...θά μάς δώσετε τó όνομα τού δολοφόνου;

—'Αφού τά πράγματα ήλθον έτσι, δέν μπορώ νά μή μιλήσω. Πιστεύτε μόνο ότι δέν είχα ιδέα. 'Επρόκειτο πραγματικά νά φύγω σήμερα τó πρωί με τόν Ντίκ Βέλκομπ ό όποιος θά σκηνοθετούσε μιά αυτοκτονία. 'Όταν χτύπησαν σήμερα τά χαράματα τήν πόρτα μου οι αστυνομικοί, νόμιζα πως ήταν εκείνος που χτυπούσε και πριν άνοιξω, φόρεσα τήν κασουσιέρα μου για νά φύγουμε άμέσως. Οι άποσκευές μου ήταν έτοιμες. 'Όσο για τόν δολοφόνο, δέν μπορεί νά είναι άλλος από τόν έραστή μου Πάουλ Τζέιφς, γιατί μόνον αυτός γνώριζε τήν όλη μανούβρα και μόνον αυτός γνώριζε ότι σε ένα βαλιτσάκι, που δέν βρέθηκε έδω μέσα, υπήρχον 70.000 λίρες.

—Τό βρήκε αυτό τó βαλιτσάκι και τούπεσε απ' αυτό μιά δέση χιλίων λιρών Πού θά τόν βρούμε;

—Δέν γνωρίζω. Είχαμε συμφωνήσει νά συναντηθούμε στην 'Αργεντινή.

— 'Όπου θά αφήνατε ένέχειρο τόν Ντίκ Βέλκομπ; Βιάστηκε όμως και...

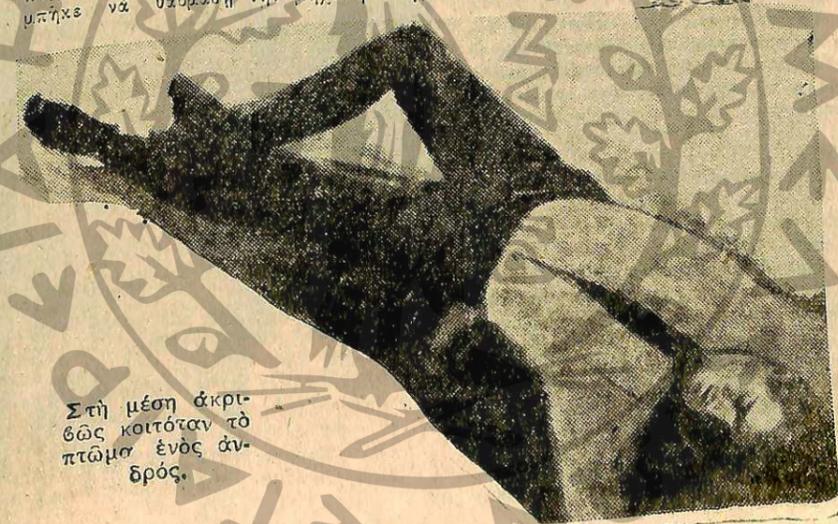
—Και... Στην τιμή του κύριου, λυπάμε για τó τέλος τού Ντίκ Βέλκομπ αλλά με παρηγορεί ή σκέψη ότι έτσι, γλυτώνω μιά για πάντα από τά νύγια τού Πάουλ Τζέιφς. Θά σας βοηθήσω νά τόν συλλάβετε. Σήμερα ή αύριο, δέν μπορεί παρά νάβρη στην βίλλα μου...

—'Όπου θά αφήνατε ένέχειρο τόν Ντίκ Βέλκομπ; Βιάστηκε όμως και...

—Και... Στην τιμή του κύριου, λυπάμε για τó τέλος τού Ντίκ Βέλκομπ αλλά με παρηγορεί ή σκέψη ότι έτσι, γλυτώνω μιά για πάντα από τά νύγια τού Πάουλ Τζέιφς. Θά σας βοηθήσω νά τόν συλλάβετε. Σήμερα ή αύριο, δέν μπορεί παρά νάβρη στην βίλλα μου...

ΚΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

'Απόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

Στη μέση άκριθώς κοιτόταν τó πτώμα ένός άνδρός.

“Ένα παραπάνω!”

Ευθυμος διάλογος του Σακί

Πρόσωπα:

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ, ΝΤΩΜΠΑΡΤΟΝ.
Η ΚΥΡΙΑ ΕΜΙΛΥ ΚΑΡΙΟΥ.
Η ΚΥΡΙΑ ΠΑΛΥ-ΠΑΓΚΕΤ.

(Η σκηνή παριστάνει τη γέφυρα ενός καραβιού. Ο επίταρος Ντόμπarton είναι ξαπλωμένος σε μια πολυθρόνα. Η Πάλυ του είναι μία άλλη πολυθρόνα με το όνομα «Κυρία Κάρου» χαραγισμένο επάνω. Κι' ύστερα, πλάι στις δυο άλλες, μία τρίτη πολυθρόνα. Με το άνοιγμα της αβλαίας μπάνει η κυρία Κάρου και κάθεται στη πολυθρόνα της. Ο επίταρος φαίνεται να μη προσέχει την άφιξη της).

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ (στρεφόμενος απότομα): “Εμιλυ... Τι εκπλήξες! Ύστερα από τόσα χρόνια!... Τι σύμπτωσης!”

ΕΜΙΛΥ: Ναι, τι σύμπτωσης! Αυτό είναι το αιώσιο τροπάριό σας εσάς των ανδρών. Πάντα μοιρολάτρες! Διάφορο αν την τύχη τη κατευθύνουμε πάντα εμείς οι γυναίκες... Ανεβάλλα το ταξίδι μου για τρεις εβδομάδες για να πάρω το καράβι που έρχομαι να πάρω και σας. Έδωσα ένα καλό ποικιλιακό στον άρχι-καμαρωτό για να βάλει πλάι-πλάι τις πολυθρόνες μας, σε μία ερμητική, ήσυχη, γωνιά. Κατέβαλλα του κόσμου τις προοπτικές, για να είναι εξαιρετικά γοητευτική τόσο το πρωί. Και η αμοιβή μου; μία άνοητος φούσας; Τι σύμπτωσης. Αυτό είν' έλο. Αλλά τί είναι. Για πάστε μου. Δεν είμαι εξαιρετικά όμορφη τώρα το πρωί;

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: Περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Το πέρασμα του χρόνου δεν κάνει άλλο παρά να προσθέτει στις χαρές σας.

ΕΜΙΛΥ: Ήξερα πως θα χρησιμοποιούσατε τα λόγια αυτά ακριβώς. Η ερωτική φρασεολογία είναι εξαιρετικά περιωρισμένη βλέπετε. Αλλάστε, ίσως νάναι και σωστό. Αρκεί νάναι ερωτευμένος κανείς για νάναι γοητευτικός. Ύπαιστα, για πάστε μου...δεν είστε ερωτευμένος με μένα;

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: “Εμιλυ, αγαπημένη μου. Το ξέρεις πως έχω κάνει του κόσμου τις προτάσεις ποίν συναντηθούμε εδώ. Ύπαιστα έχω πη στον αρχικαμαρωτό να βάλει τις πολυθρόνες μας μαζί. α'Η επιθυμία σας θα γίνει τώρα! έτσι μου είπε, ακριβώς μετά το πρόγευμα!”

ΕΜΙΛΥ: Τι σου είναι αυτοί οι άνδρες πλέον πάντων. Σκέφτονται το φαί ποίν απ' τόν έρωτα. Εγώ φρόντισα για τις πολυθρόνες άμεσα μόλις έδωλα το πόδι μου στο καράβι.

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: Μην είσαι άδικη. Την παρουσία σου στο καράβι την ανακάλυψα την ώρα του προγεύματος δυστυχώς. Το είδες άλλωστε. Από καινή την ώρα ακριβώς νόμισα να κάνω κόπτε στη ξυθλή που γυθόταν δίπλα μου, για να σε κάνω να ζηλέψης.

ΕΜΙΛΥ: Δεν γραικόβαν δίβλου κ'πό, Ντίκο... Στο αποτέλεσμα αυτό έρθακα, πάνε πολλή χρόνια τώρα όταν παντοεύτημες την Άλλη.

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: Συγγνώμη... Μήπως

δεν μου έδειξες εσύ το δρόμο με το γάμο σου; Και με ποίν;... Μ' ένα χήρο...

ΕΜΙΛΥ: Είναι κακό το να παντρεύεται κανείς ένα χήρο; Εγώ είμαι έτοιμη να επαναλάβω το πείραμα, αν θρώ κανέναν το ίδιο εύγενικό σαν και εκείνον.

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: “Ακουσε, Έμιλυ δεν κάνεις καλά πού με χοροιδεύεις τόσο. Με προλαβαίνεις πάντα... Κι' όμως το δικαίωμα του να κάνω προτάσεις το έχω μόνο εγώ. Έσύ δεν πρέπει να κάνης άλλο παρά να λές αναί μονάχα.

ΕΜΙΛΥ: Μά το αναί... τόχω πη, τόσος καιρός τώρα...

(Κυττάζονται. Ύστερα αίχνονται ό ένας στην άγκαλιά του άλλου και φιλιούνται με πάθος).

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: ‘Επί τέλους.. να πού τά κανόνισμα έλα... (Εάφου αναπνήσει). Διάβολε... τώ... τόχα ξεγάσει.

“Α, ναί, έρχεται πρός τά έδω μάλιστα...”

ΕΜΙΛΥ: Τί;

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: Τά παιδιά. Πρέπει να σου πώ... Σε ένοχλούν τά παιδιά;

ΕΜΙΛΥ: ‘Οχι... άρκει να μην είναι πάρα πολλά... Πόσα έχεις;

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ (λογαριάζει με τά δάχτυλά του): Πέντε...

ΕΜΙΛΥ: Πέντε; Δεν είναι και πολλά βέβαια... Αλλά αν λογαριάσουμε και εκείνα πού έχω εγώ...

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: Πόσα;

ΕΜΙΛΥ: ‘Οχτώ.

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: ‘Οχτώ παιδιά σε έξη χρόνια!...

ΕΜΙΛΥ: Μά τά τέσσερα μόνο είναι δικά μου. Τά άλλα τέσσερα είναι του άνδρός μου απ' το πρώτο του γάμο...

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: ‘Α... ‘Οχτώ και πέντε δεκατρία δηλαδή! Πώ! Πώ! γρουσουζίκος αριθμός... (Σηκώνεται και αρχίζει να χιμν...)

Πρέπει να βρούμε μία διέξοδο. Να μπορούσαμε να ά κάνουμε δώδεκα... Το δεκατρία είναι γρουσουζίκου... φέρνει δυστυχία...

ΕΜΙΛΥ: Δεν μπορούμε να ξεφορτωθούμε κάνα δυό; Οι Ίταλοι έχουν αναστατώσει το κόσμο απ' τη προπαγάνδα τους για τούς πολυτέχνους.

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: Ναι... αλλά θέλουν Ίταλόπουλα. Ένώ τά δικά μου ούτε να μιούν δεν ξέρουν ιταλικά.

ΕΜΙΛΥ: “Αν τά μαθαίνατε...”

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: ‘Αστειεύεσθε; Να περιμένω να περάσουν τόσα χρόνια;

ΕΜΙΛΥ: Στάσου... στάσου. Βρήκα μία άλλη λύση... Ξέρεις έτι υπάρχουν πολλοί άτεκνοι πού ζητούν να υιοθετήσουν παιδιά;

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: Ναι, τόχω άκούσει... Αλλά τί τά θέλεις... Αυτοί οι άνθρωποι.

ΕΜΙΛΥ: Γιατί; Εγώ ξέρω κάποιον πρώτης τάξεως. Έρχεται πρός τά έδω μάλιστα. Πώς λέγεται αυτή;

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: Κυρία Παλύ-Παγκέτ.

ΕΜΙΛΥ: ‘Ακριβώς ή γυναίκα πού μάς χρειάζεται.

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: Τί; Για να υιοθετήση το παιδί σου; Μά δεν έχει δικά της;

ΕΜΙΛΥ: Ένα κοριτσάκι μονάχα.

ΕΠΙΑΤΡΟΣ: Δές να τή καταφέρουμε; (Φθάνει ή κυρία Παλύ Παγκέτ).

“Ω, καλημέρα σας, μαν-άμ... Αναρωσιόμουν στο διάστημα του προγεύματος πού τόχα, σάς έχω ξαναδη.

Η ΚΥΡΙΑ: Στο Κριτέριουμ ίσως. (Ξαπλώνει στην πολυθρόνα της).

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: ‘Ισως...

ΕΜΙΛΥ: Μιλούσαμε για σάς την ώρα πού ήρθατε.

Η ΚΥΡΙΑ: Για μένα; Δεν πιστεύω να με κουτσουπολεύατε.

ΕΜΙΛΥ: “Ω, όχι, αγαπητή μου. Είμαστε καινούργιοφερμένη άλλωστε στο καράβι και το κουτσουπολιό δεν άρχισε άκόμα. Δέγαμε πώς σάς λυπόμαστε.

Η ΚΥΡΙΑ: Με λυπόσατε έμένα; Δεν βλέπω τó γιατί...

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: ‘Απλούστατα... έπειδή δεν έχετε παιδιά. Τί δρώμα να μην έγη κανείς ένα γελαστό μουτρακι να τού χαμογελά, δυο ματάκια παιδικά να τόν γεμίζουν χαρά.

Η ΚΥΡΙΑ: ‘Επίταρε, πώς μπορείτε και τó λέτε αυτό; Έχω την κορούλα μου...τό ξέρετε υποθέτω. Τά ματάκια της χαμογελούν τόσο γλυκά.

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: Δυο ματάκια μονάχα.

Η ΚΥΡΙΑ: Μά βέβαια. Μήπως είχατε την άπαιτηση νάχε έκατό μάτια το παιδί μου; Πάντως δεν μπορώ παρα να σάς ευχαριστήσω για τήν συμπάθειά σας, ή μάλλον για τó θεόςος σας.

ΕΜΙΛΥ: ‘Αγαπητή κυρία...δεν έχετε δικηο πού μιλάτε έτσι. Έμείς άπλως θελήσαμε να σάς πούμε...έτι λυπόμαστε για τήν κόρη σας, ή όποια άμα μεγαλώση... σκεφθήτε... πόσο θά πλήττει πού δεν θάχη άδελφάκια για να παίξη.

Η ΚΥΡΙΑ: Κυρία “Εμιλυ!... ‘Ο τρόπος σας στερείται λεπτότητας... για να μην πώ τίποτα χειρότερο. Δεν είμαι παρά δυο χρόνια παντρεμένη και έτσι είνε φυσικό νάναι άκόμα ολιγομελής ή οικογένειά μου.

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: Θεωρείτε. Τó κοριτσάκι σας, μέλος τής οικογενείας σας; Μά είναι κουτό... ‘Η λέξις οικογένεια έτόσο πλατειά έννοια... Ύπαιστα δεν έχει καμιά σχέση με τόν αριθμό.

Η ΚΥΡΙΑ: Μά τó Θεό...διστάζω να

πιστέψω σ' αυτό μου, επίταρε. Μιλάτε τόσο παράξενα σήμερα. Πάντως δεν ντρέπομαι δίβλου να όμολογήσω πως δεν έχω παρά ένα κοριτσάκι πρός τó παρόν.

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: Και πού δεν πρόκειται ποτέ ν' αλλάξη και να γίνη άγόρι, είναι βέβαιο. Σας δίνουμε τó λόγο μας.

Η ΚΥΡΙΑ (σκέπτεται): ‘Επίταρε Ντόμπarton, τά καράβια αυτά είναι άνοπόφορα μικρά. Αλλά έλπίζω όπωσδήποτε να βρούμε τρόπο ώστε να μη ξανασυναντηθούμε στο διάστημα τού ταξιδιού.

Τό ίδιο και για σάς, κυρία (‘Η κυρία φεύγει).

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: Τί έκφυλισμένη γυνάικα! (Ξαναρχεται στη πολυθρόνα του).

ΕΜΙΛΥ: Δεν θάμουν ποτέ ήσυχη άμα θάξερα πώς τó παιδί μου είναι με μία τέτοια γυναίκα. ‘Ω, Ντίκο... γιατί να δημιουργήσης τόσο πολυμελή οικογένεια; Άλλοτε εύόσουν νάμαι εγώ ή μητέρα των παιδιών σου.

ΕΠΙΑΤΡΟΣ: Μήπως νομίζεις ότι έπρεπε να περιμένω ένώ εσύ κάνεις άπογόνους για να διαιωνίσης τó είδος άλλων δυναστειών; Αναρωτιέμαι μόνο γιατί να μην άρκεσθής στα δικά σου τά παιδιά άλλα να πάτε να κάνετε συλλογή ξένων σαν νάσαν γραμματόσημα. Τί ιδέα αυτή να παντρευτής τόν πατέρα τεσσάρων παιδιών;

ΕΜΙΛΥ: Γιατί; Μήπως δεν μου προτείνεις εσύ να παντρευτώ έναν με πέντε;

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: Πέντε; (Τινάζεται). Πέντε είπες;

ΕΜΙΛΥ: Βέβαια. Έτσι δεν είπες;

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: “Ω, Έμιλυ. Φαίνεται πως έκανα λάθος στο λογαριασμό.

Έλα... Μέτρα μαζί μου... ‘Ο Ρισάρ, πούσε τó ίδιο όνομα με μένα.

ΕΜΙΛΥ: Ένα.

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: ‘Ο ‘Αλμπερ Βικτώρ, πού βαπτίσθηκε τήν ήμέρα τής στέψως.

ΕΜΙΛΥ: Δύο.

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: ‘Η Μέντ. Τήν όνόμασα έτσι εξ αίτιας...

ΕΜΙΛΥ: Καλά καλά, άς λείπει ή αίτια. Παρακάτω έχουμε τρία.

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: Και ό Ζεράρ.

ΕΜΙΛΥ: Τέσσερα.

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: Και τώ Θεφ δόξα. ‘Αμην.

ΕΜΙΛΥ: Τί; Δεν υπάρχει άλλο; Είσαι βέβαιος;

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: Βεβαίως. Φαίνεται πως θά λογαριάσα τόν ‘Αλβέρτο-Βικτώρα για δύο.

ΕΜΙΛΥ: Ντίκο!

Ο ΕΠΙΑΤΡΟΣ: “Εμιλυ!...

(Ρίχνονται ό ένας στην άγκαλιά του άλλου... ένώ πίπτει ή

ΑΥΛΙΑ

‘Επανόρθωσις

Στό περασμένο φύλλο κάποιο λάθος πού έγινε στο πιεστήριο, έκανε να χορέψουν κατόπις ό 20ος, με τόν 18ο αιώνα. Ανακατεύθηκαν δηλ. οι εικόνες τής Α' σελίδος τής νομβέλλας μας (σελ. 49) και ή εικών του ιστορικού μας σημειώματος “Έρωτας μέσ στην καταγίδα» (σ. 24). Ζητούμεν συγγνώμη από τούς άναγνώστες μας γιατί τεχνικοί λόγοι δεν μάς επέτρεψαν τήν άποκατάστασι των πραγμάτων, πού άλλωστε πούστην φοράν έμπερδεύθηκαν έτσι στην “Εβδομάδα».

‘Από τά θαυμάσια τής Έκθέσεως τής Νέας ‘Υόρκης

“Έχομε διαβάσει αρκετά για τήν Διεθνή Έκθεση τής Νέας ‘Υόρκης τήν όποία οι ‘Αμερικανοί άποκαλούν «Παγκόσμιο Έμποροπνήγυρη», ήγουν Παζάρι, και ή όποία έξακολουθεί να τραβά πυκνά τά πλήθη των έπισκεπτών.

‘Υπάρχουν και μερικά της πού είναι σχετικώς άγνωστα άκόμη.

Θ' αρχίσουμε με κάτι πού ένδιαφέρει έξαιρετικά τις γυναίκες.

‘Υπάρχει ένα περίπτερο στο όποιο πουλιούνται γυναικείες κάλτσες πού δεν σχίζονται! Τι θαυμασία έφευρεσις για τις δυστυχισμένες τις γυναίκες πού δεν προφθάνουν να αγοράζουν μεταξωτές κάλτσες, οι καυμένες!...

Οι κάλτσες αυτές κατασκευάζονται στο Νάυλον από μία καινούργια ύλη πού μοιάζει με μετάξι, αλλά πού δεν σπάζει ποτέ.

Σ' ένα άλλο περίπτερο υπάρχει ένα λίκνο από ρόζ έξδλο, με τήν έπιγραφή: «Δοκιμάστε να με κλέψετε, αν μπορείτε». Μέσα του άναπαύεται ένας ροδοκόκκινος πλέμπι, οι πιο περιεργοί πλησιάζουν σιγά-σιγά, σαν άληθινοί «κιντνάπερ» τó παιδί.

Ξαφνικά, όμως, άντηχεί ένας ζωηρός κωδωνισμός. ‘Ο ειδικός υπάλληλος έξηγει ότι ή παιδοκλοπή είναι τελείως άδύνατος με τήν νέα αυτή κούνια.

Είναι έπίσης και τó παλάτι (έτσι τó λένε οι ‘Αμερικανοί) με τά μονοκέν. Δεν πρόκειται για τά συνηθισμένα ρομπότ, αλλά για κάτι θαυμασιώτατα... πλασματάκια από κερύ, πού κινούνται σαν νάσαν άληθινά.

“Έχετε αίφνης, μπροστά σας μία κυρία, ένα παιδί και έναν εργάτη. ‘Ακούτε ξαφνικά τήν διαταγή:

“Ανεβήτε στην εξέδρα!» ‘Η κυρία, τó παιδί και ό εργάτης ύπακούουν. Άλλη διαταγή: «Καθήστε όπου θέλετε» ‘Η κυρία κάθεται σ' ένα μικρό, ό μικρός δίπλα της, και ό εργάτης άκουμπά σ' ένα κάγκελο και διαθάζει τήν έφημερίδα του. “Ύστερ από λίγο νέα διαταγή: «Χαθήτε!» Και οι τρεις τότε κατεβαίνουν στη σάλλα και άνακατεύονται με τó πλήθος τώ θεατών.

Τό Χάρλεμ, ή συνοικία των Μαύρων στη Νέα ‘Υόρκη, δεν χωρίζει από τήν άλλη πόλη, παρά από ένα μοναχά πεζοδρόμιο. Περνάτε δηλ. στο άπέναντι πεζοδρόμιο και τά βλέπετε άμέσως... όλα μαύρα μαύροι κάτοικοι, μαύροι καταστηματαρχαί, μαύροι άστυφύλακες... και μαύροι άγγελοι, οι χαριτωμένες άραπίνες τής συνοικίας.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΣΕΡΓΙΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η χήρα Κα Ντεβαρέν μια πλουσιωτάτη επιχειρηματίας και διομήχανος του Παρισιού, έχει δύο κόρες, την Μισελίν και την Ζάν. Την τελευταία αυτή την είχε υιοθετήσει προτού κάμει την Μισελίν. Η Κα Ντεβαρέν, είχε στάς επιχειρήσεις της και ένα μηχανικό, τον Πιέρ, ένα νέο με εύρηματα μέλλον, τον οποίον συμπαιούσε πολύ, και τον οποίο άρραβωνίασε με την Μισελίν, αυτή όμως, δεν τον ήθελε τον γάμο αυτό, τσοούτω μάλλον όσφ έχει σχετισθή με τον νεαρό πρίγκηπα Σέργιο Πανίν, τον οποίο είχε γνωρίσει η αδελφή της Ζάν στο Λονδίνο και με τον οποίο συνεδρθη αισθηματικώς. Με τον πρίγκηπα όμως είναι ερωτευμένη και η Ζάν, η οποία στο τέλος παντρεύεται τον ηλικιωμένο Τραπεζίτη Καϊύρολ.

Παρά τους δύο όμως, αυτούς γάμους η κατάσταση δεν αλλάζει ουσιαστικώς. Η Ζάν εξακολουθεί να αγαπά τον Σέργιο και μια μέρα η Κα Ντεβαρέν συλλαμβάνει επ' αυτοφώφ τους δύο έραστές σ' έναν από τους μοναχικούς περιπάτους των, στο δάσος του Φονταίνεμπλώ. Στην επιστροφή η Κα Ντεβαρέν κάνει του Σεργίου μια τρομερή σκηνή και του δηλώνει ότι στο εξής δεν θα χη να περιμένει τίποτε από αυτήν, άλλ' ούτε και από τον Καϊύρολ. Ύστερα απ' αυτό ο Σέργιος παρασύρεται σε μια μεγάλη οικονομική επιχείρηση που του προτείνει ο επιχειρηματίας Χέρσογκ, τα πράγματα όμως, δεν πάνε διόλου καλά και η Κα Ντεβαρέν αγωνίζεται να άποσπάσει τον Σέργιο από το μπλέξιμό του με τον Χέρσογκ. Δεν το κατορθώνει όμως. Παρ' όλη την κρισιμότητα της καταστάσεως κι' η Κα Ντεβαρέν συμβουλεύει τον Καϊύρολ να δώσει μια έορτή στο μέγαρό του, για να θουλώσουν τα μάτια του κόσμου. Στην έσπεριδα αυτήν, είχε πάγει και ο Σέργιος με την Μισελίν. Έκει πληροφορείται ότι ο Καϊύρολ θάφανε την ίδια νύχτα για το Λονδίνο. Η Ζάν συναννοείται με τον Σέργιο για να ανταμώσουν μετά την αναχώρηση του Καϊύρολ σπίτι της.

Η Μισελίν αντιλαμβάνεται την συνεννόηση και υποφέρει τρομερά. Ανήσυχη ή μητέρα της την πηγαίνει στο γρασείο του Καϊύρολ. Η Μισελίν μη μπορώντας πιά να κρατηθή λιποθυμά. Η μητέρα της κατορθώνει να την συνεφέρει και να την έγκραδιώσει. Σ' αυτό επάνω η Ζάν που είχε ιδή από μακρὰ τις δύο γυναίκες να

φεύγουν μπαίνει μέσα στο γραφείο ανήσυχη. Η Μισελίν όμως την αφήνει με την μητέρα της και φεύγει. Η Ζάν ήθελε να βγή κι' αυτή αλλά την κρατά η Κα Ντεβαρέν. Θέλει να την κάνει να μιλήσει, η Ζάν όμως της δηλώνει ότι δεν έχει να της έμπιστευθή τίποτε και φεύγει. Ύστερ' από αυτό η Κα Ντεβαρέν είδοποιεί τον Καϊύρολ για τα όσα θα συνέβαιναν εκείνο το βράδυ.

Τρομαγμένος ο Πιέρ για όσα θα έπακολουθούσαν βρίσκει μετά την αναχώρηση των καλεσμένων την Ζάν και εφιστά την προσοχή της. Η Ζάν όμως, τον διώχνει. Μετά την αναχώρηση του Πιέρ μπαίνει ο Σέργιος. Τά είχε ακούσει όλα. Της δηλώνει ότι πρέπει να φύγει.

— Και εγώ; έκανε με παράπονο η Ζάν. Και η τρυφερότης μου, και η άφοτίσής μου; Φαντάστηκες, λοιπόν, ότι θα σ' αφήσω μόνον, εγώ;

26ον

-Κ ΑΙ όμως, Ζάν πρέπει. — "Όχι, Σέργιε. Θα φύγουμε. Σου τ'άπα κι' άλλη φορά αλλά δεν θέλησες να με ακούσης. Και να πού φτάσαμε! Μείνε όμως, ήσυχος. Η μητέρα μου θα πληρώσει κι' αυτή τη φορά και θα σωθί το όνομά σου. Έσύ εις αντάλλαγμα, θα της επιστρέψεις την κόρη της. Δεν φαντάζομαι να σου κάνη κόπο αυτό, αφού μ' αγαπάς... "Όσον άφορά έμέ, θα σπάσω όλους τους δεσμούς που έχω με τους άλλους και θα γίνω όλοδικιά σου πιά. Η κοινή μας πτώσις θα μ'άς ενώσει για πάντα.

Ο Σέργιος, όμως κούνησε το κεφάλι. — Είναι μια λύσις κι' αυτή, Ζάν, ειπε, αλλά σε προειδοποιώ ότι μαζί μου θα γνωρίσεις την αφάνεια σχεδόν την μιζέρια!

— Δεν με μέλει! Κατόπιν θα είμαι εύτυχισμένη! έκανε με έξαψη η Ζάν.

— Δεν θα μετανιώσεις;

— Ποτέ! Ένόςφ θα μ' αγαπάς.

— Έτσι, λοιπόν, έκανε ο Πρίγκηψ, παίρνοντας στα χέρια του την έρωμένη του που ήταν σαν μεθυσμένη. "Έλα, και αν ή ζωή μ'ας φανή πολύ σκληρή...

— Θα βαδίσουμε μαζί και προς τον θάνατο! έκανε η Ζάν με πάθος. "Έλα!...

Ο Σέργιος, πήγε και κλείδωσε την πόρτα από την οποία είχε βγή ο Πιέρ και η οποία επικοινωνούσε με τα άλλα διαμερίσματα. Κατόπι παίρνοντας το χέρι της έρωμένης του μπήκε μαζί της στο δωμάτιο της τουαλέτας. Η Ζάν έφρι-

ΠΑΝΙΝ

πρώτη τον θάνατο!... Και σηκώνοντας το χέρι του, έτοιμέ...

λοιπόν!... "Αν δεν ανοίξεις δεν αναλαμβάνω καμιά ευθύνη.

Η φωνή του έτρεμε από την λύσσα. — Φύγε, σε καθικτεύω! ψιθύρισε η Ζάν στο αυτί του Σεργίου. Ξανακατέβα τη σκάλα, σπάσε την πόρτα και φύγε. Δεν θα βρής, πιά κανένα μπροστά σου!...

— Μπορεί όμως, νάχη θάλλη κανέναν δικό του να φυλάγη άπληγτης ο Σέργιος. "Έξ' άλλου, δεν μπορώ να σ' αφήσω και μέσα ολομόναχη στη διάθεσή του!...

— Ζάν, δεν είσαι μόνη! ούρλιασε αυτή τη φορά έξω φρενών ο Καϊύρολ. "Ακούω και τη φωνή κάποιου άλλου!...

Και άρχισε να σείη μ' όλη του την δύναμη την πόρτα. Αυτή όμως κρατούσε καλά.

— "Ω! Θα την σπάσω αυτή την πόρτα! φώναξε.

Έκανε μια τεραστία προσπάθεια και σε λίγο η πόρτα υποχωρούσε κάτω από την πίεση των ήρακλείων ώμων του.

Με ένα πήδημα, βρέθηκε από μέσο του δωατιού.

Η Ζάν άνι να κουφθή, έτρεξε άμέσως και μπήκε άνάμεσα στον σύζυγό της και τον Σέργιο. Δεν έτρεμε διόλου.

— Σέργιε! φώναξε ο Καϊύρολ κατάπληχτος βλέποντας τον πρίγκηπα. "Εσύ, λοιπόν!... "Γού!... "Έπρεπε να το περιμένω! "Ωστε δεν κλέβεις μονάχα το χρέμα των άλλων τιποτένιες!...

Ο Πανίν γλώμισσε σαν νεκρός, Με δήμα σταθερό διευθύνθηκε προς τον Καϊύρολ, παρ' όλως τις προσπάθειες της έρωμένης του να τον συγκρατήσει.

"Ήταν άπολύτως κύριος του έαυτού του.

— Κύριε, ειπε στον Καϊύρολ Δεν σ'ας έπιτοσώ να με βρίζετε. Μπορείτε να με σκοτώσετε δικαίωμά σας άλλ, όχι να με έξευτελίσσετε. Η ζωή μου σ'ας ανήκει και πεοιμένο τους μάρτυράς σας.

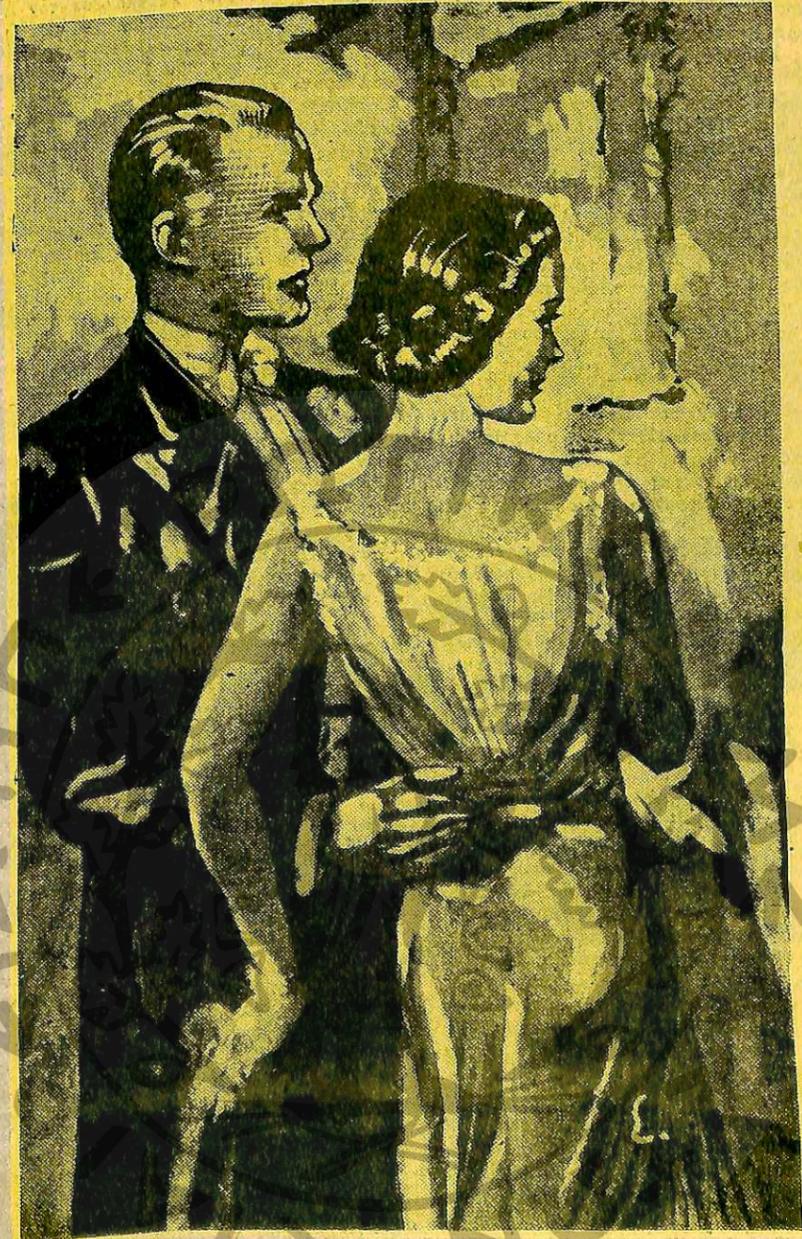
Ο Καϊύρολ έβαλε τα γέλια, γέλια όμως τσοιακτικά, σαρδόνεια.

— Πώς ειπες; να μονομαγήσουμε; Δεν τρελλάθηκα! "Ένώ κύριε, δεν είμαι κανένας ευγενής και δεν ξέρω ήπ' αυτά τα πράγματα. Είμαι ένας χυδαίος, δεν είναι έτσι; Λοιπόν θα σε τσακίσω!...

"Εσοίξε ένα βλέμμα γύρω του ζητώντας κανένα ήπλο. Πίθε τα δύο μεγάλα κροσπήγια που ήταν επάνω στο τ'άκι. Μια κοαυγή άγροίος χαρής του έξουγε και τρέγοντας, άοπαξε το ένα από τα βαρεία αυτά κροσπήγια.

Πιό γρήγορα η Ζάν, έτρεξε άμέσως και όμοια με λύκαινα που υπερασπίζεται τα μικρά της, πήγε και στάθηκε μπός στον Σέργιο, του φώναξε άγρια, άνοιγοντας τα χέρια της και προσβάλλοντας το στήθος της στον μαινόμενο σύζυγο.

Ο Καϊύρολ σταμάτησε για μια στιγμή, βλέποντας την κίνηση που έκανε η γυναίκα του. Τα λόγια της, όμως τον έζη-

Οι δύο έραστές έμειναν άκίνητοι περιμένοντας

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Ο ΘΡΗΝΟΣ

(Τελευταίον)

Ο Λουφάρ είχε άχρηστευθή. Καί πριν περάση ένα λεπτό, ο Βαλεντίνος καί οι φίλοι του κρατούσαν πλέον στά χέρια τους τόν τρομερό τους αντίπαλο.

Ο Ρουκέν καί ο Λουφάρ, δεμένοι καί οι δύο, μεταφέρθησαν άμέσως με τó άμάξι του Νορβέρτου στο μέγαρο του Μουράτ.

— ΕΞ —

—Καί τώρα, κύριε, θά έχετε την καλωσύνη να μου πήτε τί είδους θάνατο επιφυλάσσετε στον μαρκήσιο καί σε μένα;

Έκείνος πού άπήυθνε την έρώτηση αυτή στον Μουράτ, ήταν ο Ρουκέν, άφου άκουσε τó δριμύ κατηγορητήριο πού του άπήγγειλε ο νέος.

—Δέν έχετε παρά να διαλέξετε, Άν επιθυμήτε, σάς πηγαίνουμε στο σπίτι σας, στην όδο Λαφαγιέτ. Καί μπορείτε να διαλέξετε μόνος σας τó θάνατο πού σάς άρέσει περισσότερο.

—Δηλαδή, με υποχρεώνετε να αυτοκτονήσω;

—Ναί.

—Καλά. Καί αν δέν συγκατατεθώ να σάς κάμω αυτή τή χάρη;

—Τότε θά σάς παραδώσω στη δικαιοσύνη, καί παίρνετε τόν δρόμο προς τή γκιλοτίνα. Η δικαιοσύνη θά φροντίση να βρή τους συνενόχους σας, για να πληρώσουν καί αυτοί τó μερίδιο τής ευθύνης τους για τά έγκλήματά τους.

Ο Ρουκέν κύτταξε τόν μαρκήσιο με βλέμμα γεμάτο κακία, καί έπειτα τόν χτύπησε φιλικά στον ώμο.

—Προτιμότερη ή γκιλοτίνα. Δέν είναι έτσι, μαρκήσιε;

Άλλ' ο Νορβέρτος δέν άπήντησε. Έκείνος είχε άποφασίσει προ πολλού με ποιό τρόπο θά έπλήρωνε για τά έγκλήματά του.

— ΕΞ —

Ο μαρκήσιος γύρισε στο μέγαρο του την έπομένη τó πρωί.

Πήγε κατ' άρχήν στο γραφείο του καί σήμανε τó κουδούνι. Ένας υπηρέτης παρουσιάσθηκε.

—Η κυρία είναι στο διαμέρισμά της;

—Μάλιστα, κύριε.

—Παρακαλέστε την να με δεχθί.

Ο υπηρέτης βγήκε. Τότε ο Νορβέρτος άνοιξε ένα συρτάρι του γραφείου του καί πήρε ένα μικρό πακέτο, κρυμμένο στο βάθος. Έσχισε τó περιτύλιγμα καί έβγαλε ένα φιαλίδιο πού περιείχε μιá λευκή σκόνη. Τó άνοιξε καί άδειασε τó περιεχόμενο σ' ένα πατήρι πού τó γέμισε νερό. Τó άνακάτεψε για να λυώση ή σκόνη κι έπειτα σήκωσε ψηλά τó ποτήρι, αντίκρου στα μάτια του. Στο φώς πού έρχόταν από τó παράθυρο, διέκρινε τους τελευταίους κόκκους άρσενικού πού διαλυόταν.

Στó περιεχόμενο του ποτηριού αυτόο ύπηρχε κάτι από τή ζωή του: τó τέλος. Για να καταλήξη στο να πιη τó περιεχόμενο αυτό, είχε περάσει τριάντα χρόνια γεμάτα από τρελλές χαρές, αλλά καί από πικρές άπογοητεύσεις.

Χαμογέλασε μελαγχολικά, αλλά τó χέρι του δέν έτρεμε, δέν ένιωθε τόν παραμικρό δισταγμό. Είχε πάρει τήν άπόφασή του: θά πέθαινε.

Ο υπηρέτης γύρισε καί άνήγγειλε :

—Η κυρία παρακαλεί τόν κύριο να λάβη τήν καλωσύνη να περάση στο διαμέρισμά της.

—Πολύ καλά. Πηγαίνω.

Έμεινε πάλι μόνάχος. Ξανασήκωσε τó ποτήρι, πού τó είχε άφήσει στο γραφείο του, άκούοντας τόν υπηρέτη να έρχεται, καί τó κύτταξε μερικές στιγμές σιωπηλός. Έπειτα μурμουούρισε :

«Σένα, ω άψυχο πράγμα, πού θά με άπαλλάξης από κάθε θλίψη, πού θά μου προσφέρης τήν αιωνία άνάπαυση, σένα, πού θά κλείσης τά μάτια μου, θά βουβάνης τά χείλη μου, θά παραλύσης για πάντα τήν καρδιά μου, πού θά μου έπιτρέψης να λησμονήσω ό,τι κακό έχω κάμει, ό,τι μαρτύριο έχω ύποστή, σένα, πού είσαι ή τιμωρία, μαζί καί έλπίς, σε εύχαριστώ καί σε εύλογώ».

Καί τó άδειασε με μιáς. Έπειτα, με σταθερό βήμα, διευθύνθηκε στο διαμέρισμα τής Γαβριέλλας.

— ΕΞ —

Στάθηκε στο κατώφλι καί τήν κύτταξε μιá στιγμή, έπειτα άναστένοξε.

Η Γαβριέλλα ήταν ωραιότερη άπό ποτέ, μόνο πού οι τελευταίες συγκινήσεις είχαν δώσει ένα μελαγχολικό

τόνο στην έκφραση τής χλωμής φυσιογνωμίας της. Ο Βαλεντίνος τήν είχε ειδοποιήσει για τή συνδρομή του Νορβέρτου στη σύλληψη του Ρουκέν.

Ο Νορβέρτος προχώρησε μερικά βήματα, στάθηκε καί είπε με σιγανή φωνή :

—Γαβριέλλα, σ' αγαπώ με όλη μου τήν καρδιά.

Έκείνη άπλωσε τó χέρι, σαν να ήθελε να τόν διακόψη.

—Όχι, μη μ' έμποδίσης να σοο πώ ό,τι σ' αγαπώ, Γαβριέλλα... καί ό,τι από πολύ καιρό δέν έχω στη ζωή μου άλλη χαρά.

Η Γαβριέλλα τόν κύτταξε καί ρίγησε. Τά χαρακτηριστικά του είχαν αλλοιωθή, τά μάτια του φάνηκαν σχεδόν άπλανη. Τά χείλη του έτρεμαν σαν να υπέφερε φρικτά.

—Τί έχετε; ρώτησε. Πονείτε;

—Όχι. Δέν νοιώθω πιά τίποτε! άπήντησε έκείνος με πιό σιγανή φωνή. Γαβριέλλα, σ' αγαπώ, καί ήρθε ή μέρα πού πρέπει να με συγχωρήσης. Δέν μπορείς ν' άρνηθής τή συγγνώμη σου, Γαβριέλλα, σ' ένα άνθρωπο πού πεθαίνει.

—Πεθαίνει!... έκαμε τρομαγμένη ή νέα.

—Μην τρομάζης... Τό πράγμα είναι πολύ άπλό. Πήρα ένα δραστικό δηλητήριο, σε άρκετή δόση... Σε λίγα λεπτά, όλα θά έχουν τελειώσει... Άλλά μη φοβάσαι, Γαβριέλλα, θά σε άπαλλάξώ από τó να άντικρύσης τó τρομερό θέαμα τής άγωνίας του θανάτου. Θά έχω τή δύναμη να φύγω από κοντά σου, όταν θά νοιώσω ό,τι άρχίζω να σβύνω... Θά πεθάνω μόνάχος, στο δωμάτιό μου...

—Θεέ μου! φώναξε ή Γαβριέλλα, τρέχοντας κοντά του, ξεχνώντας τά πάντα, τήν τραγική έκείνη στιγμή.

Ο Νορβέρτος έκαμε μιá καθυσχαστική κίνηση καί έξηκολούθησε :

—Γαβριέλλα, σε έκαμα να υποφέρης τρομερά, αλλά καί σε αγάπησα πολύ. Έτσι πίστεψέ με, τιμωρήθηκα σκληρά για τó κακό πού σοο έκαμα. Τιμωρήθηκα πολύ... πολύ... Ω, έκδικήθηκες άρκετά, Γαβριέλλα, σε βεβαιώ. Καί πεθαίνω γιατί δέν θά μπορέσω ποτέ να έχω τήν αγάπη σου, γιατί δέν μπορώ να υποφέρω πιά τó μαρτύριο τής περιφρονησεως, του μίσους σου. Πεθαίνω για να πραγματοποιηθί ό,τι εύχεσαι καιρό

μιáς ψυχής

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

τώρα... Καί έφρόντισα προηγουμένως να γίνη άνικανος πιά να σε βλάψη ο έχθρός σου. Ούτε αυτός, ούτε ή παρουσία μου θά ταραξουν πιά τήν ήρεμία τής ψυχής σου. Μπορείς να ζήσης εύτυχισμένη. Μπορείς να παντρευτής τόν Βαλεντίνο σου, Γαβριέλλα. Βλέπεις λοιπόν ό,τι αξίζω τή συγγνώμη σου. Έστερα άπ' αυτήν, ίσως να με συγχωρήση καί ή Θεία Δικαιοσύνη.

Διεκόπη από ένα τρομερό αίσθημα δίψας. Τά πόδια του είχαν άρχισει να τρέμουν. Κάθισε σ' ένα φωτέιγ.

—Τό σώμα μου φλογίζεται, Γαβριέλλα... Έλεος, λίγο νερό!

Ο νέα έτρεξε σ' ένα τραπεζάκι καί του έφερε ένα ποτήρι νερό. Ο Νορβέρτος τó ήπια άπληστα.

—Εύχαριστώ! είπε, ξαναδίνοντας τó ποτήρι.

Έπειτα ένωσε τά χέρια του σε στάση ίκετευτική :

—Γαβριέλλα, ρώτησε με φωνή πού έτρεμε. Με συγχωρείς;

—Σε συγχωρώ με όλη μου τήν καρδιά.

Ένα άδιόρατο χαμόγελο εύτυχίας άνθισε στα χείλη του.

—Άπόδειξέ μου ό,τι με συγχωρείς, Γαβριέλλα.

—Με ποιό τρόπο; Τί θέλεις να κάμω ;

—Μιá μέρα, Γαβριέλλα... τότε πού σε ξανάφερα κοντά μου, άφου έφυγες άπ' τó μέγαρο του Μουράτ... τήν ήμερα έκείνη... με έφτυσες κατá προσωπο, θυμάσαι;

Έκείνη κίνησε τó κεφάλι.

—Καί θυμάσαι πού σοο είχα πη, τήν ίδια μέρα, ό,τι θά ήθελα να έρχόταν κάποτε στιγμή, πού να άποπλύνης ή ίδια τή θανάσιμη έκείνη ύβρι; Δέν έγινε αυτό, γιατί δέν μ' αγάπησες, όπως έλπίζα, Γαβριέλλα. Σήμερα δέν ζητώ πιά τήν αγάπη σου, ζητώ τή συγγνώμη σου. Γαβριέλλα. Άπόπλυσε τήν ύβρι έκείνη με ένα φίλημα, αν άληθινά ή καρδιά σου με συγχωρή.

Έκείνη έσκυψε, καί άγγιξε τά χείλη της στο ψυχρό κιάλος από τήν πρώτη πνοή του θανάτου, μέτωπό του.

Τήν ίδια στιγμή, δυό δάκρυα κυλούσαν από τά μάτια της, δυό δάκρυα, πού στάλαξαν στα μαλλιά του.

—Τώρα... ναί, σε πιστεύω καί είμαι εύτυχισμένος.

Έμεινε λίγες στιγμές σιωπηλός, έπειτα, καταβάλλοντας μιá ύστατη

προσπάθεια, σηκώθηκε.

—Πεθαίνω εύτυχής, Γαβριέλλα, είσαι καλή... σε εύχαριστώ.

Άκουμπώντας κάθε τόσο στα έπιπλα, διευθύνθηκε προς τήν πόρτα. Φτάνοντας στην πόρτα του δωματίου του, γύρισε πίσω. Αντίκρου ήταν ή πόρτα τής Γαβριέλλας άνοιχτή, καί τήν είδε γονατισμένη σε στάση προσευχής να τόν κυττάζη με βαθύτατο πόνο.

—Γαβριέλλα... σε αγάπησα πολύ! Εύχομαι να εύτυχήσης.

Σωριάστηκε χάμω καί δέν σάλεψε πλέον. Ήταν νεκρός.

.....

Ένα χρόνο μετά τόν θάνατο του Νορβέρτου, ή Γαβριέλλα παντρεύεται τόν Βαλεντίνο. Τους πρώτους μήνας του γάμου των τους πέρασαν στο Μπουά Τορντύ, με τις άναμνήσεις τής πρώτης έποχής τής αγάπης των καί του δράματος του μαρκήσιου ντ' Άρζεντάλ. Συχνά πηγαιναν με τ' άλογα καί περνούσαν από τις γνώριμες τοποθεσίες, εύτυχισμένοι πλέον πού άνήκαν ο ένας στον άλλον.

ΤΕΛΟΣ

Στό προσεχές φύλλο μας άρχίζει :

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΥΠΟ ARTHUR ARNAULD

τó άριστούργημα τής γαλλικής φιλολογίας πού συνεκίνησε τήν παρελθούσα γενεά με τις δραματικές καί αίσθηματικώτατες περιπέτεες του. Ένα έργο ότου πάλλει ή άωνία ανθρώπινη ζωή με τά πάθη, τις κακίες καί τις άδυναμίες της.

προσκλητήριο, η Μύριελ ντύθηκε γρήγορα και κατέβηκε κάτω, λέγοντας μέσα της:

— 'Ο φίλος μας βιάστηκε πολύ νάρθη. Τόσο το καλύτερο... Είμαι ευχαριστημένη. Φοβάμαι, όμως...

Πριν ανοίξει την πόρτα του σαλονιού, η κοπέλλα κοιτούσάθη, για να πάρη ανάσα. Ύστερα με μιά αποφασιστική κίνηση έβαλε το χέρι της στο πόμολο και άνοιξε.

Κραμίδα! Στη μέση του σαλονιού, την περίμενε ο συμπαθέστατος νέος της πανσιόν, που τόσο τη φλεπάρει μέσα στο χάλ, κατά τις πρώτες μέρες του έρχομύ της.

— Είμαι καταγοητευμένος που σας γνωρίζω επί τέλους, μίς Μόρις, της είπα χαμογελώντας.

— Μα πώς γίνεται; ρώτησε η Μύριελ, με τα μάτια ορθάνοιχτα από την έκπληξη. Έσείς, λοιπόν έλάβατε το τηλεφώνημά μου; Έσείς είστε ο κ. Ραντολφ Τούρνεο;

— Θα πάμε να δούμε ένα υπέροχο φίλμ, περιορίστηκε ν' απαντήσει ο νέος. Είμαι καταστενοχωρημένος για τη μόνησή σας. Είς το μέλλον, θα κάνω ό,τι μπορώ για να μη πληττείτε. Η βροχή σταμάτησε. Έλάτε!

— Μα αυτό είναι άπιστευτο! είπε η Μύριελ, καθώς κατέβηκαν τη σκάλα της εξόδου. Να πέσω στο τηλεφωνικό σας νούμερο! Σας θυμάμαι λιγάκι, αλλά δεν σας έδωπα τις τελευταίες μέρες. Αλλάξατε, λοιπόν, κατοικία;

— Κάθε άλλο, απήντησε γελώντας ο νέος. Εξακολουθώ να ζω κάτω από τη φιλόξενη στέγη της κυρίας Ντίη.

— Αλλά τότε, είπε η Μύριελ, πώς σας ετηλεφώνησα;

— Δεν μου τηλεφωνήσατε καθόλου!

— Μα δεν είστε ο κ. Τούρνεο;

— Όχι. Ονομάζομαι Μπίμπ Ούγκας και κρατώ στην πανσιόν της κ. Ντίη, το δωμάτιό που βρίσκεται απέναντι ακριβώς απ' το τηλέφωνο. Ήμουν εκεί πρό-λίγου, καθισμένος στο δωμάτιό μου, έτοιμος ν' αυτοκτονήσω από πλήξη. Τότε, σας άκουσα να τηλεφωνήτε απενωσμένα. Δεν μου διέφυγε ούτε μιά λέξη από κείνες που είπατε στον κ. Τούρνεο. Κατάλαβα ότι υποφέρατε και πείς από πλήξη και σας συμπόνεσα. Τότε, άφισα τη δειλία στην μπάνια και απεφάσισα να σας προσφέρω εγώ τη συντροφιά που ζητούσατε από τον κ. Τούρνεο. Γι' αυτό ήρθα μιά ώρα ποωτήτερα, για να προλάβω. Μήπως είστε δυσασεστημένη;

— Κάθε άλλο, απήντησε η Μύριελ και τον κύτταξε μ' ένα βλέμμα, γεμάτο τρυφερότητα...

ΦΡΑΝΚ ΚΟΝΤΟΝ

Σοφά λόγια

Το μόνο πράγμα που παράγουν μερικά κεφάλια είναι η... πιτυρίδα.

Ευκολώτερα κρύβεται η σοφία δέκα φρονιμών, παρά η μωρία ενός ανοήτου.

"Αν θέλεις μιά καλή συμβουλή, μη ρωτήσεις τον φίλο σου. Ρώτησε τον εχθρό σου. Και κάμμε το αντίθετο απ' ό,τι σου πη."

"Όσα χρέη πληρώνουμε άσχηνον τρόπο. Όσα δεν πληρώνουμε άφηνον κηλίδες."

"Ένας άνδρας ήμπορεί ν' άψηφίση κάπως την κοινή γνώμη; ή γυναίκα ποτέ. Όφείλει πάντοτε να υποτάσσεται σ' αυτό."

54

Εύθυμες ιστοριούλες

ΕΛΥΘΗΚΕ Η ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ

Ο κ. Χ. φωνάζει έπειγόντως στο γραφείο του τον καμαριέρη του.

— Άκουσε, Γιάννη, του λέει, μου είπαν ότι είχες μεθύσει τύφλα την περασμένη νύχτα, και ότι έπάνω στο μεθύσι σου, πήγες να άνεβάσης ένα άδειανό βαρέλι από το ύπόγειο. Είναι αλήθεια;

— Μάλιστα, κύριε.
— Και πού ήμουν, λοιπόν, τότε έγώ σ' αυτό το διάστημα;
— Μέσα στο βαρέλι, κύριε!

ΗΣΥΧΑΣΕ

Είναι νύχτα. Ξαφνικά, ακούγεται το κουδούνι του τηλεφώνου. Ο αξιωματικός της υπηρεσίας παίρνει το ακουστικό:

Μι ά φ ω ν ή : Αστυνομικό τμήμα αυτού;

Α σ τ υ ν ο μ ι κ ό ς : Μάλιστα.

Η φ ω ν ή : Μήπως έχετε εκεί ένα κρατούμενο επί μέθη, κανένα Σουλπίκο Ρούφα;

Ο ά σ τ υ ν ο μ ι κ ό ς (άφου συμβουλευέται τα βιβλία του): Όχι. Δεν υπάρχει κανένα τέτοιο πρόσωπο στο τμήμα μας.

Η φ ω ν ή : "ΑΙ Ευχαριστώ! Είμαι, ξερέτε, κλειδωμένος μέσα σ' ένα δωμάτιο και νομίζω ότι ήμουν κλεισμένος σε κανένα κρατητήριο!

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ

το κατάσταση έσωρρούχων παρουσιάζεται μιά κυρία και λέγει στην πωλήτρια:

— "Ήθελα μιά πιτζάμα από δέρμα Ιπποποτάμου..."

Η πωλήτρια την κυττάζει κατάπληκτη.

— Πώς είπατε;

— Μιά πιτζάμα από δέρμα Ιπποποτάμου...

— Σοβαρώς;

— Σοβαρώτατα. Ο άνδρας μου είναι φακίρης και κοιμάται πάνω σε μιά σανίδα με καρφιά.

ΕΓΓΥΗΣΙΣ

Ο νεαρός Τ. παρουσιάζεται για δουλειά στον διευθυντή μιάς εταιρίας:

Ο διευθυντής: "Όστε δεν είσθε παντρεμένος είπατε; Δυστυχώς δεν μπορώ να κάνω τίποτε για σας."

Ο ύποψυφιος: Γιατί;

Ο διευθυντής: Γιατί έγώ θέλω στην υπηρεσία μου ανθρώπους συνηθισμένους να ύπακούουν.

'Η αντίζηλος

(Συνέχεια από τη σελίδα 20)

ρα αυτό; Εκείνη είχε έκδικηθί. Μέσα στην τσάντα της, ύπήρχαν πάνω από έξη χιλιάδες φοάγκα. Και τά είχε κερδίσει μέσα σε δυό λεπτά της ώρας, και μονάχα μ' εκατό δεκάρες! Τότε θυμήθηκε ότι δεν είχε αλλάξει τις μάρκες.

Απότομα ή Άλίκη στράφηκε πίσω. Με ταχύ βήμα, κατέβηκε στο σταθμό. Πήρε τη βαλίτσα της, νοίκιασε ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο, γεμάτισε πρόχειρα και ξαναγύρισε στο Καζίνο.

Τρεις δλόκληρες μέρες, διήρκεσε ή περιέργη αυτή Ιστορία. Τρεις δλόκληρες μέρες, ή Άλίκη έπαιζε και κέρδιζε. Διέκοπτε το παιχνίδι μονάχα για να φάγη γρήγορα και να κοιμηθί. Έπαιζε δίχως μέθοδο, δίχως σύστημα. Δεν νοιαζόταν για τίποτε. Άτημέλητη, κακοκτενισμένη, δεν λάμβανε καθόλου ύπ' όψιν της το περιβάλλον αυτής. Έπαιζε, έπαιζε ακατάπαυστα, και κέρδιζε, κέρδιζε, επίσης αδιάκοπα...

Θά έγκατέλειπε το παιχνίδι και θάφευγε για το σταθμό, μόλις ή τύχη θ' άλλαζε...

Το τελευταίο τραίνο, για το Παρίσι είχε φύγει, όταν ή Άλίκη άρχισε να χάνη. Σηκώθηκε άμέσως, άλλαξε τις μάρκες στο γκιόε, πήγε στο ξενοδοχείο της, αποφασισμένη να φύγη όπωσδήποτε την επομένη.

Ήταν ήρεμη. Γεμάτισε, έπειτα κλείδωσε την πόρτα του δωματίου της, μέτρησε τά κέρδη της, έκρυψτά χρήματα στη βαλίτσα της, και εξαπλώθηκε στο κρεβάτι της, κάνοντας σχέδια για την επομένη.

Επί τέλους, θά γινότουσαν πλούσιοι. Μέσα στη βαλίτσα της, ύπήρχαν άρκετά χρήματα, όχι μόνο για να έξοφληθούν τα χρέη του Μπερνάρ, αλλά και για να σχηματισθί ένα μικρό κεφάλαιο για μιά έμπορική έπιχείρηση. Ήταν αυτό το όνειρο και των δυό...

Άγαπημένε Μπερνάρ! σκεπτόταν. Μήπως το πάθος σου ώφειλετο στην προσπάθεια, να έπιταχύνη τη πραγματοποίηση αυτού του όνειρου;

Με τά όνειρα αυτά, ή Άλίκη αποκοιμήθηκε...

Μά το ξύπνημά της, ήταν τραγικό. Η μοίρα έξεδικείτο. Με τις πρώτες ακτίνες του ήλιου, ή νεαρά γυναίκα που φαντάσθηκε ότι νίκησε την ρουλέττα, ξύπνησε από μιά έκπυρσοκρότηση, που άνεστάτωσε το ξενοδοχείο.

Πήδησε από το κρεβάτι της άνησχη.

Στο πλανό δωμάτιο άκουσε φωνές και θόρυθο.

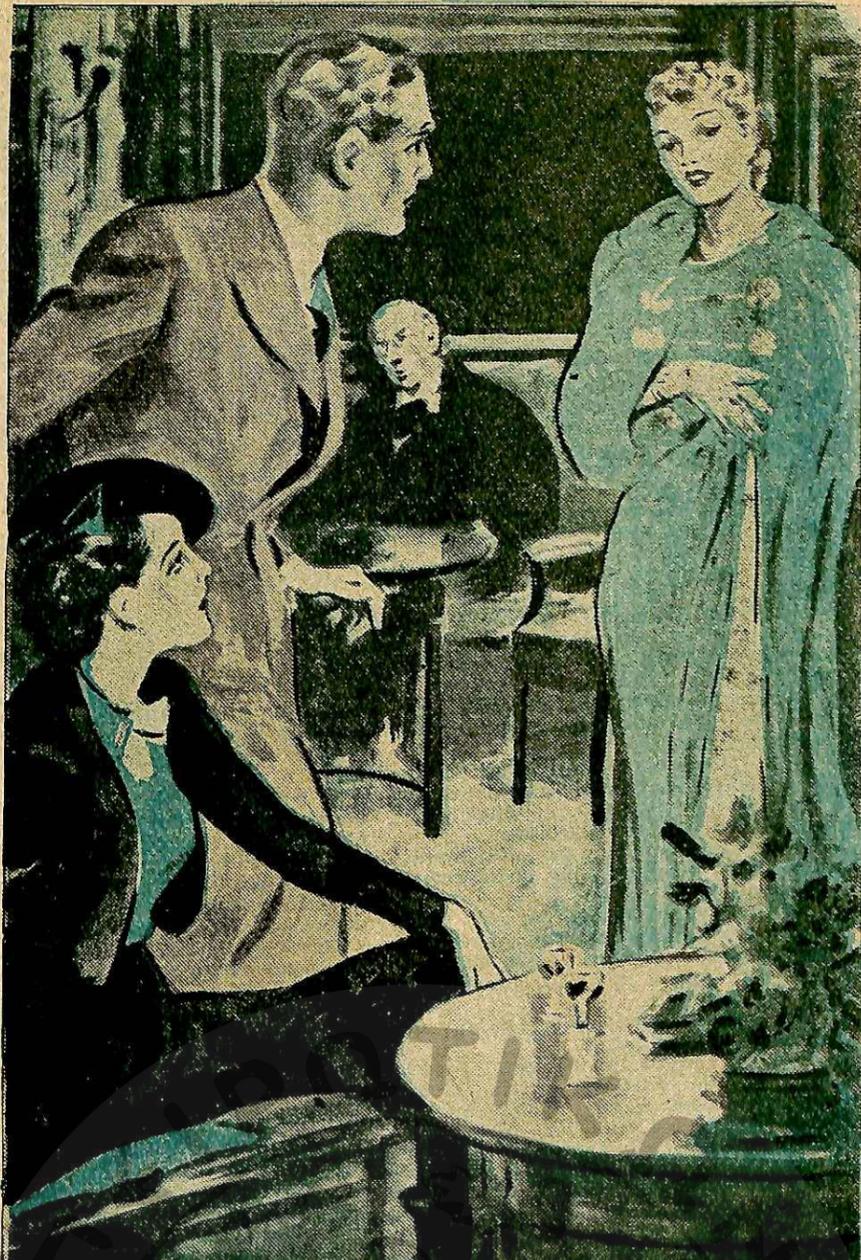
Κυριευμένη από κάποιο κακό προαίσθημα, έτρεξε σαν τρελλή...

Στο γειτονικό της δωμάτιο, όπου έμενε έδω και τρεις βραδυές, ο Μπερνάρ άπομονωμένος από τον άλλο κόσμο, κατεστραμμένος, περίμενε άπάντηση στα δυό του τηλεγραφήματα. Άπογοητευμένος που δεν έπαιρνε άπάντηση, άνίκανος ν' άνθέβξει στην τελεία καταστροφή του, με τσακισμένα τά νεύρα, τερμάτισε τη ζωή του με μιά σφαίρα, ένώ στο πλανό δωμάτιο, ή γυναίκα του, ή άγαπημένη του Άλίκη, κοιμόταν εύτυχισμένη που είχε νικήσει επί τέλους την τρομερή της αντίζηλο.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛΕ ΝΤ' ΩΜΠΙΑΝΤΕΡ

Χίτικη Αγάλη

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΔΙΣΘΗΜ/ΚΗ ΜΟΥΒΕΝΝΑ ΤΟΥ Α.ΤΟΥΪΜΟΝ

Ακίνητη ή Μόνικα άτένισε την γοητευτική σιλουέττα.

— ΣΑΝ γυναίκα που είσαι, Μόνικα, θά έξερης βέβαια να μου πης, τί είναι εκείνο που κάνει μιά γυναίκα ν' αγαπήση έναν άνδρα.

Και ο Ντάν Μπερν χαμογέλασε ειρωνικά καθώς έκαμνε την έρώτηση αυτή. Και όμως, ο τόνο της φωνής του ήταν σοδαρός.

Η Μόνικα ήξερε ότι ο Ντάν είχε ύπ' όψει του, όταν μιλούσε την Κάθλην Σάντερς.

— Άς υποθέσουμε, έξακολούθησε ο νέος, ότι είμαι τρελλά έρωτευμένος μαζί σου, τί θά μπορούσα να κάμω, ώστε να μ' αγαπήσης;

Η Μόνικα γύρισε άλλου το πρόσωπό της, προσποιουμένη ότι κύτταζε έξω από το παράθυρο.

— Έδοκίμασα με κάθε τρόπο, συνέχισε ο Ντάν, αλλά δίχως κανένα άποτέλεσμα. Άσφαλώς, δεν θάχω τίποτα έπάνω μου που να τραβάη τις γυναίκες...

Η Μόνικα γύρισε τότε και τον παρατήρησε κατάματα:

— Οι γυναίκες, Ντάν, διαφέρουν, ή μιά από την άλλη, είπε. Η καθεμιά τους έχει και τις άπαιτήσεις της. Αυτό το ξέρεις καλά, υποθέτω.

— Ο νέος κούνησε τά κεφάλι του. — Φυσικά, είπε, αυτό το ξέρω, Ύ-

πάρχουν όμως και μερικά βασικά πράγματα που όλοι οι άνδρες προτιμούν σε μιά γυναίκα... Υποθέτω ότι το ίδιο συμβαίνει και στις γυναίκες...

Η Μόνικα σάθησε συλλογισμένη. Υπέθετε πως έτσι έπρεπε να είναι. Αλλά γι' αυτήν, από τότε που είχε γνωρίσει τον Ντάν Μπερν, άγάπη έσημαινε Ντάν και όχι άλλο τίποτε. Όταν ο νεαρός Ίρλανδός γι-ποτε, όταν ο νεαρός Ίρλανδός γι-ποτε, είχε προσληφθί στο νοσοκομείο όπου κι' αυτή έργαζόταν ως γραμματέας, της είχε φανή σαν ένα θαύμα. Ποτέ, ως τότε δεν είχε δώσει προσοχή σε κανέναν άνδρα.

— Δεν σκέφθηκα ποτέ σχετικά, Ντάν, άμολόγησε σε λίγο.

— Σκέψου, λοιπόν, τώρα και πές μου.

— Μιλήσε μου για την Κάθλην, για να μπορώ να σου πω την ιδέα ν μου.

— Δεν είμαι το κατάλληλο πρόσωπο, είμαι βλέπεις, προκατειλημμένος, έπομένως...

— Γνωρίζετε από καιρό, νομίζω...

— Από τά παιδικά μας χρόνια... και από τότε την αγαπώ τρελλά, είπε ο νέος και χαμογέλασε πάλι με το κάπως ντροπαλό και ειρωνικό εκείνο χαμόγελό του.

— Πώς είναι;... Ένωώ στο πρόσωπο.

Θά νόμιζε κανείς ότι ή Μόνικα εύρισκε ευχαρίστηση να μεγαλώνη τον μυστικό πόνο της.

Ο Ντάν έβγαλε από την έσωτερική τσέπη του σακακκιού του μιά φωτογραφία και την έδωκε στην Μόνικα. Η Κάθλην ήταν ωραία και επί πλέον είχε γοητεία... έξαιρετική γοητεία.

— Είναι δροσερή και φυσική σαν ένα λουλούδι, είπε ο Ντάν.

— Να, είναι πολύ ωραία! είπε ή Μόνικα, κυττάζοντας προσεκτικά την φωτογραφία.

— Έχω να την Ιδω δεκαπέντε μήνες, έξακολούθησε ο Ντάν. Ο θεός της που είναι πολύ πλούσιος, την

Δίχως αγάπη

πήρε μαζί του σ' ένα ταξίδι στη Νέα Υόρκη, για να ιδούν την έκθεση. Μόλις τώρα επέστρεψαν.

«Η Μόνικα σιωπούσε.

«Από τότε που επέστρεψε, συνέχισε ο νέος, δεν μίλει ήσυχη. Είναι κάποιος βαρβαρέτος που την τριγυρίζει... τον γνώρισε στο ταξίδι και επέστρεψαν με το ίδιο πλοίο. Τ' όνομά του είναι Τσάρλς Γουάρτλο.

«Ένα φλέττ για να διασκεδάση την μονοτονία του ταξιδιού! είπε η Μόνικα με τόνο αδιαφορίας.

«Δεν χωρίστηκαν καθόλου σ' όλο το ταξίδι και επέστρεψαν μαζί στην Αγγλία. «Αν μπορούσα, θά τον στραγγάλιζα ευχαρίστως! συνεπέρανε ο νέος με συγκρατημένη λύσσα.

«Ξέρεις τί σκέπτομαι, Ντάν, για σένα και για την Κάθλην;

«Τί;

«Ότι κάνεις πολύ φασαρία γι' αυτήν.

«Ο Ντάν ανάκαθησε στην πολυθρόνα του και πέρασε το χέρι του μέσα από τα πυκνά, κοκκινωπά μαλλιά του.

«Μά την πίστη μου, φώναξε, είχα την ιδέα ότι αυτή ακριβώς έπιθυμεί κάθε γυναίκα!

«Της Μόνικας της φαινόταν παλαβομάρα τὸ νὰ βοηθῆ τὸν Ντάν νὰ κερδίσει τὴν Κάθλην, κι' ὅμως ἐξακολούθησε με σταθερότητα:

«Η Κάθλην ήξερε ἐκ μίας ἀρχῆς ὅτι τὴν ἀγαπούσε, δὲν εἶναι ἔτσι;»

«Φυσικά.

«Ίσως νὰ σὲ θεωρῆ ὡς κάτι ἀναπόσπαστο ἀπὸ τὴ ζωὴ της... ὅπως, π. χ. τὸ σπῆτι της, τὸς γονεῖς της. Δὲν ὑπάρχει καμμιά ποικιλία, τίποτε πὸν νὰ τὴν κεντρίξῃ...

«Τὰ γαλανὰ μάτια τοῦ νέου τὴν ἀτένισαν με ἀπορία.

«Εἶσαι πάντα μέσα στὴ σκέψη της, Ντάν, συνέχισε ἡ νέα, εἶσαι πάντοτε μπροστά της. (Πόσο τὴν μισοῦσ' ἡ Μόνικα, τὴν νέα αὐτὴ ἀπὸ τὸ Δουβλίνον πὸν ἔπαιζε με τὴν ἀγάπη τοῦ Ντάν!) «Αν περνᾷ ευχάριστα τὸν καιρὸ της, γιὰ ποῖο λόγο νὰ σπεύσῃ νὰ πάρῃ μιὰ ἀπόφαση;

«Δὲν θέλω νὰ τὴν βιάσω ν' ἀποφασίσῃ.

«Ο Ντάν εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ψιθυριστὰ, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ του καὶ ἡ Μόνικα πρόσεξε πόσο τρυφερός ἦταν ὁ τόνος τῆς φωνῆς του.

Τυχερὴ Κάθλην!

«Εἶναι εἴκοσι πέντε χρόνων, θαρρῶ... ἔκανε ξερὰ ἡ Μόνικα. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀργεῖ πολὺ γιὰ νὰ πάρῃ μιὰ ἀπόφαση.

«Ο Ντάν δὲν ἔδωκε καμμιά ἀπάντησιν.

«Ἀφοῦ ὅμως δὲν βιάζεσαι νὰ μάθῃς τὴν ἀπόφασή της, τί συζητᾷμε τότε;

«Ο νέος γύρισε καὶ κύτταξε τὴν Μόνικα!

«Εσύ, με τὴν γυναίκα σου πονηριά σου, τί θὰ με συμβουλεύεις; ρώτησε με κάποια τραχύτητα στὴ φωνή.

«Η Μόνικα ἐπιθυμοῦσε μ' ὅλη της τὴν καρδιά νὰ εἶχε πολλὰς γυναίκες πονηριές, γιὰτὶ τότε, ἴσως ὁ Ντάν θὰ ξεχνοῦσε τὴν Κάθλην. Οὔτε θὰ τὴν βάρυνε ἡ συνειδήσή της ἀν ἀποσπᾷτοσε τὸν Ντάν ἀπὸ τὸ κορίτσι αὐτὸ πὸν ἔπαιζε με τὴν καρδιά του

ἐπὶ τόσα χρόνια... «Ἐλα ὅμως πὸν αὐτὸς ἀγαποῦσε τὴν Κάθλην!

«Θὰ σοῦ πῶ:

«Τὰ βλέμματά τους ἀντικρύστηκαν. Στὸ πρόσωπο τῆς Μόνικας ὑπῆρχε ἓνα προκλητικὸ χαμόγελο.

«Πές της ὅτι εἶναι τριάντα χρόνια πὸν τὴν περιμένεις, κι' ὅτι δὲν ἔννοεῖς νὰ περιμένῃς οὔτε μιὰ μέρα πιά...

«Τῆς τὸ ἔχω πῆ αὐτὸ ἄλλοτε... πολλὰς φορές.

«Πές της ὅτι ἀν δὲν μπορέσης νὰ παντρευτῆς αὐτὴν... ἀπὸ ἀγάπη, θὰ παντρευτῆς τότε με μιὰ ἄλλη νέα δίχως ἀγάπη. Κι' ὅτι δὲν ἔχεις σκοπὸ νὰ μείνῃς γεροντοπαλλήκαρο!

«Μά... ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ Ντάν.

«Τί;

«Θί' ἀρέσει αὐτὸ σ' ἓνα κορίτσι;

«Θὰ τὴν πειράξῃ κατακαρῶνα, τὸν βεβαίωσε ἡ Μόνικα με πεποίθησιν.

«Τότε, λοιπόν;

«Θὰ τὴν θίξῃ παρὰ πολὺ, ἀλλὰ θὰ σκεφθῆ ἔτσι καλλίτερα. Τὸ νὰ σὲ λάθῃ σοβαρὰ ὑπ' ὄψει της, Ντάν, εἶναι κι' αὐτὸ κάτι, νομίζω, δὲν νομίζεις;

«Τῆς φάνηκε σὰν νὰ κοκκίνισε, ἀλλὰ ἦταν τόσο ἠλιοκαμένος, ὥστε δὲν ἦταν βέβαιη γι' αὐτὸ.

«Ἀσφαλῶς, παραδέχθηκε ὁ νέος.

«Ἐπηκολούθησε σιγῇ, τὴν ὁποία διέκοπτε μονάχα τὸ μονότονο «τικ-τάκ» τοῦ ρολογιοῦ ἀπάνω στὸ τζάκι καὶ ὁ θόρυβος τοῦ δρόμου.

«Μά τὴν πίστη μου, αὐτὸ θὰ κάνω!

«Ο Ντάν σηκώθηκε καὶ τὸ ψηλὸ ἀνάστημά του, θαρρεῖς καὶ γέμισε ξαφνικὰ ὅλο τὸ δωμάτιο.

«Εἶσαι ἀνόητη, Μόνικα, διαλογίστηκε ἡ νέα καθὼς κύτταξε τοὺς πλατεῖς ὤμους του, ἐπάνω στοὺς ὀπουμποῦσε τὸ κεφάλι της, τὰ ἀδρὰ χαρακτηριστικὰ του, τὰ ἀτακτὰ χαρσαρὰ μαλλιά του, τὸ γοητευτικὸ σύνολό του. Εἶσαι ἀνόητη, τρελλή, Μόνικα!

«Θὰ ἐτοιμάσω τὸ γράμμα ἀμέσως, ἀπόψε, εἶπε ὁ Ντάν.

Β'

ΑΥΤΑ συνέβησαν τὸ Σάββατο. Τὴν Τρίτη τὸ βράδυ, ἡ Μόνικα τελείωσε νωρὶς τὴν ἐργασία της.

Ἦταν μιὰ ὑπέροχη βραδυὰ καὶ ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου ἔβλεπε τὸν ἥλιο πὸν ἔρριχνε τὶς τελευταῖες ἀκτίνες του στὴν ἀπέναντι πτέρυγα τοῦ νοσοκομείου.

Ο Ντάν Μπέρν διέκοψε τὸ ὄνειρο-πόλημά της, ἀνοίγοντας ἀπότομα τὴν πόρτα τοῦ γραφείου.

Παρ' ὅλη τὴν ψυχραιμία της, ἡ Μόνικα δυσκολεύθηκε νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ της, καθὼς ἀντίκρισε τὸ χαρούμενο ὄφρος του. Νὰ εἶχε τάχα πάρῃ ἀπάντησιν;

«Εἶσαι ἐλεύθερη ἀπόψε, Μόνικα; ρώτησε ὁ νέος.

«Υπάρχει πάντοτε ἐργασία στὸ σπῆτι, ὅταν μιὰ γυναίκα ζῇ μόνη, τοῦ ἀποκρίθηκε με ἡρεμία ἐκείνη.

«Δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτὰ! Σὰν γιαντρός πὸν εἶμαι σοῦ ἀπαγορεύω νὰ κουρασθῆς ἀ' ὦψε με τὸ νοικοκυριό σου! Θέλεις νάρθῃς μαζί μου εἰς ἀναζήτησιν ἑνὸς διαμερίσματος καὶ κατόπιν νὰ δειπνήσουμε μαζί, Μόνικα;

«Ὡστε εἶχες εἰδήσεις ἀπὸ τὴν

Κάθλην; κατάρθωσε καὶ τὸν ρώτησε ἐκείνη με προσποιητὴ ἀπάθεια.

«Εκείνος κούνησε τὸ κεφάλι του.

«Ὅταν δὲν ὑπάρχουν εἰδήσεις, ἀποκρίθηκε πεισιμωμένη, θὰ πῆ ὅτι οἱ εἰδήσεις εἶναι καλές. Ἀλλ' ὡστε ἡ ὁμορφὴ αὐτῆ βραδυὰ μοῦ δίνει τὸ προαίσθημα ὅτι ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

«Ἐλα, πρόσθεσε γελώντας, βάλε τὸ καπέλλο σου καὶ πάμε νὰ με συμβουλέψῃς τί εἶδους κατοικία μπορεῖ νὰ ἐπιθυμῆ μιὰ νέα.

«Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν νέα, μωρομύρισε ἡ Μόνικα.

Καὶ πρόσθεσε δυνατὰ:

«Εἶμαι συνηθισμένη νὰ διαλέγω διαμερίσματα, ἐπομένως εἶμαι πρόθυμη νὰ σὲ βοηθῶ.

Καθὼς ὅμως ἐτοιμαζόταν γιὰ νὰ συνοδέψῃ τὸν Ντάν, ἔβραζε μέσα της ὁ θυμὸς:

«Ἦουχασε, Μόνικα! διαλογίζοταν. Δὲν σ' εὐχαριστεῖ νὰ βοηθήσῃς τὸν Ντάν, ἔστω κι' ἄν...»

Μέσα στὸ αὐτοκίνητο, ὁ Ντάν τῆς ἔδωσε διάφορες ἀγγελίες καὶ ἐντυπα.

«Διάλεξε, τῆς εἶπε, καὶ πές μου πὸν θέλεις νὰ πάμε.

Ἡ Μόνικα ἄρχισε ἀμέσως τὴν διλογία. Τὴν εὐχαριστοῦσε νὰ ἐπισκεπτεται κατοικίες... ἔστω καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους.

«Ὅχι στὰ προάστεια, εἶπε ἀμέσως, ἂν ἡ Κάθλην εἶναι συνηθισμένη νὰ ζῇ μέσα στὴν πόλη καὶ τῆς ἀρέσει ἡ κίνησις.

«Ἔτσι, ἀρκετὰ ἐντυπα παραμερίστηκαν.

«Ὅτε σὲ θορυβώδεις δρόμους, γιὰτὶ εἶναι μαθημένη στὴν ἡσυχὴ πλατεῖα τοῦ Δουβλίνο, ἐπρόσθεσε ὕστερ' ἀπὸ λίγο.

«Ἄλλες ἀγγελίες ἀχρηστεύθηκαν με τὴν σκέψη αὐτῆ.

«Εσύ πῶς ὑποφέρεις τὸν θόρυβο στὸ δικό σου διαμερίσμα, Μόνικα;

«Ἀλήθεια, ἔγινε ἀνυπόφορος καὶ θὰ φύγω.

«Θὰ φύγῃς; Πότε;

«Τὴν ἐρχομένη βδομάδα.

«Ἀλήθεια; Καὶ πὸν βρίσκεται ἡ νέα κατοικία σου;

«Δὲν ὑπάρχει ἀκόμη, ἀποκρίθηκε ἡ νέα με χαμόγελο. Πῆρα μιὰ μεγάλη ἀπόφαση, Ντάν: θὰ φύγω γιὰ τὸ ἔξωτερικό.

Ἡ Μόνικα δὲν συμπαθοῦσε τὰ κορίτσια πὸν ἀπογοητεύονται, μελαγχολοῦν καὶ γεροντῶν μόνον τοὺς σὲ μιὰ γωνιά. Ἀλλ' ὡστε δὲν ἦταν παρὰ εἴκοσι τεσσάρων χρόνων.

«Τί μυστικὴ πὸν εἶσαι, ποτὲ δὲν φαντάστηκα ἓνα τέτοιο πρᾶγμα!

«Πῶς νὰ τὸ φαντασθῆς, ἀφοῦ ἡ ἀπόφασίς μου πάρθηκε ἐντελῶς ξαφνικά;

«Μπορῶ νὰ ρωτήσω πὸν θὰ πᾶς;

«Στὴ Νότιο Ἀφρική. Μιὰ ἀδελφὴ μου εἶναι παντρεμένη ἐκεῖ. Εἶναι τώρα καιρὸς πὸν μοῦ γράφει καὶ ἐπιμένει νὰ πάω νὰ μείνω κοντὰ της. Ὑποβέτω ὅτι τὸ ταξίδι θὰ με ὠφελῆσῃ καὶ στὴν υγεία μου.

Ἡ νέα διάλεξε μιὰ ἀγγελία καὶ εἶπε:

«Πῶς τὸ βρίσκεις αὐτὸ, Ντάν; Μοῦ φαίνεται κατάλληλο καὶ ὄχι πολὺ μεγάλο.

Ἐἶχε ξεχάσει κιόλας τὴν Νότιο Ἀφρική. Τὸ μόνο πὸν τὴν ἐνδιέφερε αὐτὴ τὴν στιγμὴ, ἦταν τὸ οἶκμα γιὰ τὴν Κάθλην.

Ἡ Μόνικα ὑπέφερε μέσα της, χαίροταν ὅμως καὶ ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος πὸν φοροῦσε ἓνα ἄμορφο ταγιερὰκι, μαρὶν, πὸν τῆς πῆγαινε σὰν γάντι,

ἓνα κομψό, ταιριαστὸ καπέλλο καὶ ἓνα ζευγάρι χαριτωμένα γοβάκια πὸν ἔκαναν τὰ μικρὰ πόδια της νὰ φαίνωνται σὰν κουκλιτσικά. Ἦταν γι' αὐτὴν, στὴν κατάστασιν πὸν βρισκόταν, πολὺ παρήγορο νὰ νοιώσῃ τὸν ἑαυτὸ της τόσο χαριτωμένο. Τὴν βοήθησε αὐτὸ νὰ κρατήσῃ ψηλὰ τὸ κεφάλι.

Ἡ Μόνικα ἀκολούθησε τὸν Ντάν, μέσα στὸ φωτεινὸ χῶλλ τῆς πολυκατοικίας.

Ὁ ἐπιστάτης τοὺς δέχτηκε με τὸ φυσικὸ χαμόγελό του. Ἀνέβηκαν με τὸ ἀσσανσέρ καὶ βγῆκαν σ' ἓνα διάδρομο.

Ὁ ὑπάλληλος ἐξεκλείδωσε μιὰ πόρτα λέγοντας:

«Αὐτὰ τὰ διαμερίσματα ἔχουν ὅλα τὰ κομψὰ. Μονάχα δὺα ὅμως ἀπομένειν ἐλεύθερα, αὐτὸ καὶ τὸ ἀμέσως ἀποκάτω.

Τὸ χῶλλ εἶχε τρία παράθυρα, δύο πρὸς τὴν δύση καὶ ἓνα μεσημέριον. Ἦταν μεγάλα παράθυρα, βαθουλά, ἀπ' ὅπου θάμπαινε ὁ ἥλιος τὸν χειμῶνα... ὅταν θὰ ὑπῆρχε λιακάδα.

«Τί ὁμορφὰ πὸν εἶναι ἐδῶ, ψιθύρισε ἡ Μόνικα.

Τὸ σπουδαῖο ἦταν ὅτι τὰ παράθυρα ἔβλεπαν πρὸς τὸ πάρκο καὶ αὐτὸ ἦταν θαυμάσιο. Θαρροῦσε κανεὶς ὅτι βρισκόταν στὴν ἐξοχή. Τὸ θέαμα ἦταν ἐξάισιο!

Καθὼς προωρῆσαν στὸν κοίτων, ὁ ἐπιστάτης εἶπε στὸν Ντάν:

«Ἡ σύζυγός σας θὰ ἐκτιμῆσῃ τὶς ντουλάπες καὶ τὶς τὸσες ἄλλες εὐκολίες. Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ βολικὰ διαμερίσματα τοῦ Λονδίνου...

Ἡ σύζυγός σας!

Ὁ Ντάν γύρισε καὶ κύτταξε τὴν νέα. Τὰ μάτια του γελούσαν. Σοβαρέψαν ὅμως ἀμέσως καθὼς ἀντίκρισαν τὰ δικά της, γιὰτὶ ἡ Μόνικα σὲ μιὰ στιγμὴ πανικοῦ εἶχε προδόσῃ τὸν ψυχικὸ πόνον της καθὼς τὰ βλέμματά της διασταυρώθηκαν.

Ἡ νέα κατέφυγε στὴν μικρὴ κουζίνα, με τὸ μεγάλον παράθυρο καὶ με τοὺς λευκοβαμένους τοίχους πὸν τὴν ἔκαναν τόσο φωτεινὴ καὶ εὐχάριστη. Περιεργάστηκε τὶς ντουλάπες, τὸ ψυγεῖο, τὰ ἄσπρα καὶ γαλάζια πλακάκια.

Ἀναρωτιόταν με ἀγωνία ἂν ὁ Ντάν εἶχε ἀντιληφθῆ τὴν ταραχὴ της... ἀλλὰ ὄχι, δὲν ἦταν δυνατόν.

Τὶ θαυμασία πὸν ἦταν ἡ ἐγκατάστασις τῆς κουζίνας, πόσο τελειοποιημένο ἦταν τὸ σύστημα τῆς μηχανῆς τοῦ γκαζιῶ με τὸν μικρὸ φούρνο! Τί εὐκολία τὸ ζεστὸ καὶ τὸ κρῦο νερό! Ὅλα ἦταν ἀκόμη κι' ἄλλες λεπτομέρειες πὸν δὲν μποροῦσαν παρὰ νὰ ἐνθουσιάσουν μιὰ νοικοκυρὰ.

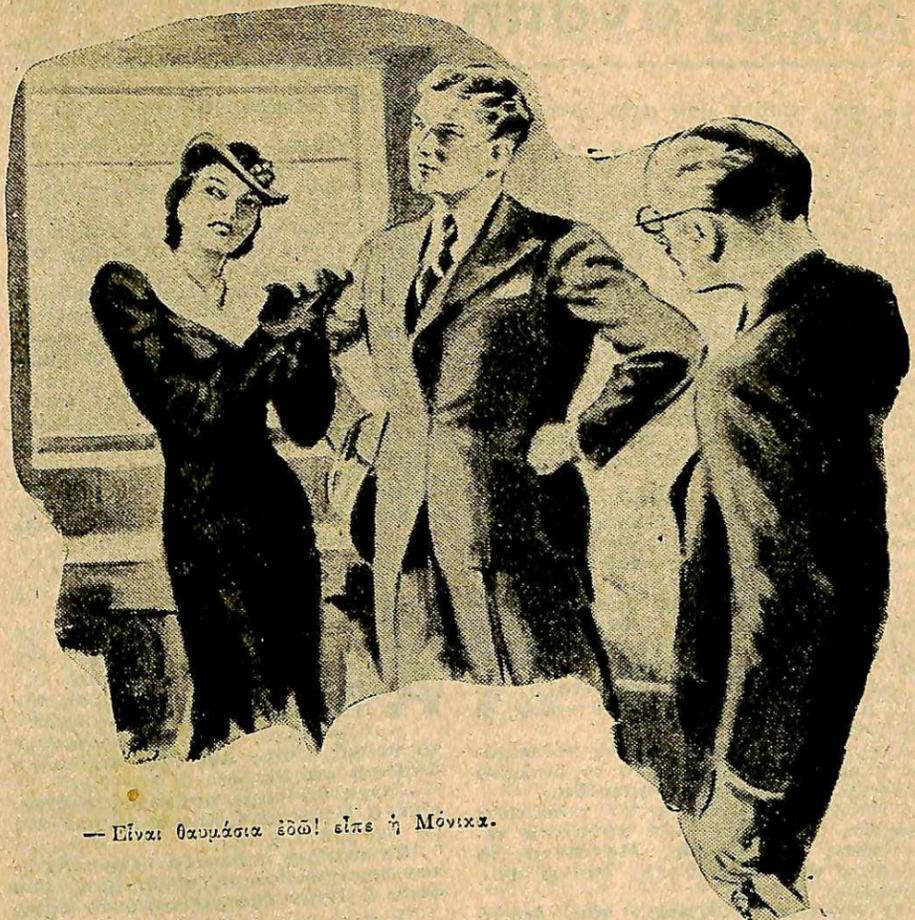
Μὲ πόση εὐχαρίστησιν θὰ ἐτοίμαζε τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ φαγητὰ — ἡ Κάθλην δηλαδὴ — γιὰ τὸν Ντάν. Ὁ Ντάν δὲν εἶχε γίνῃ ἀκόμη διάσημος γιαντρός με μεγάλη πελατεία καὶ ἡ γυναίκα του θὰ ἔπρεπε νὰ κάμῃ οἰκονομία.

Γ'

ἘΔΩ βρισκεσαι; Σὲ χάσαμε, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ντάν πὸν ἔμπαινε ἐκείνη τὴν ὥρα στὴν κουζίνα.

Ἡ Μόνικα γύρισε καὶ τὸν κύτταξε μ' ἓνα εὐθυμὸ, προσποιητὸ χαμόγελο καθὼς τοῦ ἔλεγε χαρούμενα:

«Δὲν μποροῦσε νὰ βρεθῆ πιὸ τέλειο διαμερίσμα, Ντάν.

— Εἶναι θαυμάσια ἐδῶ! εἶπε ἡ Μόνικα.

Ἀντελήφθη — μπορεῖ καὶ νὰ τὸ φαντάστηκε — ὅτι ὁ Ντάν τὴν κυττοῦσε ἐξεταστικά.

«Ἀφοῦ ἡ κυρία τὸ ἐγκρίνει, ὑποβέτω ὅτι τὸ ζήτημα δὲν συζητεῖται, παρατήρησε ὁ ἐπιστάτης με χαμόγελο.

«Δὲν μποροῦμε νὰ δώσουμε ὀριστικὴ ἀπάντησιν σήμερον, ἔσπευσε νὰ πῆ ἡ Μόνικα με τὸ πρακτικὸ πνεῦμα της. Περιμένουμε κάποιο γράμμα...

Ἡ δικαιολογία ἦταν κάπως ἀπιστευτὴ γιὰ τὸν ἐπιστάτη.

«Μὴν ἀργήτε νὰ πάρετε μιὰ ἀπόφαση, συμβούλεψε ὁ ὑπάλληλος, ἂν φυσικά, τὸ διαμερίσμα εἶναι τῆς ἀρεσκείας σας. Ὑπάρχουν κι' ἄλλοι πὸν θέλουν νὰ τὸ νοικιάσουν.

«Ἐγὼ πῆρα ἤδη τὴν ἀπόφασή μου! εἶπε ὁ Ντάν.

Ἡ Μόνικα γύρισε με ἀπορία καὶ τὸν κύτταξε.

«Θὰ κρατήσω τὸ διαμερίσμα, πρόσθεσε ὁ νέος. Ὁ κύβος ἔρριφθη.

«Μιλᾷς σοβαρὰ; ψιθύρισε ἡ νέα. Ὁ Ντάν κατένευσε καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ἐπιστάτη:

«Εἴμεθα σύμφωνοι, ἡ ἐνοικίασις ἔγινε.

«Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μετανοιώσετε, κύριε.

Ὁ Ντάν ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐθυμὸς, καθὼς ἐπέστρεψαν στὸ αὐτοκίνητο.

«Ἄς περάσουμε πρῶτα ἀπὸ τὴν Λέσχην, εἶπε στὴν σύντροφό του, ἴσως νὰ με περιμένῃ ἐκεῖ κανένα γράμμα (ἡ Μόνικα κατάλαβε ὅτι ἐννοοῦσε ἀπὸ τὴν Κάθλην) καὶ κατόπιν θὰ πάμε σὲ κανένα κέντρον γιὰ νὰ ψι-ορτάσουμε.

«Νὰ γιορτάσουμε τί;

Εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ, ἡ Μόνικα καὶ μετάνιωσε ἀμέσως. Θὰ ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ σπῆτι της, νὰ μείνῃ μόνη με τὸν ἑαυτὸ της. Ἦταν τόσο γελοῖο νὰ γιορτάσουν γιὰ ἓνα γεγονός πὸν δὲν εἶχε καμμιά σχέση με τὴ ζωὴ της!

«Τὴν ἐνοικίασιν τῆς μελλοντικῆς ἐστίας μου, ἀποκρίθηκε ὁ νέος εὐθυμῶς.

Ἡ Μόνικα προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ.

«Ποῦ θέλεις νὰ πάμε νὰ δειπνήσουμε; ρώτησε ὁ Ντάν. Σὲ κανένα ρεστοράν τοῦ Σόχο, μήπως; Θὰ βροῦμε ἐκεῖ ἐκλεκτὴ σαμπάνια...

«Παρίμενε νὰ λάθῃς πρῶτα τὴν ἀπάντησιν τῆς Κάθλην, τοῦ ὑπενθύμισε ἡ Μόνικα με ἓνα βεβιασμένο χαμόγελο.

«Ἐγὼ τὸ προαίσθημα ὅτι θὰ βρῶ τὸ γράμμα στὴ Λέσχην. Γιὰ τὴν ὥρα, ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐπέτυχον τὸ καλλίτερον διαμερίσμα τοῦ Λονδίνου καὶ ὅτι ἡ ζωὴ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον εἶναι θαυμάσια!

«Πολὺ εὐχάριστο αὐτὸ!

Τὸ ἀμᾶξι περνοῦσε πᾶρα ἀπὸ γνωστούς δρόμους, ὅπου ἓνα-ἓνα ἀναβαίναν τὰ φῶτα.

«Θέλεις νὰ περιμένῃς κάτω, ρώτησε ὁ Ντάν καθὼς σταμάτησε μπροστὰ στὴ Λέσχην, ἡ προτιμᾷς νάρθῃς μέσα μαζί μου;

«Θὰ ἔλθω μαζί σου.

Εἶδε ὅτι ὁ Ντάν κοινοστάθηκε με ἀπορία, ἐπειδὴ ἡ φωνὴ της ἔτρεμε λιγάκι, καὶ ἔσπευσε νὰ τοῦ χαμογελάσῃ.

«Σοῦ εὐχομαι καλὴ τύχη. Ντάν, πρόσθεσε, καὶ θὰ σὲ συγχαρῶ μ' ὅ-

Δίχως αγάπη

λη την καρδιά μου στην κατάλληλο στιγμή.

Ανέθηκαν μαζί στη Λέσχη. Ο Ντάν προχώρησε στο θυρωρείο, όπου ήταν οι γραμματοθυρίδες.

Η Μόνικα άκολουθούσε παραπίσω. Το βλέμμα της είχε όξυνθη από την προσπάθεια. Της φάνηκε ότι διακρίνει ένα Ιρλανδικό γραμματόσημο να ξεχωρίζει απάνω σ' ένα από τους φακέλλους.

Η νέα στάθηκε καθώς ο Ντάν έξετάζε τους φακέλλους. Ο νέος πήρε εκείνον που έφερε το Ιρλανδικό γραμματόσημο και έκρυψε τα άλλα γράμματα στην τσέπη του. Ούτε τα κύτταξε καθόλου. Μια έκφραση στενοχωρίας υπήρχε στο πρόσωπό του.

Μήν ήταν προσποιητή ή άποψινή του εθιμία; Μη το ένοικίασμα του διαμερίσματος είχε γίνει μάλλον σαν ένας έκτασμος του πεπρωμένου;

Ο Ντάν άνοιξε το γράμμα. Της Μόνικας της φάνηκε ότι άργούσε πολύ, μολοντί τα δάκτυλά του ήταν ευκίνητα και σταθερά.

Άπέφυγε να τον ξανακυτάξει, γιατί μπορούσε να μην ήταν καλές οι ειδήσεις...

Πήγε και κάθησε σε μια πολυθρόνα εκεί κοντά και από το διπλανό τραπέζι, πήρε μιάν έφημερίδα.

Ήταν διπλωμένη στην τελευταία σελίδα, όπως την είχε αφήσει ο τελευταίος άναγνώστης. Μηχανικά, το βλέμμα της πλανήθηκε επάνω στις γραμμές.

Η Μόνικα άνάγκασε τον έαυτό της να μη σηκώσει τα μάτια της, να μη κυτάξει τον Ντάν. Καλή ή κακή, ή στιγμή αυτή ήταν δική του, και κανένας άλλος δεν είχε το δικαίωμα να την συμμαριήσει.

Ξαφνικά, κάτι τράβηξε την προσοχή της. Μερικές λέξεις πήραν σημασία και η Μόνικα ένοιωσε κάτι σαν ζάλη. Το χέρι της πού κρατούσε την έφημερίδα ξανάπεσε στο τραπέζι τρέμοντας.

Η νέα δεν ήξερε πόση ώρα κράτησε αυτό. Την απέσπασε από τον ληθαργό της μια φωνή δίπλα της, ή φωνή του Ντάν:

—Ίδου ή απάντησις, Μόνικα... διαβάσε την. Δέ επιστρέφω άμέσως.

Ένα φύλλο χαρτιού έπεσε στην ποδιά της και ή ψηλή σιλουέττα του Ντάν Μπέρν άπομακρύνθηκε και όγυχε από την αίθουσα.

Το βλέμμα της Μόνικας καρφώθηκε στο μεγάλο, όρθο γράψιμο και διάβασε τις άκόλουθες γραμμές:

«Αγαπητέ μου Ντάν,
Είναι δύσχεστο πώς στον κόσμο αυτό όλα τα πράγματα περδεύονται. Θα ήθελα να μπορούσες να παντρευθής με την νέα που αγαπάς, αλλά επειδή αυτό είναι αδύνατο, ελπίζω να εύτυχής με εκείνη που θα διαλέξης. Με τις πιο εγκάρδιες εύχες μου. Κάθλην».

Ο Ντάν δεν άργησε να επιστρέψη και όταν ήρθε κοντά της, ή άναπνοή του μύριζε ούσκα.

—Πηγαίνουμε, Μόνικα; της πρότεινε.

Η Μόνικα δεν τόλμησε να τον άντικρύση εκείνη τη στιγμή.

Γιά ένα λεπτό, διάσασε. Νά του δείξη την έφημερίδα; Η μήπως δεν

έπρεπε ν' άνακατευθής σ' ένα ζήτημα που δεν την άφορούσε;

Στην άρχή, δυσκολεύτηκε ν' άντιληφθής τα πράγματα καθαρά. Ήσαν τόσο περίπλοκα. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι υπήρχε μια τρομερή άναποδιά.

Σηκώθηκε και άκολουθούσε τον Ντάν ως έξω στον δρόμο. Καθώς προχωρούσαν, του έδωκε πίσω το γράμμα.

Εκείνος το πήρε, το έσχίσσε σε μικρά κομμάτια και το πέταξε στο ρεϊθρο του πεζοδρομίου.

—Το τέλος ενός όνειρου που άστάσε τριάντα χρόνια, είπε και μονάχα ό πικραμένος τόνος της φωνής του διέφευγε το χαμόγελο του προσώπου του.

Πάλι ή Μόνικα θυμήθηκε εκείνο που είχε διαβάσει στην έφημερίδα και στάθηκε διστακτικά στο πεζοδρομίο.

—Εμπα στο αυτοκίνητο, της είπε ό νέος.

Κάτι την παρακίνησε να ύπακούση και να σιωπήση.

Αμέσως το άμάξι ξεκίνησε. Η Μόνικα γύρισε προς τον Ντάν και με ύφος άδιάφορο:

—Θέλεις να παραλείψουμε το γεύμα, Ντάν; Δεν έχω και πολλή διάθεση να φάγω.

—Όχι, θα πάμε μαζί όπως είπαμε, είπε ο Ντάν με ξαφνικό πείσμα και με σφιγμένα χείλη.

Έκ πείρας, ή Μόνικα ήξερε ότι ήταν περιττό να συζητήση μαζί του όταν ο Ντάν έπαιρνε αυτό το ύφος.

—Έγειρε λοιπόν πίσω στο κάθισμα της και δεν μίλησε πιά.

Ούτε εκείνος άνοιξε το στόμα του ώσότου έφθασαν στο μικρό ρεστοράν του Σόχο, όπου και άλλοτε είχαν γευματίσει μαζί.

Η Μόνικα μαρτυρούσε.

Ήξερε, καθώς προχωρούσε στο πλευρό του, μέσα στην αίθουσα του φαγητού ότι ήταν πιο όδυνηρό να όλέψη τον Ντάν να ύποφέρει, παρά να ύποφέρει αυτή ή ίδια. Ήξερε άκόμη πώς εύχαρίστως θα του παραχωρούσε την Κάθλην, άν αυτό της ήταν δυνατόν.

Ο Ντάν ήπιε πολύ σ' όλο το διάστημα του δείπνου, ενώ συνήθως έπινε ελάχιστα. Έξ άλλω όμως γέμιζε όλοένα και το ποτήρι της Μόνικας. Άστενιόταν για όλα και το γεύμα υπήρχε πολύ εύθυμο.

Μιά φορά μονάχα, ή Μόνικα είδε τα μάτια του να σκοτεινιάζουν και το γέλιο του να ήχη ψεύτικο.

—Άλλη μιá φορά, παρατήρησε ότι το χέρι του έτρεμε και ξαφνικά, όλο το περιεχόμενο του ποτηριού που κρατούαίνδηλο.

Ο ύπάλληλος έσπευσε να στρώση νέο καθαρό τραπέζομάνδηλο.

—Τάκανα θάλασσα Μόνικα, είπε τέλος ό νέος. Θα ήθελα να μπορούσα να ξεκαθαρίσω την κατάσταση μ' όση εύκολία άλλάχθηκε το τραπέζομάνδηλο.

Εκείνη τον κύτταξε και τα χείλη της έτρεμαν. «Α! κι άς μπορούσε να τον βοηθήση! Κι όμως δεν έπρεπε να του δείξη ούτε λίγη συμπόνια».

—Όλα θα τελειώσουν καλά, θα ήδης, του είπε ένθαρρυντικά, αλλά

τα μάτια της διέψευδαν τα λόγια της.

Ξαφνικά, ό Ντάν άκούμπησε τα δυό χέρια του άπάνω στο τραπέζι και άτένισε σοβάρια την σύντροφό του, λέγοντας:

—Μόνικα, ξαναπές μου εκείνο που μου είπες το περασμένο Σάββατο για να το γράψω στην Κάθλην.

Η Μόνικα ένοιωσε ένα κόμπο στο λαμό της. Αυτό δεν το είχε σκεφθής.

—Ω! Ντάν, τραύλισε, ίσως να μετανιώνης πώς...

Σώπασε άπτότομα, άναστατωμένη. Πώς δεν το είχε σκεφθής αυτό πρωτίτερα;

—Άπεναντίας, την καθούσασε, εκείνος, σου είμαι εύγνώμων.

—Ναι, αλλά Ντάν, πιστεύεις πώς άν δεν της τα είχες γράψη αυτά...;

—Μόνικα, σε παρακαλώ, κάμε αυτό που σου λέω. Έπανάλαβε μου εκείνα που μου είπες να πώ.

Πειθήνια, ή Μόνικα προσπάθησε να θυμηθής:

—Είπα: Πές της, ότι περιμένεις τριάντα χρόνια κι' ότι δεν μπορείς να περιμένης περισσότερο. Κι' ότι άν δεν μορής να παντρευθής μ' εκείνη από αγάπη, θα παντρευθής με μιá άλλη δίχως αγάπη.

Τον κύτταξε δειλά, φοβισμένα σχεδόν.

—Άκριβώς. Και τώρα, Μόνικα, πές μου πώς θα έκτελέσω την ύπόσχεσή μου.

Στην άρχή δεν κατάλαβε την σκέψη του, τέλος, όμως, μουρμούρισε:

—Μά... φυσικά, δεν είσαι ύποχρεωμένος να το κάμης αυτό.

—Υπόθεσε ότι σκέπτομαι διαφορετικά.

Η Μόνικα δεν μπορούσε να έννοήση το παράξενο ύφος του.

—Αν ύποθέσουμε ότι άρνούμαι να πεθάνω άνύπανδρος; Έτσι δεν τελείωνε το γράμμα;

—Άλλά έχεις όλοκληρη ζωή μπροστά σου...

—Μην ξεχνής ότι νοίκιασα το διαμέρισμα, Μόνικα.

Υπήρχε κάποια ειρωνεία στη φωνή του καθώς έλεγε τα λόγια αυτά.

Άλήθεια, ή Μόνικα το είχε ξεχάσει κι' αυτό.

—Πές μου έσύ, Μόνικα, με την γυναικεία φρόνησή σου φαντάζεσαι να ύπαρξη κανένα κορίτσι που να θελήση να με παντρευθής... ύπό τις περιστάσεις που βρίσκομαι;

Ένα κύμα αίματος έβασε τα μάγουλά της και ένωσε σφιχτά τα χέρια της άπάνω στα γόνατά της. Έπεβλήθη όμως στον έαυτό της και το άπήνησε θαρρετά:

—Ξέρεις καλά ότι θα ύπάρχουν πολλές νέες που θα θελήσουν να σε παντρευτούν, Ντάν.

—Υπάρχει όμως μιá νέα μονάχα, την όποία θα ήθελα να παντρευθής, της είπε σοβάρια. Νομίζεις ότι εκείνη θα δεχθής;

Η τρυφερότης του βλέμματός του καθώς την κυτούσε — ένός βλέμματος προστατευτικού — έπεισε την Μόνικα ότι ό Ντάν ήξερε το μουσικό της. Είχε διαβάσει την αγάπη μέσα στα μάτια της, την στιγμή που ό έπιστάτης την είχε άποκαλείσει σύζυγό του.

—Νομίζω ότι θα το δεχόταν, του άποκρίθηκε δειλά, ένψ δυό δάκρυα τρεμούλιασαν στις άκρες των βλεφαρίδων της και ή φωνή της μόλις άκούστηκε.

Και άλλοι, έκτός από τον Ντάν, μπορούσαν να προκαλέσουν την τύ-

χη. Το να παντρευθής με τον Ντάν, ένψ δεν την άγαπούσε, θα ήταν μαρτύριο γι' αυτήν, αλλά υπήρχε μιá ελάχιστη έλπίδα ότι ίσως μιá μέρα, θα την άγαπούσε.

—Όστε θ' άναβάλής το ταξίδι σου για την Νότιο Άφρική;

—Ναι, Ντάν, του άπήνησε και πάλι, χαμογέλασε και τα μάτια της ήσαν θαμπωμένα από τα δάκρυα. Θα παραιτηθώ από το ταξίδι μου.

—Και έξακολουθείς να πιστεύης ότι διαλέξαμε το πιο ώραίο σπίτι που ύπάρχει στο Λονδίνο κι' ότι θα είσαι εύχαριστήμένη να κατοικήσης εκεί μέσα μαζί μου;

Η Μόνικα ρίγησε στον τόνο της φωνής του. Ήταν μιá φωνή ειρωνική, τραχεία, ίσως και κάτι χειρότερο άκόμα.

—Θάρθω μαζί σου, Ντάν, κατώρθωσε να πής.

Ο νέος σήκωσε το ποτήρι του και με προσποιητή εύθυμία είπε:

—Άς πιούμε λοιπόν, στο καλλίτερο συνοικέσιο του θαυμασίου αυτού κόσμου!

Και ή Μόνικα — καθώς ύφωνε το ποτήρι της εις άπάντηση, θαρρούσε πώς ή καρδιά της θα σπάση από τον πόνο.

Ε

ΔΥΟ μέρες άργότερα, ή Μόνικα καθόταν στο σαλονάκι ταυ νέου σπιτιού και περίμενε.

—Αν δεν έρθω ως τας έπτά, μη με περιμένης, της είχε πής ό Ντάν έλα κατ' εύθειαν στη Λέσχη.

Φυσικά, ένας γιατρός δεν είναι κύριος του χρόνου του, συμβαίνουν τόσα άπρόοπτα, ώστε δεν μπορεί να ξέρη ό ίδιος τί θα του τύχη. Άλλωστε, ήταν άκόμα έπτά παρά δέκα και πιθανόν να έρχόταν ό Ντάν.

Η Μόνικα προσπάθησε να συγκεντρώση τον νοΰ της σ' εκείνα που της έλεγε ό διακοσμητής. Όλόγουρα της είχε σωρούς από λευκάματα με σχέδια και δείγματα διαφόρων άποχρώσεων.

—Νομίζω ότι έχετε δίκιο, παραδέχτηκε ό άνθρωπος, σ' ένα διαμέρισμα περιωρισμένων διαστάσεων, είναι περιττότερο να έχου οι τοίχοι το ίδιο χρώμα, θα κάμη το σύνολο να φανή πιο μεγάλο. Θα φροντίσω να βρω την άκριβή άπόχρωση που ζητάτε και θα σας είδοποιήσω...

Κάπου μακριά μέσα στην πόλη άκούστηκε ό ήχος των ώρολογιών που σήμαιναν. Το ρολόγι της Μόνικας πήγαινε λιγάκι πίσω. Η ώρα ήταν έπτά.

—Φυσικά, το χρωμάτισμα θα σας στοιχίση άρχικώς, αλλά θα είναι διαρκείας και άν πρόκειται να μείνετε καιρό εδώ, στο τέλος θα βγήτε ώφελημένην...

Ήταν πολύ πιθανόν να είχαν καλέση πουθενά τον Ντάν την τελευταία στιγμή, σκεπτόταν ή Μόνικα. Άλλά μήπως δεν συνέβη το ίδιο χθές; Άλλωστε, με τον τρόπο που της είχε πής να παραγγείλη την διακόσμηση, ήταν σαν να μην είχε καλέσει να έρθη να την συναντήση εκεί.

Άκριβώς σαν να έπρόκειτο για το δικό της διαμέρισμα και όχι για το δικό τους. Ποτέ ως τώρα, ή Μόνικα δεν είχε νοιώση τί θα πής να μην έρχη πιά καμμιά έλπίδα.

—Θά είναι έτοιμο μετά δεκαπέντε

μέρες περίπου. Σας άρκει ή προθεσμία αυτή;

—Ναι, δεν θα μάς χρειασθής πρωτίτερα.

Ήταν περιττόν να περιμείνη περισσότερο. Η Μόνικα σηκώθηκε από τον πάγκο όπου καθόταν και πήρε την τσάντα της.

Από τότε που το διαμέρισμα προωριζόταν γι' αυτήν — όχι για την Κάθλην — ό Ντάν άπέφευγε να έρχεται εκεί. Πόσο χαρούμενος, πόσο εύτυχής ήταν όταν το έπισκέφθηκε την Τρίτη το άπόγευμα... τότε που ήλπιζε άκόμα...

Η Μόνικα φόρεσε άργά τα γάντια της, άναρωτιόταν τί θα ήταν στο έξής ή ζωή της.

—Ο κ. Μπέρν θα έρθη;

—Όχι σήμερα, δεν πιστεύω.

—Φυσικά, έννοουσα αύριο.

—Πθανόν. Άν ναι, τότε θα σας τηλεφωνήσουμε να έρθετε, μήπως έχει άλλες προτιμήσεις.

Μαζή κατέβηκαν με το άσσανσέρ και ή Μόνικα προχώρησε άργά έξω στον δρόμο.

Πού θα πήγαινε τώρα;

Ά! ναι, ό Ντάν της είχε πής να τον συναντήση στη Λέσχη του.

«Αν μου τύχη κανένα έμπόδιο και δεν μπορέσω να έρθω στο νέο σπίτι, τότε άπόφασισε έσύ, Μόνικα, για την διακόσμηση για όλες τις τροποποιήσεις, και έλα να με βρής στη Λέσχη. Άν δεν έχω έρθη ως τις έπτά, τότε δεν θα έρθω καθόλου».

Γιατί να έλθη άλλωστε; Ήταν πολύ πρόσφατη ή άπόφασίς του να οικοδομήση ένα κοινότυπο σπιτικό άπάνω στη στάχη της παληάς αγάπης του.

Καφετέρα δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια της Μόνικας, καθώς προχωρούσε θαμπωμένη κάπως, στο δρόμο.

Γι' αυτήν, ήταν το κοινότυπο σπιτικό... για την Κάθλην, ή αγάπη!

Η Μόνικα έπινε τα δάκρυά της και πήρε ύφος άδιάφορο.

«Έστω κι' άν ήξερε, δεν θα έδινε σημασία, διαλογίστηκε. Η αγάπη πρέπει να είναι άμοιβαία για να φέρη χαρά στον γάμο. Όταν ύπαρξη αγάπη από την μιá πλευρά μονάχα — όσοδήποτε μεγάλη κι' άν είναι αυτή ή αγάπη — τότε, ό γάμος είναι κοινότυπος».

Ήταν ή ώραπέπταμιση, όταν ή νέα έφθασε στη Λέσχη. Ο Ντάν ήταν κιόλας εκεί.

Προχώρησε να την συναντήση.

—Λυπούμαι, Μόνικα, που δεν κατώρθωσα ναρθώ, της είπε. Δεν σε περιάζει, ή;

Ο Ντάν ήταν πολύ λεπτός, ώστε να μη της πής ότι δεν μπορούσε να έλθη.

Η Μόνικα χαμογέλασε πρόσχαρα.

—Βεβαίως, όχι, Ντάν. Συμφώνησα με την διακόσμηση και ό άνθρωπος μου ύποσχέθηκε ότι σε δεκαπέντε μέρες θα είναι όλα έτοιμα...

—Ένας υπέρτης πλησίασε εκείνη την στιγμή μ' ένα γράμμα.

—Μόλις το έφεραν, κύριε, είπε του Ντάν.

—Φέρε μας δυό ποτήρια τσέρυ, διέταξε ό Ντάν, καθώς έπαιρνε τον φακέλλο.

Η φυσιογνωμία του άλλάξε άπότομα μόλις άναγνώρισε το γράψιμο. Άλλά και ή Μόνικα το άναγνώρισε άμέσως. Πήγε λοιπόν και κάθησε σε μιá πολυθρόνα του χώλλου της περιμένει.

Σε λίγο, ό Ντάν ήρθε και κάθησε δίπλα της, αλλά δεν μίλησε.

—Είναι από την Κάθλην; ρώτησε τότε ή Μόνικα με προσποιητή ήρεμία.

—Ναι.

—Τί σου λέει, Ντάν;

—Χμ... άρχισε ό νέος και σώπασε. —Μπορώ να το διαβάσω; είπε ή Μόνικα, άπλώνοντας το χέρι της.

Σήμερα ήταν ή μνηστήρι του, ή μελλοντική σύζυγός του. Είχε λοιπόν αυτό το δικαίωμα. Άλλά δεν ήταν αυτός ό λόγος που την έκαμε ν' άπλώση το χέρι της. Ήξερε ότι έπρεπε να λάβη γνώση... ναι, έπρεπε, για το συμφέρον και των δυό...

Ο Ντάν της το έδωσε.

«Ντάν — διάβασε ή νέα — συγχώρεσε με! Ζώ μέσα στη κόλαση από την στιγμή που σου έστειλα το τελευταίο γράμμα μου. Συγχώρεσε με, Ντάν. Ποτέ ως τώρα δεν μπορώ να ζήσω δίχως έσένα. Μονάχα όταν κατάλαβα ότι ή πόρτα ήταν κλειστή — όριστικά και παντοτεινά — τότε ένοιωσα το σφάλμα μου. Και πριν όμως σ' άγαπούσα, όταν έλαβα το γράμμα σου, αλλά ή πειραγμένη περφόνειά μου μ' έκαμε να σου άπαντήσω έτσι. Βλέπεις, το άναγνωρίζω. Άλλά δεν μπορώ να το άνεχθώ περισσότερο, Ντάν. Συγχώρεσε την άνοησία μου και συγχώρεσε με για όλα τα χρόνια που άφησα να πάνε χαμένα».

Η Κάθλην σου

Μία-μια, άργά και με δυσκολία, ή Μόνικα διάβασε τις λέξεις του γράμματός. Το ξαναδιάβασε μάλιστα, πάλι και πάλι για να κερδίση καιρό. Φυσικά, κανείς άλλος έκτός του Ντάν δεν έπρεπε να διαβάση αυτό το γράμμα — ίσως μόνον ή μνηστήρι του Ντάν.

Του το επέστρεψε τέλος και τόλμησε να τον κυτάξει κατά πρόσωπο. Στα μάτια του Ντάν, στην όλη φυσιογνωμία του, κάτι είχε αλλάξει τώρα.

—Τί πρέπει να κάμω, Μόνικα;

—Αυτό, μόνος έσύ το ξέρεις, Ντάν.

—Η άπόφασίς πρέπει να προέλθη από έσένα, Μόνικα.

Εκείνη ένοιωσε μιá κρυφή χαρά στην άπάντηση αυτή του Ντάν.

—Τό λες σοβάρια; ρώτησε.

—Βεβαίως.

—Λοιπόν... μη χάνης περισσότερο καιρό, Ντάν.

Ήταν άξιοθαύμαστο το ότι κατώρθωσε να του χαμογελάση, κυττάζοντας τον κατάματα.

Η φωνή ένός γκροθύμω δέκοψε την μοναξιά τους:

—Η μις Κάθλην Σάντερς, άνήγγειλε.

Αυτό ήταν σκληρό και ανέλπιστο, ή Μόνικα δεν το περίμενε.

Ο Ντάν σηκώθηκε άπτότομα. Η Μόνικα έμεινε καθισμένη στη θέση της, άκίνητη, κυτούσε την γοητευτική σιλουέττα, το πιο όμορφο πρόσωπο που είχε ίδθ ως τώρα. Τί παράστημα, Θεέ μου, τί κομψότης. Σωστή πριγκίπισσα. Τα κλουσία κοκκινόξανθα μαλλιά της ήσαν διευθετημένα σε άπετες μικρές πουκλιές, τα μεγάλα σπινούρα της έορουν μιá βαθύτατη σκιά στα θαυμάσια γκρίζα μάτια της. Τα χείλη της ήσαν ένα τελειότατο πορφύρο τόξο, τα χέρια της ήσαν μικρά, λεπτά τα δάκτυλά της και τα νύχια βερνικωμένα στην έντέλεια. Η γυα-

λιστερή, βραδυή κάπ της, έπεφτε άπάνω της σέ καλλιτεχνικές πτυχές. Η Μόνικα είχε άνοιξε διάπλατα τά μάτια της. Ω! άσφαλώς, κι' άν είχε όλη την κοσμική πείρα πού έπρεπε, δέν θά μπορούσε ποτέ νά μάθη νά στέκεται έτσι, νά φέρεται μέ τέτοιο ήγεμονικό ύφος, σάν... την Κάθλην Στάντερς.

Γοητευμένη, σασιτισμένη, είδε τά χέρια τους νά ενώνωνται.

Ποιάς άνδρας δέν θά περίμενε μιά ζωή όλόκληρη για ν' άνταμώνη μέ μιά τέτοια νέα;

Η Μόνικα είχε άνοιξει διάπλατα έλλιψη ή νά χάσει, ήταν ένας άπλοϋς θεατής πού παρακολουθούσε την λύση του δράματος.

—Ντάν, τί εύτυχία νά σε βρω έδώ! φώναξε ή Κάθλην. Δέν μπορούσα νά περιμένω. Έλαβες τό γράμμα μου;

Η φωνή της ήταν ώραία σάν τό πρόσωπό της.

—Ναί, μόλις τό έλαβα, είπε ό Ντάν, κάί έδειξε τό χαρτί πού κράτούσε στό ένα χέρι και τόν φάκελλο στό άλλο χέρι του. Τώρα δά, έτοιμαζόμουν νά τό διαβάσω... Έπίτρεψέ με νά σοϋ παρουσιάσω την μνηστή μου, πρόσθεσε ό νέος. Η μίς Μόνικα Φήλτην, Μόνικα, αυτή είναι ή Κάθλην.

Μηχανικά, ή Μόνικα έτεινε τό χέρι της και μέ την κίνηση πού έκανε ή Κάθλην για νά τό πάρη, ένα γλυκό παρφέμ σκόρπισε όλόγυρα.

—Η Μία Υόρκη σοϋ έδωκε μιά άπαράμιλλη σιλουέττα, Κάθλην, είπε ό Ντάν μέ φιλοφροσύνη.

Στή μνήμη της Μόνικας ήλθαν τώρα κάποια άλλα λόγια:

«Είναι δροσερή και φυσική σάν λουλουδι», της είχε πη κάποτε ό Ντάν. Άλλά όχι, ή περιγραφή αυτή δέν της ταιριάζει τώρα.

—Δέν υπάρχει λόγος νά διαβάσης τό γράμμα μου, Ντάν... μιά πού ήρθα μόνη μου.

Η Κάθλην έτεινε τό χέρι της για νά τό πάρη, και ό Ντάν της τό έδωκε.

ΣΤ'

ΠΕΝΤΕ λεπτά άργότερα, όταν έφυγε ή Κάθλην και βρέθη-καν πάλι μόνοι, ό Ντάν στάθηκε μπροστά στην Μόνικα, και την κύτταξε. Μέσα στό βλέμμα του ύπηρχε μιά νέα τρυφερότης... μιά τρυφερότης πού άπευθυνόταν άποκλειστικά σ' αυτήν.

Τότε μονάχα, ή Μόνικα άντελήφθη άπάνω στό τραπέζι την έφημερίδα της Τρίτης, διπλωμένη στην τελευταία σελίδα, μέ μιά παράγραφο επί κεφαλής. Ο Ντάν αυτήν διάβαζε την στιγμή πού ή Μόνικα είχε έρθη από έξω:

«Χθές τό έσπέρας (δηλαδή την Δευτέρα) έλεγε ή άγγελία ή κόμησσα πού Χίλγκαστ έδωκε μιάν χοροεπερίδα κατά την όποία άνηγγέλη ή μνηστεία της δευτεροτόκου θυγατρός της, Μπέττυ, μέ τόν σέρ Τσαλς Γουόρτλν, από τό Σώσεξ».

Έτσι έξηγειτό ή έπιστροφή της Κάθλην. Άλλά ήταν άργά πιά... Είχε βρή την πόρτα κλειστή.

ΤΕΛΟΣ

Άγγελος με δαιμόνια

(Συνέχεια από τη σελίδα 4)

γε. Είσαι τύραννος, κακοϋργος! Μέ βασανίζεις!

—Εκείνος σιωπούσε. Μά έβλεπε καλά πώς ό άγγελός του έβγαζε τώρα τά δαιμόνια του. Έβλεπε πώς είχε γελαστή στην άγγελικότητα αυτής της γυναίκας. Είχε ή άθλια παράλογες άπαιτήσεις. Μά έπειτα έσυλλογίζετο: «Ποιά γυναίκα είναι λογική;» και παρηγοριώνταν.

—Ένα βράδυ πάλι ή Λιλή τόν έβρισε άγρια:

—Αφού είσαι άνίκανος νά ζήσης γυναίκα, γιατί μέ παντρεύτηκες; Για νά μέ βασανίζης, κακοϋργε;

Τότε πιά ό Γιώργος δέν έκρατήθηκε:

—Άκουσέ με, της είπε. Σ' έπήρα στη ράχη μου χωρίς προίκα και συμφωνήσαμε νά ζήσωμε οικονομικά. Και τώρα έβγαλες τά δαιμόνια σου. Υπάρχει όμως μιά λύση: Νά χωρίσωμε.

Η Λιλή τότε συλλογίστηκε λίγο. Έπειτα έχαιμογέλασε. Άρπαξε τόν Γιώργο στην άγκαλιά της και τόν έφίλησε.

—Είσαι καλός, Γιώργο! Έτσι σοϋ τό είπα...

—Είσαι μαλαγάνα, Λιλή! της είπεν αυτός.

Από κείνο τό βράδυ ό Γιώργος άποφάσισε πιά νά χωρήσει από τόν άγγελό του πού είχε βγάλη τά δαιμόνια του... Μά στό μεταξύ έκανεν ύπομονή. Ήθελε νά ρώτηση και κανένα δικηγόρο για νά ενεργήση για τό διαζύγιο.

Ένώ ήταν σ' αυτή την ψυχική κατάσταση ό Γιώργος, μιά Κυριακή άποφάσισαν νά πάνε σέ έκδρομή μαζί μέ τόν Πέτρο Παυλόπουλο, μέ αυτόν τόν εύτυχη, πού όλοι τόν έμακάριζαν για τόν γάμο του. Πήγε λοιπόν ό Γιώργος τό πρωί νά τόν πάρη από τό σπίτι του. Θα πήγαινε μαζί κι' ή γυναίκα του ή Πόπη. Στο μεταξύ ή Λιλή τούς πρόσμενε στό σταθμό τών λεωφορείων.

Ο Γιώργος έφτασε στό σπίτι του Πέτρου και χτύπησε. Τοϋ άνοιξεν ή δούλα. Μά καθώς προχωρούσε στό χώλλ, άκούσεν από μέσα θόρυβο, φωνές, βρισιές... Χωρίς νά τό θέλη, άκουσε την Πόπη νά λήη δυνατά:

—Παλιάνθρωπε! Κακοϋργε! Θα σοϋ βγάλω τά μάτια, τιποτένιε!

Ο Γιώργος δέν έπίστευε σ' αυτήά του.

—Βρέ παλιογύναικο! Κάθαμμα! Άν μπορής τόλμησε... άκούστηκε ή φωνή του Πέτρου.

—Έπειτα άκούστηκε θόρυβος έπίπλων. Κάτι σάν ξυλιές... Κάτι «ώχι!» και «άχ!» Νέες βρισιές και νέοι θόρυβοι άκούστηκαν τώρα...

Η ύπηρετρία τότες έχτύπησε στην πόρτα της κάμαρας τών δυο συζύγων. Έγινε ξαφνικά ήσυχη.

—Έρθεν ό κύριος Γιώργος, είπεν ή δούλα.

Σέ λίγο έβγήκεν ό Πέτρος, σιάχωντας τό σακκάκι του. Στο πρό-

σωπο είχε κάτι γρατσουινές έλεει-νές.

—Ξέρετε τί έπαθα, κύριε Γιώργο;... Έσπασεν ένα τζάμι και τό κομμάτια του έπεσαν στό πρόσωπο μου...

—Έ, αυτά συμβαίνουν κάποτε, έκαμεν ό Γιώργος, δείχνοντας πώς τό πίστεψε

Πήγανε στην έκδρομή.

Η Λιλή έρέφνονταν στόν Γιώργο σάν άγγελος, γιομάτος γλύκα, αγάπη και αγαθότητα. Και ή Πόπη δέν έπήγαινε πίσω. Κι' αυτή ήταν γεμάτη γλύκες για τόν άνδρα της. Τόν έπεριποιείτο νά μη πάρη τίποτε νά μη κρυσώση, νά φάη καλά...

Μάλιστα κάποια στιγμή είπεν:

—Ο καυμένος ό Πέτρος έπαθε ένα μικρό δυστύχημα σήμερα... Ξέρετε, τό τζάμι...

—Α, ναί, έσπασε τό τζάμι και τοϋ έγρατσούνισε τό πρόσωπο, είπεν ό Γιώργος.

—Θάλεγε κανείς πως είναι από νύχια... είπεν ή Λιλή, τό άγγελικό πλάσμα, μέ μιά μικρή δόση φαρμακιοϋ...

—Και όμως, είναι από τζάμι, είπε σοβαρά ό Πέτρος.

Ανάμεσα στό γραφικά τοπεία, ό Γιώργος έλαβε καιρό νά φιλοσοφήση. Έσυλλογίζετο τί πλάσμα είναι ή γυναίκα. Η δουλειά του στην εταιρία τσιμέντων «Σαμφών» δέν τοϋ είχε δώσει καιρό νά συλλογιστή ποτέ άπάνω σ' αυτό τό θέμα. Έβλεπε τώρα πόσο διπλοσύνθετο πλάσμα είναι ή γυναίκα. Άγγελος μαζί και Σατανάς. Μά ή Λιλή του ήταν λιγότερο Σατανάς. Ήταν πάντα ένας άγγελος μέ μερικά δαιμόνια... Αυτό τόν παρηγορούσε. «Οτι άκουσε στό σπίτι του Πέτρου τό πρωί, τοϋ πολλαπλασίασε τις σκέψεις του...»

Τό βράδυ, πού γύρισαν στό σπίτι, δέν έκρατήθηκε. Άνακοίνωσε πιά μέ όλη την ειλικρίνεια τις σκέψεις του στη Λιλή:

—Άκουσε, Λιλή. Έσυλλογίζόμουν νά σε χωρίσω. Τό συλλογίζόμουν σοβαρά. Μά τώρα δέν τό συλλογίζομαι πιά. Άλλαξα γνώμη. Όχι. Θα ζήσωμε πάντα μαζί!

—Άγάπη μου... Πόσο καλός είσαι!...

—Όχι, δέν είμαι καλός...

—Μά τότε;

—Σέ προτιμώ από άλλες γυναίκες. Έσύ είσαι άγγελος, πού έχει μέσα και τά δαιμόνια του. Άλλες είναι άλάκερες Σατανάδες. Και... «τό μη χειρόν βέλτιστον!»

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Άγαπούσε πολύ τά περιστέρια

Μιά αισθηματική ιστορία με άπρσοζόκητο τέλος

ΚΑΘΕ πρωί, μόλις άνοιγε ή Λυδία τό παράθυρο της κρεβάτοκάμαρας της, τά περιστέρια μαζεύονταν άπό κάτω και την χαϊροτσούσαν, τινάζοντας χαρούμενα τά φτερά τους. Τότε εκείνη σκαρπούσε πάνω στό βεράζι του παραθυριού ψίγουλα και τά περιστέρια έπεφταν στό φαγητό, μέ άπίστευτη λαίμαργία. Στο ξένο αυτό μέρος, τίποτα άλλο δέν θροισόταν τόσο κοντά στην καρδιά της Λυδίας, όσο τά πλουμιστά αυτά πουλιά.

Είχε έρθη στην Άγγλία, για νά τακτοποιήση κάτι κληρονομικές της υποθέσεις. Κέποινα μακρυνή θεία της, πού δέν την είχε ίδη ποτέ στη ζωή της, πέθανε χωρίς διαθήκη, αφήνοντας άρκετά κτήματα. Ο συμβολαιογράφος πού ανέλαβε νά περιώση την κληρονομία, έψαξε δεξιά κι' άριστερά για πλησιέστερους συγγενείς και μη δλέποντας κανένα, ανέκαλυψε τέλος τη Λυδία, πού ήταν έγκατεστημένη στην Αυστραλία και της έγραψε: «Η Λυδία ήθε, άλλ' ή τακτοποιήσεις, άργούσε καιδέν μπορούσε νά τελειώση σ' ένα και σέ δυο μήνες. Έγκατεστάθηκε, λοιπόν, σ' ένα έξοχικό σπίτικι έξω από τό Λονδίνο και μέχρι ότου ξεμπλέξη μέ τους συμβολαιογράφους, περνούσε τόν καιρό της μέ τά περιστέρια.

— — —

Την πρώτη φορά πού ό μανάβης σταμάτησε μέ τό καρροτσάκι του μπροστά στό σπίτι της Λυδίας, τά περιστέρια πέταξαν τρομαγμένα πάνω στη στέγη. Κι' όμως, ό νεαρός αυτός μανάβης δέν ήταν καθόλου άντιπαθητικός. Τό πρόσωπό του ήταν γεμάτο γλύκα και τά μάτια του γελούσαν διαρκώς. Τό κατάλαβαν, άλλωστε, άμέσως τά περιστέρια και μέλις είδαν τη Λυδία νά πλησιάζη στό καρροτσάκι, για νά ψωνίση, κατέβηκαν κι' αυτά και άρχισαν νά περιφέρονται γύρω της.

— Τί όμορφα περιστέρια! είπε ό μανάβης. Και τί χαλοθεμμένα!

Και σκύβοντας, πήρε ένα στή χείρα του, τό χάιδεψε και τό φίλησε.

Η Λυδία συγκινήθηκε πολύ από αυτή τη χειρονομία τοϋ μανάβη.

— Τί παράξενο, είπε μέσα της, όταν εκείνος άπομακρόνηθε. Ποτέ μου δέν φανταζόμουνά ότι ένας άνθρωπος τοϋ λαοϋ θα είχε τέτοια ζωόφιλα αισθήματα... ώρισμένως, οι Άγγλοι, σέ οποιαδήποτε κοινωνική τάξη κι' άν άνήκουν, είναι εύγενική ράτσα.

Ο μανάβης περνούσε τώρα από τόν δρόμο της Λυδίας τρεις φορές την έβδομάδα. Και μόλις έρχότανε, τά περιστέρια έτρεχαν ξεθαρομένα κοντά του, άνέβαιναν στό καρροτσάκι του και τούς ώμους του, σάλιζαν τά λαχανικά του και ταιμπούσαν έλεύθερα, ότι εύρισκαν. Η Λυδία χωρίς νά τό θέλη, πλημμυρίζε από εύγνωμοσύνη.

— Δέν έχετε, όμως, πολλές ράτσες, της είπε μιά μέρα, ό μανάβης. Έγώ έχω πέντε ράτσες και αυτές τις μέρες θ' ά-

γαράσω κάτι άλλα, μέ φουντωτά πόδια... Και ζέρετε και κάτι άλλο; Την περασμένη έβδομάδα μου ήρθε ένα «Κάρριερ»... Στο πόδι του είχε ένα δαχτυλίδι, πού έλεγε ότι έρχόταν από την Ίρλανδία... Ο άγέρας και ή βροχή τό είχαν κάνει τό κακόμοιρο νά τρέμη... Φοβήθηκα για τη ζωή του... Τό πήρα στή χείρα μου, τό ζέστανε, τό τάισα και τώρα είναι μιά χαρά. Μόλις μέ ίδη νά έπιστρέφω στό σπίτι, τρέχει και κάθεται πάνω στό κεφάλι μου...

Η Λυδία τόν άκουγε, πλημμυρισμένη από συγκίνηση. Της φαινόταν πολύ παρμένο πώς ένας κοινός μανάβης είχε τόσο τρυφερά αισθήματα.

— Τά περιστέρια «κάρριερ» ταξιδεύουν; ρώτησε φιθουριστά.

— Ναί, όπως τά φοιλλμπαξ και τά τρουμπλερς. Τά τρουμπλερς, όμως, είναι τά καλλίτερα.

— — —

—Θά τό γιατρέψω, μίς προσέθεσε. Μην κλαίτε. Θα τοϋ δέσω ένα ξυλάκι στό πόδι και σέ μιά έβδομάδα θα είναι καλά.

Πέρασαν άλλες τρεις μέρες. Ο! Μέ τί σκληρή χαρά ξαναβρήκε ή Λυδία ένα άλλο περιστέρι-άρρωστο! Μά τόσο πολύ, λοιπόν, την είχε μαγνητίσει αυτός ό άσχημος νέος;

Την ώρα πού έβθανε στό σπίτι τοϋ μανάβη, ή μητέρα του έστρωνε τό τραπέζι.

— Ο! Μέ συγχωρείτε, είπε ή Λυδία. Ήρθα σέ άκατάλληλη ώρα. Σας έφερα άκόμη ένα περιστέρι.

— Τό τέταρτο! φώναξε ή γρηά μέ χαρά. Μά είσθε ένας άγγελος, μίς. Τό ενδιαφέρον σας μέ συγχινεί. Θα καθήσετε νά πάρετε ένα μεζέ, μιά πού βρεθήκατε στό τραπέζι;

Χωρίς νά τό θέλη, ή Λυδία κύτταξε πάνω στό τραπέζι. Μέσα σέ μιά πινατέλλα, είδε ένα περιστέρι, επάνω σ' ένα λόφο από πιλάφι.

Τό πρόσωπό της έγινε κατακίτρινο.

— Τί... τί έγιναν τά δυο περιστέρια πού σας έφερα την πρώτη φορά; ρώτησε κυττάζοντας τόν μανάβη μέ άκρια κόκκινα από τόν θυμό.

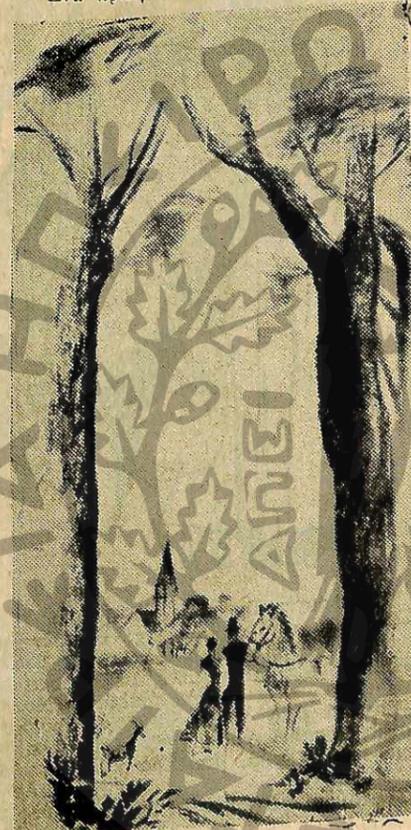
— Δέν υπάρχουν πιά στη ζωή, άπάντησε κείνος, μέ ύφος τάχα λυπητέρο.

— Ο! Και τό άλλο μέ τό σπασμένο πόδι;

— Πέθανε κι' εκείνο...

— Κι' ήταν τετοπάγο τό κακόμοιρο, είπε ή γρηά, νομίζοντας ότι θα εύχαριστούσε την Λυδία. Ο Φόεντ, ζέσετε, τό σκοτώνει, χωρίς νά πονέσουν. Βυθίζει τά κεφάλια τους στό νερό και πνίγονται χωρίς νά βγάλουν κίη!

Η Λυδία δέν είπε τίποτα. Έφυγε μέ βήματα τρεμάμενα και μόλις γύρισε στό σπίτι της, έπεσε στό κοσβάτι της κλαίγοντας πικρά...

θερής καταιγίδος, ή Λυδία βρήκε στόν κήπο δυο περιστέρια έτοιμοθάνατα. Η καρδιά της ραγίσθηκε. Τά πήρε στην άγκαλιά της, τά χάιδεψε και τάφερε στό δωμάτιό της. Έστρεψε, όμως παίρνοντας μιάν άπόφασι πού από πολλόν καιρό ήθελε νά την πάρη, τρέβηξε για τό σπίτι τοϋ μανάβη. Τόν βρήκε την ώρα άκριβώς πού έτοιμαζόταν νά φύγη μέ τό καρροτσάκι του και τοϋπε, άποφύγοντας νά τόν κυττάξη στή μάτια.

—Σας έφερα δυο περιστέρια πού έχου άνάγκη από τας περιποιήσεις σας. Έγώ δέν θά μπορούσα νά τά γιατρέψω. Πάρτε τα...

Ο μανάβης τά πήρε μέ χέρια τρεμάμενα, σάν στοργική μάννα και την εύχαρίστησε μ' αυτά τά λόγια:

— Είσθε ένας άγγελος, μίς.

— Έστρε' από μιά έβδομάδα ή Λυδία βρήκε ένα περιστέρι της, μέ τό πόδι σπασμένο. Τό πήγε κι' αυτό στόν μανάβη και ό μανάβης της είπε πάλι ότι ήταν άγγελος.

— Θα τό γιατρέψω, μίς προσέθεσε. Μην κλαίτε. Θα τοϋ δέσω ένα ξυλάκι στό πόδι και σέ μιά έβδομάδα θα είναι καλά.

Πέρασαν άλλες τρεις μέρες. Ο! Μέ τί σκληρή χαρά ξαναβρήκε ή Λυδία ένα άλλο περιστέρι-άρρωστο! Μά τόσο πολύ, λοιπόν, την είχε μαγνητίσει αυτός ό άσχημος νέος;

Την ώρα πού έβθανε στό σπίτι τοϋ μανάβη, ή μητέρα του έστρωνε τό τραπέζι.

— Ο! Μέ συγχωρείτε, είπε ή Λυδία. Ήρθα σέ άκατάλληλη ώρα. Σας έφερα άκόμη ένα περιστέρι.

— Τό τέταρτο! φώναξε ή γρηά μέ χαρά. Μά είσθε ένας άγγελος, μίς. Τό ενδιαφέρον σας μέ συγχινεί. Θα καθήσετε νά πάρετε ένα μεζέ, μιά πού βρεθήκατε στό τραπέζι;

Χωρίς νά τό θέλη, ή Λυδία κύτταξε πάνω στό τραπέζι. Μέσα σέ μιά πινατέλλα, είδε ένα περιστέρι, επάνω σ' ένα λόφο από πιλάφι.

Τό πρόσωπό της έγινε κατακίτρινο.

— Τί... τί έγιναν τά δυο περιστέρια πού σας έφερα την πρώτη φορά; ρώτησε κυττάζοντας τόν μανάβη μέ άκρια κόκκινα από τόν θυμό.

— Δέν υπάρχουν πιά στη ζωή, άπάντησε κείνος, μέ ύφος τάχα λυπητέρο.

— Ο! Και τό άλλο μέ τό σπασμένο πόδι;

— Πέθανε κι' εκείνο...

— Κι' ήταν τετοπάγο τό κακόμοιρο, είπε ή γρηά, νομίζοντας ότι θα εύχαριστούσε την Λυδία. Ο Φόεντ, ζέσετε, τό σκοτώνει, χωρίς νά πονέσουν. Βυθίζει τά κεφάλια τους στό νερό και πνίγονται χωρίς νά βγάλουν κίη!

Η Λυδία δέν είπε τίποτα. Έφυγε μέ βήματα τρεμάμενα και μόλις γύρισε στό σπίτι της, έπεσε στό κοσβάτι της κλαίγοντας πικρά...

ΚΑΙΗ ΜΠΟΥΛΑ

Μιά άπ. νησις

Συνομιλήθη περίληψις μιάς συγ-
νητικής επιστολής.
Αγάπησα τον προϊστάμενό μου
κι' εκείνος τὸ ἴδιο. Ἐχομε τὰ ἴδια γού-
στα, τις ἴδιες προτιμήσεις, τις ἴδιες ιδέ-
ες. Ἀγαπήμασθε μ' ἕνα ἔρωτα ἰδανικό
δυνατό. Εἶναι ὁ μόνος ἄνδρας πού θά
λογαριασθῆ ποτὲ γιά μένα. Καί ὅμως, θά
παντρευθῆ μίαν ἄλλη γιατί μέ περῶν 25
χρόνια καί ὅπως μοῦ λέγει θά ἦταν ἔγ-
κλημα νά παντρευθῆ ἐμένα καί ὅλη ἡ
κοινωνία θά τὸν καταδικάσῃ γι' αὐτό.
Μά ἐγὼ ἔχω ἀγοράσει κιόλας τὸ περί-
στροφο. Μόλις παντρευθῆ ὁ ἀγαπημένος
μου θά σκοτώθῃ. Δέν ὑπάρχει ἄλλη λύ-
σις γιά μένα. Μιά μονάχα: Νά πεθάνω!

Ὅχι, δέν θά πεθάνετε, μικρὴ ἀπερί-
σκεπη φίλη μου! Δέν πρέπει, δέν εἶναι
λογικό, δέν εἶναι φυσικό νά πεθάνετε.
Εἶσθε στήν ἐπικίνδυνη καί ἀσυλόγηστη
ἡλικία τῶν εὐκολῶν καί φλογερῶν ἐν-
θουσιασμῶν, τῶν παθητικῶν ἐξάρσεων,
σὴν ἡλικία πού τὰ παίρνει κανεὶς ὅλα
τραγικά καί ἀπόλυτα.
Μέσα σέ τρεῖς μῆνες ἐρωτευθήκατε ἔ-
ναν ἄνθρωπο κατὰ 25 χρόνια μεγαλύτε-
ρό σας, πιστέψατε ὅτι αὐτός εἶναι ὁ μόν-
ος ἄνδρας πού ὑπορεῖ νά λογαριασθῆ
γιά σας καί εἶσθε πρόθυμη σήμερα νά
πετάξετε τὴν εἰκοσάχρονη ζωοῦλα σας
στά πόδια του, μιά πού αὐτός θά παν-
τρευθῆ μίαν ἄλλη.

Ἐγὼ δέν εἶμαι πιά, δυστυχῶς, εἴκοσι
χρόνων. Εἶμαι ἕνας ἀνεπηρέαστος παρα-
τηρητής πού θά ἐξετάσῃ τὴν περίπτωσή
σας μέ τὸ ψυχρὸ μάτι τῆς λογικῆς καί
τῆς πείρας. Καί θά θέσω τὸ ζήτημα ἀπὸ
μιά ἄλλη ἀποψη πού νομίζω ὅτι εἶναι
καί ἡ πραγματικὴ.

Γράφετε ὅτι τὸ μόνο πού σας χωρίζει
εἶναι ἡ ἡλικία. Λέτε ἀκόμη ὅτι σας πα-
ρακαλεῖ με δάκρυα νά τὸν ξεχάσετε γι-
ατί ἡ κοινωνία θά τὸν καταδικάσῃ καί θά
τὸν θεωρήσῃ ἐγκληματία ἂν παντρευθῆ
ἐσᾶς πού εἶσθε τόσο μικρότερή του. Γι'
αὐτό καί θά πάρῃ μίαν ἄλλη!

Λοιπόν, ἐπιτρέψτέ μου, μικρὴ μου φί-
λη, νά ἔχω κάποιον ἀντίρρηση σ' αὐτά.
Ἐνας ἄνδρας πού ἀγαπᾷ πραγματικά,
βαθεῖα καί εὐλικρινῶς δέν θά θεωρήσῃ πο-
τέ τὴ διαφορά αὐτῆ τῆς ἡλικίας σάν ἕ-
να ἀνυπερέβλητο ἐμπόδιο σὸ ὅποιο θά θυ-
σιάσῃ τὴν ἀγάπῃ του. Ὅποτε θά δώσῃ τό-
σο μεγάλη σημασία στὴ γνώμη τῆς κοι-
νωνίας πού τὸ κάτω-κάτω εἶναι συνηθι-
σμένη σέ τέτοιες διαφορὲς ἡλικίας.

Γιά τὴν δική σας ἀγάπῃ, ἡ μάλλον
γιά τὴν δική σας εὐλικρινεῖα δέν συζη-
τῶ: τὴν ἀποδεικνύει τὸ φλογερὸ καί πο-
νεμένο γράμμα σας. Ὅμως τὰ δικά του
αἰσθήματα μοῦ γεννοῦν ἀμφιβολίες. Καί
δέν ξέρω ἂν ἡ σπάσις του ὀφείλεται στὴν
εὐγένεια ἑνὸς ἀνθρώπου πού δέν θέλει νά
πληγώσῃ ἕνα τόσο νέο κορίτσι τρελλὰ
ἐρωτευμένο μαζί του καί γι' αὐτὸ σας
φέρνει τέτοια ἐπιχειρήματα ἢ στὴν ἀδια-
φορία ἑνὸς μπλαζῆ πού βόσκαι ὅτι ἀρκε-
τὰ βάσταζε αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Πάντως τὸ συμπέρασμα εἶναι ἕνα:
Εἶσθε ἕνα κορίτσι γεμάτο ἀποκλειστικό-
τητα καί εὐλικρινεῖα πού δέν ἔχει καμιά
πείρα ἀπὸ τις δυσκολίες καί τις μικρό-
τητες τῆς ζωῆς. Μά ἡ ζωὴ ὀδύνη καί ἀ-
νοήτως μπροστά σας καί πιστέψτε με καί

Τὸ ΚΑΡΝΕ

γιά καμιά ἀπογοήτευσι—σο τρανὴ κι'
ἀν σᾶς φαίνεται αὐτὴ—σὴν ἡλικία πού
βρίσκεσθε δέν ἀξίζει νά τῆς τὴν θυσιά-
τε. Δέν μπορεῖ παρά νά σᾶς φέρῃ
μέρα τὴν ἀληθινή τὴν πραγματικὴ εὐ-
τυχία—πού θά εἶναι ἀκόμη πῶς πολὺ τιμῆ
γιατί θά ἔχη πληρωθῆ με δάκρυα καί ὀ-
δύνη— καί τότε θά γελάσετε ἀσφαλῶς,

γιά τὴν παράλογη σο καί παιδίαστικὴ
ἀπόφαση τῆς αὐτοκτονίας.
Σέβομαι τὸν πόνο σας, ἀγαπητὴ μου
φίλη, ἀλλὰ εἶμαι βεβαία ὅτι θά ζήσετε
καί ὅτι θά κερδίσετε μιά μέρα τὸ μερί-
διο τῆς εὐτυχίας πού σας ἀνήκει καί σας
ἀξίζει.

ΛΟΡΑ

Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ:
—Φόρεμα ἀπὸ τουάλ ντ' ἄλμπεν μπλέ πάλ, γαρνιρισμένο μ' ἕνα μαν-
δηλι μαρὲν με λευκὲς βουλίσσες. (Μοντέλο Πακέν).
—Βέστα ἀπὸ λινό μπλέ, με φούστα σκωτσέζικη, Παγιασὸν με καλόττα
σκωτσέζικη. (Μοντέλο Πυγκέ).
—Τογιέρ ἀπὸ τρικὸ γκρέζ, γαρνιρισμένο με μανίκια καί τσέπες ἀπὸ
τρικὸ μαρὲν καί γκρέζ. (Μοντέλο Κουρτό). — Σὲ μιά φούστα κλὸς ἀ-
πὸ πικὲ λευκὸ, μπολερὸ καί ζώνη ἀπὸ τουάλ καρεδάτο. (Μοντέλο
Λελέγκ).
—Μπλουζα με καψοδὸν ἀπὸ τουάλ μαρὲν καί πανταλόνι ἀπὸ λιναμιλ
λευκὸ. (Μοντέλο Μανγκέν).

Τῆς ΠΥΝΑΪΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ

Στὴν ἐξοχὴ

Σήμερα, τὸ ντύσιμο μιάς γυναίκας στὴν
ἐξοχὴ εἶναι ὅμοιο σὲ πολλά σημεῖα με
τὸ ντύσιμο στὴν πλάζ ἢ σὲ παραθαλά-
σιο μέρος.

Γιά νά κυκλοφορήτε στὸ σπίτι σας,
στὸν κήπο, στὸν ἐξοχικὸ περίπατο, ἡ πυ-
τζάμα εἶναι ἡ μεγάλη εὐνοουμένη τῆς
στιγμῆς, δηλ. τὸ μακρὸ πανταλόνι σὲ ἀν-
δρική γραμμὴ ἀπὸ λινό, φανέλλα ἢ ζερ-
σέ. Τὸ λευκὸ χρώμα εἶναι πάντοτε ὡ-
ραῖο ἀλλὰ λερώναι πολὺ εὐκόλα, ἰδίως
σὴν ἐξοχὴ ὅπου λερώναι πολὺ εὐκολώ-
τερα παρά στὴν πλάζ. Τὸ μπλέ-μαρὲν
καί τὸ γκρι εἶναι περίφημα.

Γιά μπλουζα θά φορέσετε ἕνα σμιζιὲ
ἀπὸ τυσόρ, φουλάρ ἢ τουάλ ντέ σουά.
Κι' ἐπάνω ἀπὸ τὴ μπλουζα τὸ μαλακὸ
βαστόν με τέσσερις τσέπες, με γιανῶ ἢ
χωρὶς γιανῶ, με μανίκια μακρὰ ἢ ἡμί-
μακρὰ. Τὸ σακκάκι αὐτὸ μπορεῖ νά εἶνε
ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ πανταλονιοῦ καί
τῆς μπλουζας ἢ ἀντιθέτως σὲ ὕφασμα καί
χρωματισμοὺς ἐντελῶς ἀντιθέτους.

Γιά τὸ φθινόπωρο, ἡ μπλουζα καί τὸ
σουέτερ ἀπὸ μαλλι ἢ ἀντικαταστήσουν
τὰ λεπτὰ ὑφάσματα τοῦ καλοκαιριοῦ.
Γιά τις μέρες τῆς μεγάλης ζέσθης οἱ
γυναῖκες φοροῦν εὐχαρίστως, σὴν ἐξοχὴ
ὅπως καί στὴν πλάζ, τὸ κορσάζ αμπαῖν
ντέ σολέιγ' πού ἀφήνει τὴν πλάτη καί
τὰ μπράτσα ἐλεύθερα νά μαυρίσουν στὸν
ἥλιο.

Τὰ χαστούμια ἀπὸ τρικὸ με φούστα ἢ
πανταλόνι πού ἀναλάσσονται συνήθως καί
πού λανσαρίσθησαν κυρίως ἀπὸ τὸν ἀκό-
στιο ντέ Βάρν καί τὴν «Ἄννη Μπλάττν»
εἶναι πραγματικὰ ἀπὸ κάθε ἀποψη.

Τὰ καθεαυτὰ φορέματα τῆς ἐξοχῆς εἶ-
ναι ἐφέτος ἐξαισία: πολὺ κοντὰ, πολὺ
φαρδεῖα, με φούστες ἂν φάρμ ἢ σουρωμέ-
νες σὲ χωριάτικο στύλ εἶναι ἀπὸ χοντρο-
πικὲ ἢ ἀντιθέτως, ἀπὸ τουάλ με καρρὼ
ζωηρόχρωμα λ.χ. πράσινα καί ρουμπί,
ἢ πράσινα καί μπλέ-ρουά.

Ὅταν ἡ φούστα εἶναι μονόχρωμη ἢ
μπλουζα εἶναι φανταζι καί ἀντιθέτως.

Ὁ οἶκος Μπρουγέρ παρουσίασε ὡραιότα-
τα φορεματάκια ἐξοχῆς ἀπὸ τουάλ ντέ
Βισὺ με μικρὰ καρρὼ κόκκινα καί λευ-
κά, με μιά τσάντα ἀσσορτί σὲ σχῆμα δι-
σακιοῦ δευμένη στίς τέσσερις ἄκρες καί
με σαντάλια.

Οἱ γυναῖκες ἀρέσουν πολὺ γιά τὴν ἐ-
ξοχὴ τὰ σαντάλια ἀλλὰ φυσικὰ γιά ἕναν
καλοπεριποιημένο κήπο, γιά τὸ σπίτι
κλπ. Γιά τὸ δρόμο ὅμως ἰδίως ὅταν ὀ-
πάρχη σκόνῃ ἢ πέτρες εἶναι προτιμότερο
ἀσφαλῶς ἕνα παπούτσι πού προφυλάττει
περισσότερο τὸ πόδι.

Τέλος οἱ χαρακτηριστικὲς ὀμπρέλλισσες ἀ-
πὸ τουάλ ντέ σουά ἢ ἀπὸ ἄλμπεν μπο-
νταρισμένες με μερικὲς γραμμὲς ἀπὸ
κορσέ ἢ με θαυμακερὲς γιανῶ σὲ τόνους
ζωηροὺς καί χαρούμενους εἶναι πολὺ τῆς
μῦδας.

Οἱ ἐπίσημες ὀμπρέλλες γιά ἀμπιγιέ πε-
ριστάσεις εἶναι ἀπὸ ὀργαντίνα.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ἡ ὑπερτριχώσις τῶν γυ- ναικῶν

δον

τὸ προηγούμενο ἄρθρο μου σᾶς ἔ-
γραφα γιά τὴν μέθοδο τῆς ἤλεκτρο-
πηξίας διὰ βραχέων διαθερμικῶν κυ-
μάτων πού ἡ πρόοδος τῆς Ἱατρικῆς Ἐπι-
πιστήμης ἐτελειοποίησε γιά τὴν ὀριστικὴ
καταστροφή τῶν περιττῶν τριχῶν.

Τὰ νέα αὐτὰ εἰδικὰ μηχανήματα πού ἐ-
τελειοποιήθησαν ἀπὸ διατίσις, παρουσιάζου-
ν πολλά πλεονεκτήματα ὡς πρὸς τὴν
θεραπεία τῆς ὑπερτριχώσεως, ἐναντι τῶν
παλαιῶν ἐκείνων τῆς ἤλεκτρολύσεως ἢ
τῶν ἐναλλασσομένων οὐματῶν ὑψηλῆς
ἐντάσεως. Ἰδίως ἡ μέθοδος τῆς ἤλεκτρο-
λύσεως, διὰ τῆς ὁποίας καταστρέφεται ἡ
θλήη (μήτρα) τῆς τριχῆς διὰ χημικῆς ἐ-

Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ

Μὴ διαβάσετε πῶς ἀπὸ τὰν ὥρο τοῦ διπλανοῦ σας

Μιά πολὺ κακὴ καί ἐνοχλητικὴ
γιά τοὺς ἄλλους, φυσικὰ συνήθεια
εἶναι καί αὐτὴ πού ἔχουν μερικοί,
νά διαβάζουν συντροφικὰ τὴν εφη-
μερίδα με τοὺς ἄλλους, μέσα σὸ
τράμ, τὸ λεωφορεῖο, τὸ τρέينو.
Ὅταν εἰ ἐντόπωσι θά σᾶς ἔ-
καυνε αὐτὸ ἂν τὸ ἔκαμαν οἱ ἄλ-
λοι σὲ σῖς. Σκεφθῆτε ἀκόμη, ὅτι
μπορεῖτε νά πύχετε καί κανένα
πολὺ νεωκὸ κύριο πού δέν
θά δισταζε νά σας προσβάλλῃ,
κλείνοντας ἀπότομα τὴν εφημερίδα
του.

Μὴν εἶσθε, λοιπόν, τόσο περί-
εργοι.

πιδράσεως, εἶναι μέθοδος ὀδυνηρὰ, βρα-
δεῖα κατὰ τὴν ἐφαρμογὴ καί ἐκνευροστι-
κὴ, ὡς ἐκ τοῦ δυσάρεστου φαραδικοῦ συ-
ναισθήματος (τρεμοῦλα) πού προκαλεῖ.
Ὅς ἐκ τούτου ἡ μέθοδος αὐτὴ ἀπαιτεῖ
μεγάλην ὑπομονὴν ἐκ μέρους τῆς πα-
σχούσας. Ἐπίσης με τὴν μέθοδο αὐτὴν
παραμένουν ἐπὶ μακρὸν, πολλές φορές δὲ
καί μονίμως, λόγω τῆς παραγωγῆς κατὰ
τὴν ἐκτέλεσιν, ὑποδερμικῶς ἤλεκτρικῶν
σπινθήρων, ὁρατὰ ἴχνη καί στίγματα.

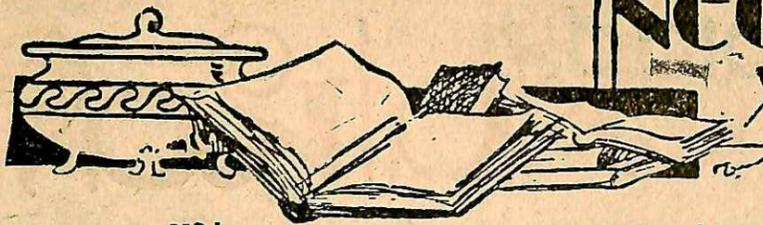
Ἐνῶ ἡ σήμερον ἐφαρμοζομένη γιά τὴν
ὀριστικὴν καταστροφή τῶν περιττῶν τρι-
χῶν μέθοδος τῶν βραχέων κυμάτων ὡς
παρουσιάζουσα ἄπειρα πλεονεκτήματα τό-
σον κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν ὡς καί διὰ τὰ
ριζικά καί ἀπὸ αἰσθητικῆς ἐμφανίσεως ἄ-
ριστα ἀποτελέσματα τῆς, ἐξεθρόνισε πλε-
ον τὰς παλαιὰς μεθόδους καί ἰδίως τῆς ἤ-
λεκτρολύσεως πού ἐφαρμοζομένη μόνον με-
ρικὰ ἱστυτοῦτα καλλονῆς, διευθυνόμενα
ὄχι ἀπὸ γιατροὺς.

Τὰ πλεονεκτήματα τῆς μεθόδου τῶν
βραχέων κυμάτων εἶνε α) ἔλλειψις κάθε
πόνου ἢ τοῦ φαραδικοῦ συναισθήματος. Ἡ
ἀσθενὴς δέν αἰσθάνεται ἀπολύτως τίποτε
κατὰ τὴν ἀποψιλῶσιν, πλὴν ἑνὸς μηδα-
μινοῦ συναισθήματος ἐλαφρῶς τοπικῆς
θερμότητος. Καί τούτο γιὰτι με τὴν μέ-
θοδον αὐτὴν δέν παράγονται σπινθήρες ὑ-
ποδερμικῶς, οἱ ὅποιοι προξενοῦν πόνο καί
ἀσθύνουν οὐλές. β) ταχεῖα ἐφαρμογὴ καί
συνεπῶς ἡ ἀποψιλῶσις ἐπιτυγχάνεται διὰ
μικροτέρου ἀριθμοῦ ἐπισκέψεων δεδου-
μένου ὅτι ἐμπειροὺς ἰατροὺς με τὴν μέθοδο
αὐτὴν κατορθώνει νά κατασπέρῃ μέσα πρὸ
μιά ὥρα 500 ἕως 600 τρίχες τοῦ σώμα-
τος καί 150 ἕως 200 τρίχες τοῦ προσώ-
που. γ) Ἡ καταστροφή τῆς τριχῆς εἶναι
ὀριστικὴ. Γιὰτι τὸ διαθερμικὸν ρεῦμα κα-
ταστρέφει ριζικῶς τὴν θλήη (ἀθήρα) τῆς
τριχῆς ἀποξερῶνόντας αὐτὴν, ὡς ἐκ τῆς
ιδιότητός του, ὑπὸ τὴν ἐπίδραση τῆς θερ-
μότητος καί δ) καί τὸ σπουδαιότερον: ὅτι
ἡ μέθοδος αὐτὴ δέν προκαλεῖ καμμίαν
ἀκόμη δερμικὴν ἀντίδρασιν, ἢ ἐρυθρισμόν,
ἀλλ' οὔτε κάπαλα, οὐλές ἢ (κόντρες)
στὰ μέρη ὅπου ἀφαιροῦνται οἱ τρίχες.

Ἐκτός ἀπὸ μιά ἐλαφροτάτη ερυθρότη-
τα, παρατηρούμενη κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς
ἐπεμβάσεως, κανένα ἄλλο σημεῖον ἐπι-
επεμβάσεως, κανένα ἄλλο σημεῖον δέν ἐ-
πιμαρτυρεῖ ταύτην.

Τελετώνοντας σήμερον τὰ σχετικά με
τὴν ἀποψιλῶσιν καί τὴν ριζικὴν ὀσραπεί-
αν τῆς ἄρθρα μας συνιστῶμεν σᾶς ἀνα-
γνωστρίσις μας, πού πάσχουν ἀπὸ πα-
γματικὴν ὑπερτριχώσιν, ἐπελθοῦσαν αὐτο-
μάτως ἢ συνεπεία μὴ ἐπιστημονικῆς ἀπο-
ψιλώσεως ὅπως λεπτομερῶς ἐπεξηγήσα-
με στὰ προηγούμενα ἄρθρα μας—νά μὴ
γοητισποιοῦν ποτὲ οἰονδήποτε ἐπιπέλοιο
ὀσραπειτικὸ μέσον, με τὸ ὅποιον θά ἐπι-
δεινώσουν τὴν κατάστασιν των, ἀλλὰ νά
ὑποβληθοῦν τὸ ταχύτερον πού στὴν νέαν
μέθοδον, πού εἶναι ἡ μόνη παρέχουσα ἐγ-
γύθησιν τῆς ριζικῆς καί ὀριστικῆς ἀπαλλα-
γῆς των ἀπὸ τῆς ὑπερτριχώσεως.

Ὀσραματολόγος Ἱατροῦς
Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ
Σόλωνος 40

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χθές...

Χθές, διάβαινα απ' τὸ γνωστὸ δρομάκι, πού περνοῦσα κάθε βράδυ σκιορτώντας. Μά-ώϊμένα, σφαιλιστὸ τὸ παραθύρι ἦτανε. Ὁμάδι

τ' ἀηδονία κλαίγανε πικρά σὲ μιὰς γαζίας τὰ πλεγμένα κλώνια... Καὶ πάνωθε, τ' ἀστέρια ὠχρά, ὦ, πῶς μὲ θλέπαν μὲ βουθὴ συμπόνοια!..

Χθές, τὸ φεγγάρι ἦταν ὠχρὸ πλὴν, σὰ φθισικὸ, σὰν πεθαμένο.. Χθές ἐνοιῶσα ἕναν πόθο μου νεκρὸ, βαθεῖά μέσα στὰ στήθη μου θαμμένο!..

Χθές, ὅλα ἦταν θλιβερά... Τὰ κλώνια κι' ἡ γαζία εἶχε γαίρει... Χθές υ' ἐζῶσ' ὠϊμένα—ἡ συμφορά, γιατί ἦτανε κλειστὸ τὸ παραθύρι. (Μυτιλήνη)

ΑΡΓΗΣ ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Χωρὶς τίτλο

...Κάποτες ὅταν φτάσουνε τὰ κουρασμένα χρόνια πὸς νερὰ καὶ στὰ μαλινὰ μου χιόνια, κάποιον γαλῆνιο σούρουπο, σὰν καρτερωτὸ τὸ Χάρο, τὸ δρόμο μιᾶς ἀνάμνησης παλῆς γοργά θὰ πάρω νὰ ζήσω τὴν ἀγάπην σου καὶ νὰ γλυκομεθύσω στὰ χρόνια πὸς διαβήκαμε κι' ἔχουμε μείνει πίσω.

Θάσαι σὰν πρῶτα δροσερή, θάχης στὰ μάτια τ' ἄστρα καὶ θὰ χαμογελάς γυρτὴ πίσω ἀπὸ κάποια γλάστρα καὶ θάμαι γὼ λευκοντιὸς πὸς θὰ σὲ καμαρώνω καὶ ἐξῆνοιαστος θὰ τραγουδῶ τὸν ἔρωτά μας μόνο.

Θάμαι σιμά σου τὸ χρυσὸ τ' Ἀπρίλη ἐκεῖνο δεῖλι —θυμᾶσαι;— πὸς γυρνοῦσαμε στὸ δάσος μοναχοὶ μᾶς κι' ἦταν μαγεῖα κι' ὄνειρο καθὼς μᾶς γλυκοφιλεῖ ἡ αὔρα κι' ἦταν στὴ χαρὰ ντυμένη κι' ἡ ψυχὴ μας...

Μὰ σὰν θὰ φτάσω τὴ στιγμή πὸς πῆρα τὸ φιλὶ σου καὶ τ' ἀηδόνι μέθαγε μ' ἕνα τραγοῦδι πλάνο, φθλώντας γιὰ στερνὴ φορὰ τὴν ἡρεμὴ μορφὴ σου θὰ κλείσω ἀργὰ τὰ μάτια... ΝΑ ΠΕ-ΘΑΝΩ!.. (Χίος)

ΕΡΗΜΙΤΗΣ

Γιατί;

Τὸ λέγανε «Οὐρίν» κι' ἦτανε λουλουδι ἐξωτικό, τὸ πὸς ἀγαπημένο μου πρᾶγμα σ' αὐτὸν ἐδῶ τὴν κόσμο. Χρόνια ἐστὸλι-ζε τὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ υ' ἴσσε κάθε φορὰ πὸς γύριζα σ' αὐτό, νὰ στέκωμαι γιὰ λίγο κεῖ μπροστὰ του καὶ νὰ τὸ κυττάζω. Τὸ ἀρώμα του, τὰ γλυκά του χρώματα καὶ τὰ ὄμορφα πέταλά του ξεκουράζαν ἀπὸ κάθε λογῆς σκοτοῦ-ρα τὸ μυαλό μου. Κι' ἤμουνα τόσο εὐ-φουσιωμένος γι' αὐτό, ὥστε πολλές φορές ἀναρωτιόμουνα, ἂν μόνο γι' αὐτὸ ἐζούσα καὶ ὅταν τύχαινε ἀκόμη νὰ λείψω ἀπὸ τὸ σπιτί μου γιὰ μερικὲς μέρες μὲ θλίψη τὸ ἀναζητοῦσα. Ἐνας Σείχιος σ' ἕνα μα-κρυνὸ ταξίδι μου στὴν Ἀφρική μου τῶς κάνει δῶρο θλέποντας τὴν ἀγάπην πὸς ἔ-δειξα σ' αὐτό, εὐθὺς ἀμέσως μόλις τὸ ἀντίκρουσα.

Κάτω ἀπὸ τὴ Μεγάλῃ Πέτρα ἔχει φυτρώσει, μοῦ εἶπε, Μοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ σοῦ ἀνταποδώσω τὸ καλὸ πὸς μοῦκανες μὲ κάτι ἄλλο ἀκό-μη μεγαλύτερο. Εἶσαι ἄπιστος, δὲν θὰ-πρεπε σὺ νὰ πάρης τὸ ἀγαπημένο λου-λουδι τοῦ Ἀλλάχ. Ὅμως πάρτο καὶ πρόσεξε μὴ μαρᾶθῃ: γιατί τότε ἀλλοί-μονο σὲ σένα δὲν θαῦρης ποτὲ τὴ γα-λήνη...

Ὅπως μιὰ μέρα ἤλθες σὺ καὶ κείνο, λές κι' ἡ ἀθάνα του ψυχὴ κολάστηκε ἀπ' τὴ πανώρησα ὁμορφιά σου, μαρᾶθηκε... Καὶ σὺ μεθυσμένη ἀπ' τὴ γοητεία σου γέλασες, γέλασες εἰρωνικά...

— Χαί-Χά, μοῦ εἶπες ὅταν τέλος συν-ῆλθες ἀπὸ τὴ μέθη τῆς χαρᾶς σου, μα-ρᾶθηκε τ' ἀθάνατο λουλουδι σου...

Τὰ λόγια σου αὐτὰ μοῦ ἔκαναν κακό. Ἐσκυφα καὶ γαῖδεψα τὸ μαραμμένο λου-λουδι μου καὶ τότε μοῦ φάνηκε πῶς τὰ-κουσα νὰ λέγῃ:

— Ἀχάριστε γιατί τὴ δέχτηκες σὸ σπιτί σου;

Ἄλλ' ὁ πόνος γιὰ τ' ἀκριβὸ μου* τὸ λουλουδι δὲν κράτησε τότε πολὺ. Ἦταν τόση ἡ ἡδονὴ πὸς μοῦ χάρισε τὸ κορμί σου, πὸς σὲ λίγο ἐπαῖφα πὰ νὰ τὸ συλ-λογιέμαι. Μὰ τώρα, τώρα πὸς χόρτασα ἀπὸ ἡδονή, τώρα πὸς τὰ χεῖλή μου μα-τωμένα ἀκόμη ἀπ' τὰ φιλιὰ σου πονοῦν καὶ σ' ἀνάλαφο ἀκούμπισμα τοῦ γλυκό-πιστου κινέζικου τσιγάρου μου, σκέφτο-μαι κάθε στιγμή τὸ ἀγαπημένο μου λου-λουδι, μαραμμένο ἔτσι ἔπως τῶδα γιὰ τελευταία φορὰ καὶ ἀναρωτιέμαι.

ἌΓιατί σὲ δέχτηκες σὸ σπιτί μου;»

ΚΙΜΩΝ ΔΕΥΚΟΡΕΙΤΗΣ

Ἄσκησις ζωῆ

Νὰ ζῆ κανεὶς χωρὶς σκοπὸ, ἔτσι κουτά, καὶ ἄδεια χωρὶς ἀγάπην στὴν καρδιά, καμμιὰ χαρὰ, ἢ πόνον, χωρὶς ἐλπίδες: κι' ἔτσι νὰ, ἐπὶ δαλί-α μόνο, ὦ εἰν' ἀβάσταχτο πολὺ, καὶ προπαντός τὰ βράδια.

Τὰ βράδια τ' ἀστροφώτιστα, πὸς ἄθελα ἀφήνει, τὸ νοῦ νὰ τρέχῃ σ' ὄνειρα, πὸς ἄβαστα τὰ χρόνια, ἄφησαν, κι' ἀνεκπλήρωτα, ν' ἀκολουθοῦν αἰώνια, κάποια ἐλπίδα ἀμυδρὴ πὸς πάντα τέλος σβύνει.

Κάπι νὰ θέλῃ, νὰ ποθῇ, νὰ νοιώθῃ πῶς τοῦ λείπει. Κάπι, τὸ τίποτα, τὸ πᾶν, καὶ νάχῃ μιὰ λήθη, παράξενη γιὰ κάθε τί κι' ὁ νοῦς του στὰ σκοτάδια.

ν' ἀναζητᾶ μὲ ἀναλαμπὴ μικρὴ νὰ τὸν φωτίσῃ νὰ βρῇ ἐκεῖνο πὸς ποθεῖ, γιὰ νὰ μωρῇ, νὰ ζήσῃ. Ὡ εἰν' ἀβάσταχτο πολὺ καὶ προπαντός, τὰ βράδια.

ΝΙΚΟΣ Γ. ΜΗΤΣΙΤΣΙΟΣ

Ὅνειρα παιδιάστικα

Ὅνειρα, ὄνειρα... ὄνειρα παιδιάστικα... Πόσο εἶστε ἀπατηλά!..

Πόσο εὐκόλα πετᾶ κοντὰ σ' ἐκείνους πὸς σὰς καλοῦν... Ἀδιαφορεῖτε ἂν πλά-θεστε πάνω ἀπὸ ἀτέλειωτα νοῦμερα τσ' φτερῶν ἢ ἀνάμεσα στὰ ὀλόλευκα σύν-νεφα.

Πάνω σὲ πάγκους λερωμένους ἢ σ' ἀσημένια παιχινιδιάσματα τοῦ φεγγαριοῦ. Στὶς γωνίες κάποιου μικρομάγαζου ἢ μέσα σὲ θαρκοῦλες γοργοτάξιδες, ὀλό-λευκες. Παντοῦ λουλουδιένια, παντοῦ ὀ-λόχρυσα, παντοῦ ὀλόμορφα, ὅσο καὶ ἄ-πατηλά.

Ἄλλοιμονον ὅμως, σ' ἐκείνον πὸς θ' ἀπλώσῃ τὸ χεῖρι θαμπωμένος ἀπὸ τὴν ὁ-μορφιά σας τὴν ψεύτικια γιὰ νὰ σὰς χαί-δέψῃ... γιὰ νὰ σὰς ἐγγίσῃ ξεγελασμένος ἀπὸ τὸ μεθυστικὸ ἀρώμα πὸς θὰ σκορπᾶ τε τριγύρω...

Πόσο πικρά θὰ μετανοήσῃ... Πόσο πικρά... Γιατί ἀπλώνοντας τὸ χεῖρι του τίποτα αὐτὸ δὲ θέ νὰ συναντήσῃ... ἄδειο καὶ πάλι θὲ νὰ τὸ τραβήξῃ... γιατί δὲ θάναί τίποτα ἐκεῖνο πὸς θ' ἀγγίξῃ... δὲ θάναί οὔτε ἀέρας...

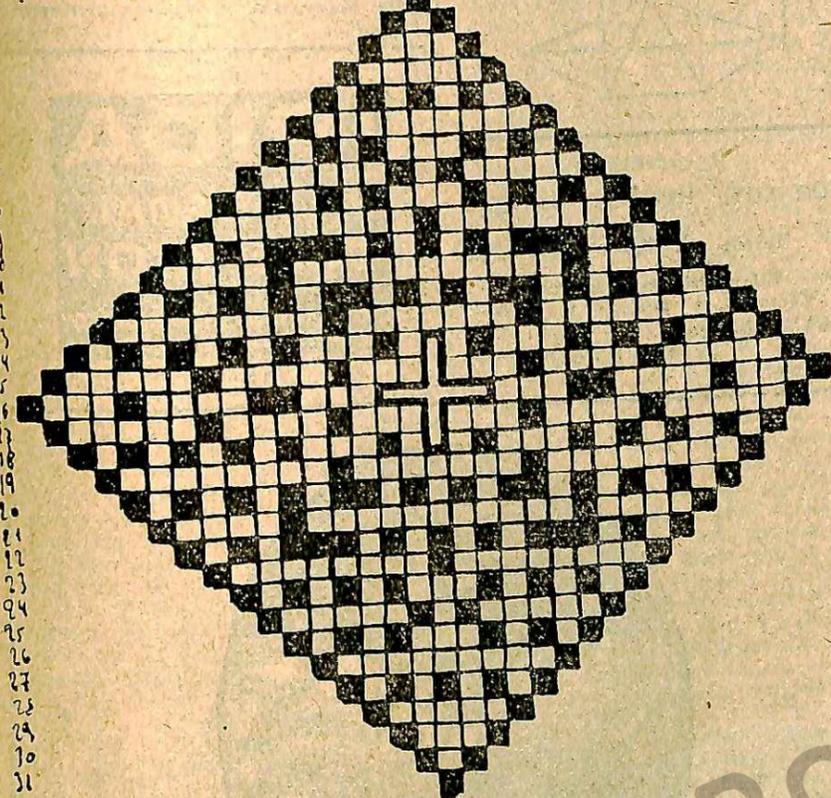
Ὡ ὄνειρα... ὄνειρα παιδιάστικα... Πόσο εἶστε ἀπατηλά!.. Πόσο εἶστε ψεύτικια!

ΠΟΛΙΚΑ ΕΞΕΝΟΣ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

Νέον σταυρόλεξον

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 X

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

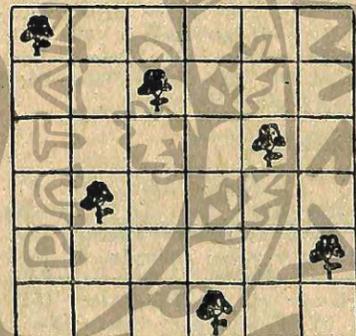
- 2) Ἀντωνυμία (Αἰτ. πληθ.).
- 3) Τιτάν, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.
- 5) Ἀλαζονεία.
- 6) Συμπερασματικὸν μέρος.
- 7) Λέξις σημαίνουσα τὴν ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασιν τίνος—Πρόχειρον ὁρομητήριο (δημ.).
- 8) Ἀσφαλιστικὸς ὁργανισμὸς.
- 8) Συνεταιρικὸς ὁργανισμὸς.
- 11) Θεὸς τῶν Φοινικῶν—Φρεσκάρισμα—Ρευστὸν προερχόμενον ἀπὸ χυμὸν φρούτων.
- 13) Κοινὴ συμφορὰ ἢ κακὸν ἀποδιδόμενον εἰς ἐκδήλωσιν θείας ἀρχῆς—Ταλαίπωρος—Συμβουλή.
- 14) Θεὰ—Ἀρχαία θεά.
- 15) Ὄψις, μορφὴ—Πόλις (ἀρχ.)—Κινηματογράφος Ἀθηνῶν—Βιβλικὸν πρό-σωπον υἱὸς τοῦ Νῶε—Ἀγγλος συγγρα-φεὺς καὶ δημοσιογράφος (1672—1729)—Ἰδιὰ.
- 16) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου—Κράτος τῆς Ἀσίας—Ὅρος τοῦ σκακιῦ—Ὅργανι-σμὸς ἐδρεῶν ἐν Ἑστραίῃ—Πρωτόγονον μέσον παραγωγῆς πυρᾶς—Μέθοδος τῶν βαυβάνων.
- 17) Δι' αὐτοῦ κανονίζεται ἡ κόλπω-

- μιστικὴ ὀργάνωσις—Ἀγδιαστικὴ μυρω-διά—Ἐπίρρημα χρονικόν.
- 13) Νῆσος Ἀσίας—Ὀνομασία τοῦ Ἄδου—Παράδοσις εἰς χεῖρας.
- 14) Νῆσος τῶν Κυκλάδων—Ὅρος τοῦ σκακιῦ.
- 15) Ὑδαρὸς φαγητῶν δι' ἀσθενεῖς—Μία τῶν Ἑπειρῶν—Κλωστοῦδον—Γάλλος συγγραφεὺς—Ἀγάπη πρὸς πρόσωπον ἐ-τέρου φύλου—Τὸ ἀντίθετον τῆς εὐφροσύνης.
- 16) Κατάφασις—Μᾶς ἐπιληθείσεν προφθές—Σύνδεσμος τελικὸς—Σακκοπηρι-κὸς ἦρωας—Μουσικὸν ὄργανον—Δεσπο-νίς (λ. ξεν.).
- 17) Ἀρχαία Ἀσιατικὴ πρωτεύουσα—Χρονικὸν επίρρημα—Δηλητήριο—Ἀν-τωνυμία ἀναφ.—Κράτος τῆς Ἀσίας—Ἀγροαστός.
- 18) Ἄνθος—Νῆσος τῶν Κυκλάδων καὶ δηλητήριο.
- 19) Εὐγευστος—Μουσικὴ ἀρμονία—Τὰ σῦνορα.
- 21) Ὅρος ἐνὸς Ἀθλητικοῦ παιγνιδι-οῦ—Ἐνωσις πολλῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ-μάδων—Φόθος (ἀρχ.).
- 23) Χαρὰ (ἀρχ.)—Καλὴ συμπεριφορὰ.
- 24) Μικρὸν ὄνομα ἰθιοποιοῦ τοῦ κινη-ματογράφου ἀποθανούσης.
- 25) Θαλασσία αἰγυπτιακὴ δίοδος—Πολύτιμον μέταλλον.
- 26) Μονὰς ὄρους.
- 27) Ἀλαζών.
- 29) Καταστρεπτικὸς καλοκαιρινὸς ἀέ-ρας (δημ.).
- 30) Ἀντωνυμία (πληθ.).

Ἄποστολεὺς
ΑΧ. ΜΕΙ-ΜΑΡΗΣ
(Κατερίνη)

Η ΘΥΕΛΛΑ

Ἐνας κήπος εἶναι χωρισμένος σὲ 36 τετράγωνα καὶ περιέχει 6 δένδρα φυτε-μένα τὸ καθένα σὲ ξεχωριστὸ τετράγωνο κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχουν δύο δένδρα φυτεμένα στὴν ἴδια ὀριζοντία, κάθετο ἢ διαγώνιου γραμμῇ.

Ἐπιζητεῖται ὅμως μιὰ δυνατὴ θύελλα, ἡ ἡρεμὴ τρία ἀπὸ τὰ εἶδη δένδρα καὶ τὰ παρασῶρι σὲ ἄλλα τετράγωνα ὥστε ὁ κηπουρὸς τὰ ἐξαφανιστεῖ. Περαιτηρήθη ὅτι οὔτε καὶ τώρα δὲν ἔ-

- 18) Ἐναὶ ἀπαραιτήτως εἰς ὅλα τὰ ὄντα—Νῆσος τῆς Ἑλλάδος ἢ δηλητή-ριον.
 - 19) Περαιτωμένος—Ἀδιαφορία, ἀπρο-σεξία—Ἀρχόντας.
 - 21) Βαρυεστημάρα—Οἰκειοποίησις—Βόσκησις, κάρπωσις, ἀπάλαυσις.
 - 23) Διαμῆνο καπνὸν—Ἀθόδεια.
 - 24) Ὄσαν.
 - 25) Πόλις τῆς Ἑλλάδος—Ἀποτέλε-σμα ἐργασίας.
 - 26) Μακρὸν (ἀρχ.).
 - 27) Διάσημος μαθηματικὸς τοῦ 4ου μ. γ. αἰῶνος.
 - 29) Πείνα.
 - 30) Ἀντωνυμία (πληθ.).
- ΚΑΘΕΤΩΣ:
- 2) Ἐσπερὶς ἐκδιδομένη ἐν Θεσ/νίκῃ
 - 3) Οὐιλῶ, λέγω (ἀρχ.).
 - 5) Σοφιστὴς καὶ σὴτωρ ἐκ Παφλαγο-νίας ζήσας τὸ 320—390 μ. Χ.
 - 6) Ναυτικὸν πόσταγμα.
 - 7) Φάρμακον—ἄνευ τέλους—Ἀπὸ αὐ-τῆν προσηλυθὲν ἔδωκε.
 - 8) Χρονικὸν επίρρημα.
 - 9) Γραλιστερός—Μικρὰ παιδιὰ.
 - 11) Ἀθλητικὸν ἀγώνισμα καὶ Διαφη-

πήχαν δύο δένδρα στην ίδια γραμμή, οριζοντίως, καθέτως ή διαγωνίως. Γνωρίζοντας αυτό, μπορείτε να μιλάτε πότε ποιά δένδρα ξεριζώθηκαν και σε ποια τετράγωνα ξαναφυτεύθηκαν;

ΣΤΟ ΚΟΥΡΕΙΟ

Όταν ο Γεώργιος μπήκε στο κουρείο για να ξυρισθί, έβλεπε οι κουρείς ήταν απασχολημένοι και τρεις πελάται περιμέναν την σειρά τους.

Κατά το διάστημα που ο Γεώργιος έμεινε εκεί ήλθαν πέντε νέοι πελάται, και όταν έφυγε άφησε να περιμένουν τρεις πελάτες. Εάν οι κουρείς εργάστηκαν χωριστά διακοπή και διαθέτουν τον ίδια χρόνο για όλους τους πελάτας, μπορείτε να μιλάτε ποσά κουρείς υπήρχαν στο κατάστημα;

ΑΝΑΚΑΤΩΜΑ

ΔΥΣ—ΛΑ—ΝΟΣ—ΚΟ—ΜΗ—ΡΟ — ΜΑΡ—ΒΕΚΙ—ΛΩΣ—ΕΥ—ΡΑ — ΜΠΡΟ—ΜΗ—Α—ΝΙ—ΛΟΣ.

Πάρτε δυο συλλαβές από τις ανωτέρω και προσθέτοντας μια άλλη συλλαβή στο μέσον, σχηματίστε μια λέξη ή ένα όνομα.

Επειτα πάρτε δυο άλλες συλλαβές, και προσθέτοντας στο μέσον την ίδια συλλαβή που χρησιμοποιήσατε και προηγούμενας, να σχηματίσετε μια άλλη λέξη. Και ούτω καθ' εξής, έως ότου εξαντληθούν όλες οι συλλαβές θα σχηματίσετε κάτω εν όλω λέξεις. Η προστιθεμένη συλλαβή είναι σε όλα η ίδια.

Ποιές είναι αυτές οι λέξεις;

Λύσεις προηγούμενων

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 618

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Άδελφότητα—Διαστρωμα. 2) Νά—Σήμ—υίς—σέ. 3) Άδων—Σαίχόν—Άδης. 4) Νώε—Σώ—ώς—Λήρ. 5) Όλ—λανδία—ΝΑΣ—Παρισιάν. 6) Άμ—σία—Άλ—γην. 7) Ίς—Άνά—Άρμενία—Λός—γι. 8) Κόκ—Άλας—Ζέας—Κάν. 9) Όναρ—Άλ—Άγόνα—Λώ—σανά. 10) Μάν—τύρ. 11) Όδόντα—Άρκετά. 12) Ταύ—σόλ. 13) ΕΚΟΝ—ότ—Άσ—σος—ΐα—Σοφύ. 14) ΝΑΣ—έκει—Παρά—σού. 15) Εί—Σπᾶ—Βαλέττα—Έλα—σά. 16) Σόι—Πάν—ΐδς—Βήκ. 17) Όξείδιον—Πάκ—Κανάρτοι. 18) Ήρα—ΟΟ—ΣΟ—μέν. 19) Ίαμα—Γρενάδα—Άτρα. 20) Λά—Ναί—Έλα—Ρά. 21) Άναξαγόρας—Άρτάβαδος.

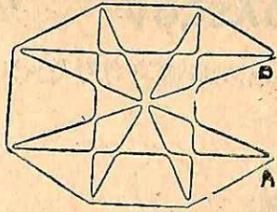
ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Ανδρόνικος—Βενζουέλα. 2) Β. Δ.—Σών—Καί—Άν. 3) Άπλά—Κάμα—τος—Σέτι. 4) Άμα—Ρά—Άν—Σόι. 5) Άπένινα—νού—έπιδημία. 6) Νώδ—Άλα—Όκᾶ. 7) Ός—είς—Άμμόν—τε—Πόα—νό. 8) Τής—Άϊας—Ίβάν—γάρ. 9) Ήμᾶς—Άρ—Άρτια—Άν—Έρτα. 10) Ίων—Πόε. 11) Άλέκος—άστεια. 12) Κός—Κέα. 13) Μώς—αι—Άφρός—τί—Όδεο. 14) Σίν—Πλάζ—ΠΑΟΚ—Άλσ. 15) Τέ—Λάς—Έλβετία—Σάμ—ΑΑ. 16) Άήρ—Λαφ—Άρε—Νέα. 17) Ροδρίγος—Τάς—Άλβανικά. 18) Σής σού

—Ές—Άήρ. 19) Σπίν—Κάρολος—Κίνα. 20) Άς—ΧΑΝ—Φός—ρό. 21) Μεσα—λίνας—Γουαδιάνας.

ΜΟΝΟΚΟΝΔΥΛΙΑ

Ίδου πώς θα γίνη το σχέδιο, αρχίζοντάς από το Α και τελειώνοντας στο Ο.

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ίατρος Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς εν Παρισίαις Έξέτασις δι' ακτίνων Ραϊντγκεν ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

Καλλιτεχνική κίνησης

Έξαιρετική επίτευξη σημειώνει κάθε βράδυ στην 'Τέρψη' Παγκρατίου ή γνωστή ντιζέ δις Λένα Μαθή στα νέα της σουζέ 'Άσε την καρδιά σου να μιλήση' των κ.κ. Πύρασσου—Κόκκα και 'Είβ' ή γυναίκα μια φωτιά' των κ.κ. Παπαπέτρου—Ι. Αντωνιάδη. Ή δις Μαθή είναι μια από τις καλύτερες ντιζέ μας.

— Στο κέντρο του 'Αόφου Κολωνού' σημειώνει πολύ σουζέ κάθε βράδυ το γνωστό παιδί-θαύμα Μαίρη Λωράν ή όποια θέσει και καταχειροκροτείται κάθε βράδυ.

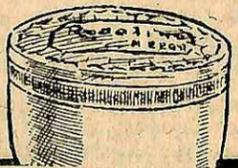
IRIDA ΒΑΦΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ. ΓΕΝ. ΑΝΤ. Γ. ΒΑΣΙΛΟΥΝΗΣ & ΑΣ. ΘΩΜΑΚΟΥ ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 19 • ΤΗΛ. 27-551

Ένα φιλί ακόμη...

Η επίδρασις που προκαλεί ο Έναν Άνδρα το βελούδινο και υγιές δέρμα είναι μεγάλη. Η επίτευξις σας είναι έξοφθαλισμένη. Όλοι οι Άνδρες σάς θαυμάζουν και αν ακόμη δεν είσατε μια καλλονή. Η κρέμα ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ δημιουργεί δέρμα απαλό, βελούδινο χωρίς λεκέδες και χονδρούς πόρους

Η ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ έχει εις το ένεργητικόν της άπειρους έκφράσεις δαυμασμού και συγχαρητηρίων που πείθουν περί της δαυματουργού ιδιότητος της κρέμας ταύτης.

FORMA ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΪΑΣ CANA

Μεταξύ μας

Φίλον ε'Εβδομάδος. Μετριώτατο και ως θέμα και ως έκτελεσις. Γιατί δημοσιεύσετε τόσο εξεζητημένη γλώσσα που πρέπει να σπάση κανείς το κεφάλι του για να καταλάβη τί θέλετε να πητε;

Πέτρον Σπαν. Έγκρίνεται θά δημοσιευθί με τη σειρά του. Θά του αφαιρέσωμ μόνο 4—5 φράσεις που χαλούν το όνολο.

Είρη η ν. Άψυχολόγητο. Αυτό που κάνει ή Ρίκα έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τον χαρακτήρα της που περιγράφετε παραπάνω. Και δεν δικαιολογείτε την αντίθεση αυτή με καμμία φράση.

Πίλλ. Βέρτ. ΆΟ ή ναι. Όσον αφορά το παλαιό, είναι πολύ πιθανόν να δημοσιευθί και να μη το άντελήφθητε. Τώρα ή εξακριβώσις είναι δύσκολη. Το σημερινό θά δημοσιευθί με την σειρά του, αφού πρώτα συμπυκνωθί λίγο, γιατί έχει πλατυασμούς, τους οποίους πρέπει να άποφεύγετε. Ένα από τα σπουδαιότερα προσόντα του καλού γραψίματος είναι ή περιεκτικότης.

Πότην Μαρσύκαν, Βούλα. Το ποίημά σας είναι ακόμη πολύ άτεχνο, μολοντί οι ιδέες που περιέχει είναι συμπαθητικές στην απλοϊκότητά τους. Αν θέλετε να γράψετε ποίηση στο μέλλον, πρέπει προηγομένως να διαβάσετε πολύ, και πεζό και ποίηση. Κι' έπειτα, μᾶς ξανα στέλνετε κάτι δικό σας, για να σας πούμε τη γνώμη μας.

Άν. Εύθυμίου, Ίωάννινα. Το γράμμα σας δείχνει ότι έχετε κάποιο λογοτεχνικό φόντο μέσα σας, κάποια έ-

Κρατά από πρωίας εις πρωίαν

Κατα την διάρκειαν της Ημέρας το Κραγιόν Rea διετηρήθη άνεπαφον. Άλλά και το βράδυ ακόμη στο χορό, στο θέατρο, το Κραγιόν Rea εξακολουθεί να διατηρήται άνεξίτηλον με την ίδια φρεσκότητα με την ίδια λάμψη.

φραση. Τα ποιήματά σας όμως είναι ακόμη πολύ άτεχνα. Έχετε και σεις ανάγκη να διαβάσετε πολύ, πάρα πολύ, πεζό και ποίηση.

Α. Τ. Φ. Το Άνευ τίτλου ποίημά σας, μολοντί μη δημοσιεύσιμο ακόμη, δείχνει ότι σύντομα θά μπορούσατε να γράψετε πράγματα άξια να δούν το φώς της δημοσιότητος. Ύπό την προϋπόθεσιν βέβαια ότι το μεσολαβούν διάστημα θά χρησιμοποιήσατε εις μελέτην.

Άνν. Βαβαρέσου, Ένταύθα. Το πεντάστιχο καλό. Άλλά ένα πεντάστιχο έκτος πλέον αν είναι άριστουργηματικό, δεν δικαιολογεί την αξίωσή σας. Ή μεταφράσις άρκετά καλή, όχι όμως, τόσο καλή ώστε να δημοσιευθί. Μια μεταφράσις, φυσικά, κρίνεται μ' άυστηρότερο κριτήριο από το συνηθισμένο. Κι' είνε και άρκετά δύσκολη, διότι περιορίζει τον μεταφραστή-ποιητή.

Κ. Δ. Δημητριάδη, Ένταύθα. Θά δημοσιευθί με την σειρά του, συντομευόμενον λίγο. Όπως είπαμε και παραπάνω, ένα από τα μεγαλύτερα χαρίσματα του γράφοντος είναι ή περιεκτικότης.

Ν. Πασχίδην, Λάρισα. Θά δημοσιευθί το 'Κοιμάται', το όποιο είναι άρκετά καλό, και άρκετά συμπαθητικό στις ιδέες. Τά άλλα δύο πολύ κοινότυπα.

Γιάννην Καραμήτσον, Πειραιά. Το 'Μη με ξεχνάς' κάτι λέει, αλλά οι τρεις πρώτοι στίχοι του έξαιρετικά κοινότυποι. Τά άγάπη μου χρυσή' και 'από τοιαύτα' είναι συνήθως πολύ...άντιποιητικά. Άλλάζτε τους στίχους, και στείλετε το πάλι να δημοσιευθί.

Φλέρτην, Ένταύθα. Τά θέματα δυστυχώς άρκετά κοινότυπα και ή έκτέλεσις χωρίς να είναι κακή δεν εμφανίζει τουλάχιστον την μουσικότητα και την άρμονία που πρέπει να έχουν αυτού του είδους τά πεζά, για να είναι άξια να δημοσιευθούν.

Ντ. Ματαράγκαν, Πάτρας. Το ποίημά σας δείχνει ποιητική διάθεση ή' Όστόσο, ύστερεί στην διατύπωση. Αν δουλέψετε περισσότερο, και διαβάσετε Έλληνας ποιητάς και πεζογράφους, θά κατορθώσατε μια μέρα να γράψετε. Άποφεύγετε τις κοινότυπες ιδέες, φράσεις και λέξεις.

Γουμ. Καλ. Το 'Άν μ' άφηρεσεν' μέτριο και κοινότυπο. Το 'Άφυγες' πολύ καλλίτερο στο μέτρο, αλλά κι' αυτό όχι δημοσιεύσιμο δυστυχώς. Αν το δουλέψετε περισσότερο, και αφαιρέσατε ύστερως περιπτώσεις, θά γίνη καλό. Όσμένες κοινοτυπίες, θά γίνη καλό και πωσδήποτε, και σεις, με τον καιρό και την μελέτη, θά μπορούσατε να κατορθώσατε κάτι καλό, αν επιμένετε, φυσικά.

Α. Αμπέρτην, Ένταύθα. Τά αποσταλέντα καλά και θά δημοσιευθούν με την σειρά τους.

Χρ. Δαπέργολαν, Κέρκυραν. Θά δημοσιευθούν με κάποια μικρή διόρθωση. Σπ. Παολινέλλην. Κέρκυραν. Άπό σας περιμένουμε κάτι καλύτερο, πληρέστερο, πλουσιώτερο σε ιδέες, δυνατότερο σε έκφραση.

Χ. Κατζηγεωργίου, Ένταύθα. Άρκετά καλή ή 'Άγωνία' αλλά οι δύο τελευταίοι στίχοι θέλουν διόρθωμα. Διορθώσατε τους και στείλατέ τους πάλι.

Σαντού, Άγ. Φιλοθέη. Το πεζό σας έχει φόντο. Όσοσο χρειάζεται ακόμη δουλειά, συνδυέωση και περισσότερη σαφήνεια σε ύφισμένα σημεία. Διορθώσατε το και στείλατέ το πάλι.

Κ. Β., Ένταύθα. Το θέμα πολύ κοινό-

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ Άγ. Αναργύρων 33 Τηλ. 28517 Άρχισυντάκτης και ύπεύθυνος: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ Νικαίας 17. Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

Table with subscription rates: Ετησία έσωτερικού 250, Εξαμήνος 125, Ετησία έξωτερικού Λίραι 1.10, Αμερικης Δολλάρια 6, Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Διευθυντής Τυπογραφείου: ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ. Διαδόχου Παύλου 10.

τυπο. Βρήτε ένα καλύτερο και θά το διαβάσωμ εύχαρίστως για να σας πούμε την γνώμη μας.

Γ. Ι. Γ. Το 'μη φύγη' πολύ κοινότυπο. Όστόσο δείχνει ότι θά μπορούσατε κάποτε να γράψετε, αν δουλέψετε άρκετά το στίχο. Και αν, συγχρόνως, διαβάσατε πολύ πεζό και ποίηση.

ΡΕΥΣΤΗ Η Περμανέντ σκληραίνει τά μαλλιά και τα θαμπώνει. Η μπριγιαντίνη FIX της Άρωματοποιίας L. T. RIVER κάνει τά μαλλιά απαλά και στιλπνά. Χρησιμοποιείται με ένα βαποριζατέρ και συγκρατεί τά μαλλιά χωρίς να κολλούν.

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΪΑΣ CANA ποτέ δεν προσδίδει

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Αί άπαντήσεις του δερ- ματολόγου Ιατρού μα,

Τούλαν. Ν' αποφεύγετε τὸ σαπού-
νι. Νά κάνετε δύο φορές τὴν ἑβδομάδα
ἀπόλουτρο μὲ τίλιο, ὅπως θάχετε διαβά-
σει πολλές φορές σ' αὐτὴ τὴ στήλη. Ἐ-
πίσης δύο φορές τὴν ἑβδομάδα ν' ἀλείφ-
τε τὸ πρόσωπό σας μ' ἀσπράδι αὐγῶν. Με-
τά 10 λεπτά νά τὸ ξεβγάξετε μ' ἄφθονο
χλιαρὸ νερὸ. Τὸ βράδυ νά χρησιμοποιήτε
τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Glycerine neutre 40 gr.
Eau de roses 10 »
Eau de laurier cerise q. s. pour 105 »

Τὴν ἴδια λοσιόν νά χρησιμοποιήτε καί
πρὸ τῆς πούδρας. Τὸ πρωὶ δὲ μετὰ τὸ
πλύσιμο καθῶς καὶ κατὰ τὸ λουτρό κα-
θαριότητος ἢ θαλάσσης νά χρησιμοποιήτε
τὴν ἐξῆς κρέμα:

Huile d' amandes douces 50 gr.
Cire blanche de melisse 12,50 »
Parafine molle 12,50 »
Borax 1 »
Eau de roses 25 »
Huile de roses q. s. pour aromatiser

Κωνστ. Δημ. Θεσιόν. Περά-
στε ἀπὸ τὸ Ἰατρεῖόν μου καὶ θά σᾶς ἐ-
ξυπηρετήσω φιλικώτατα. Δὲν ἔχετε δια-
βάσει ἐπανελημμένως πὸ γράφω ὅτι τὰ
φάρμακα αὐτὰ εἶναι μόνο ρεκλάμες; Πῶς
παρεσύνητε καὶ σεῖς ἕνας τακτικὸς ἀ-
ναγνώστης μου.

Μελαχροινοῦλαν. Δυστυχῶς,
ἀπὸ τὴν περιγραφή πὸ μου κάνατε τῆς
δερματικῆς παθήσεώς σας δὲν μπορῶ ἀ-
πόλυτα νά κατατοπισθῶ. Συνεπῶς ἀπο-
φεύγω καὶ νά σᾶς συμβουλευθῶ εἰκὴ καὶ
ὡς ἔτυχε. Μᾶλλον πρόκειται περὶ λευκο-
πλακίας ἢ ἀναφυλαξίας. Ἄλλὰ χωρὶς
προσωπικὴ ἐξέταση δὲν μπορῶ ν' ἀποφαν-
θῶ θετικά. Ἄν βρισκασθε στὰς Ἀθήνας
—γιατὶ καὶ σεῖς ὡς οἱ περισσότεροι ἐ-
χετε τὴν κακὴ συνήθεια νά μὴ γράφετε
τὸν τόπο τῆς διαμονῆς σας—περάστε ἀπὸ
τὸ Ἰατρεῖόν μου Σόλωνος 40 καὶ κατὰ τὰς
ῶρας 10—1 ἢ 5 1)2—8 1)2 (ἐκτός
Κυριακῆς) καὶ ἀφοῦ σᾶς ἐξετάσω λεπτο-
μερῶς θά σᾶς καθοδηγήσω γιὰ τὴν θε-
ραπεία τῆς παθήσεώς σας. Ἄλλως τε
γράφετε μου λεπτομερέστερα.

Τακτικὴν ἀναγνώστριαν'
Ἡ συνταγὴ τῆς προοδευτικῆς βαφῆς εἶ-
ναι ἡ ἐξῆς:

Chlorure d' amonium 1,50 gr.
Acetate de plomb 1,30 »
Fleurs de soufre 1,8 »

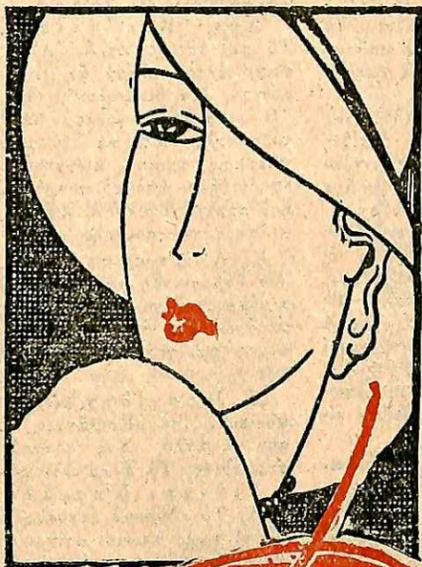

Alcool pur 20 »
Glycerine 40 »
Eau de roses 200 »

Ἄφοῦ ἀνακινήσετε καλὰ τὴν φιάλη
πρὸ τῆς χρήσεως, ρίχνετε μέσα σ' ἕνα πι-
ατάκι λίγο φάρμακο καὶ θουτώντας μέσα

μιὰ θούρσα τῶν δοντιῶν περνάτε καθῆ-
μερινῶς ἕλα τὰ μέρη ὅπου υπάρχουν
λευκὲς τρίχες. Νά λούζεσθε μὲ κατρα-
μοσάπουνο κάθε 10 μέρες. Ἐάν εἶναι πο-
λὺ μεγάλη ἡ ἐλθὰ περὶ τὰς 500 δογ.
Ἡ ἀφαίρεσις γίνεται ἀνωδύνως σὲ μιὰ
ἢ δύο, ἂν εἶναι πολὺ μεγάλη, ἐπισκέ-

Γιατὶ ληγεύουν ὄχες τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου μου;

Εἶναι τόσο ἀπλὸ νά ἀπο-
κτήση κάθε μιὰ τὸ ἴδιο. Ἀρ-
κεῖ νά μεταχειρισθῆ πούδρα
REA διαλέγοντας μέσα σὲ
πλουτιμένο μὲ ἐννεά σταθε-
ροὺς χρωματισμοὺς χρωματό-
λόγιό της ἐκεῖνον πὸν ταιρια-
ζει σὲ τὸ χρῶμα τοῦ δερματός
της

Ἐπειὶ ἡ ἁμορφία της θά
ἀποκτήσῃ νέον θέλγητρον καί
ἴσως τὸ σπουδαιότερο: Ἐνα
ἄπαλό, στυλινὸ καὶ πρὸ
παντὸς φυσικὸ ἐνῶ συγχρό-
νως θά ἀποφύγῃ τὸ συνεχὲς
πυρρῶμα χάρις σὲ τὴν με-
γάλη διάρκειά της πούδρας

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΟΡΕ

ΑΘΗΝΑΙ: Περικλέους 44, τηλ. 26-391.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Ἀλκιβιάδου 1, τηλ 45-077.

Ἐχετε ἀναμφισβήτητα θετικὰ ἀποτελέσματα,
ὡς ἀπεδείχθη καὶ ἐμπράκτως διὰ τοῦ δημοσιευ-
θέντος εἰς τὴν ἑφημερίδα «Ἀκρόπολις» τῆς 29ς Φε-
βρουαρίου 1938 ὀνομαστικῶ καταλόγου 960 τε-
λειοφῶτων μετὰ τῶν ἀκριβῶν διευθύνσεων αὐτῶν
καὶ ὑπὸ τῶν ἑκατοντάδων δημοσιευθειῶν καὶ
δημοσιευμένων κατὰ καιροὺς εἰς τὸν ἀθηναϊκὸν
καὶ ἐπαρχιακὸν Τύπον εὐχαριστηρίων δηλώσεων,
τῶν ὁποίων τὰ ἀποκόμματα τῶν ἑφημερίδων κρα-
τοῦνται εἰς εἰδικὸν λεύκωμα καὶ εἶναι εἰς τὴν διά-
θεσιν παντὸς ἐνδιαφερομένου. Ζητήσατε τὸν ἔντυ-
πον κανονισμὸν μας, ὅστις περιέχει ἀντίγραφα
εὐχαριστηρίων καὶ ὀνόματα μετὰ διευθύνσεων
τελειοποιηθειῶν.

ψεις. Τὸ φάρμακο πὸ μὲ ρωτᾶτε εἶναι
πλέον πραγματικὴ βαφὴ καὶ συνεπῶς ἡ
χρήση της ἐπιβλαβής. Εἶναι ἀπὸ τις συ-
νηθισμένους ρεκλάμες.

Νινέταν. Ἐνταῦθα. Πρωὶ καὶ
βράδυ νά κάνετε μ' ἕνα μαλακὸ σφουγγα-
ριὸν βουτηγμένο σὲ τὴν κάτωθι λοσιόν, μιὰ
καλὴ φριζιὸν καὶ μὲ κυκλικὰς πάντοτε
κινήσεις, καὶ μὲ κατεύθυνσιν ἐκ τῶν κά-
τω πρὸς τὰ ἄνω. Μετὰ τὴν φριζιὸν που-
δράρισμα μ' ἄφθονο τάλκ. Ἐπίσης τὰ ἐκ-
θέτετε στὸν ἥλιο ἀρχίζοντας ἀπὸ 2 λεπτά
καὶ φθάνοντας προοδευτικῶς στὰ 10 λε-
πτά, ὅταν ἔχετε τὴν εὐκαιρία νά πέφτῃ
ἥλιος σὲ τὸ δωμάτιό σας.

Eau de vie 60 gr.
Eau dist. d'Hamamelis 15 »
Alun 60 »

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν περιποίηση τῆς ἐπι-
δερμίδος σας πρέπει νά μὴ γράφετε τὴν
ποιότητά της δηλ. ἂν εἶναι λιπαρὴ ἢ ξη-
ρὰ. Μετὰ τακτικὴν θεραπεία δύο μηνῶν
μὸς ξαναγράφετε.

Νανάν. Ἄλφα. Ἡ περιπτώσις σας
εἶναι παρομοία ἀκριβῶς μὲ τῆς Νινέτας,
Ἐνταῦθα. Συνεπῶς νά ἐφαρμόσετε καὶ
σεῖς ἐπακριβῶς ὅ,τι συνιστᾷ σ' αὐτὴν
παράπαν. Μὲ τὴν διαφορά ὅτι ἐπειδὴ ἡ
ὑπερτροφία σας εἶναι μεγάλη, θά ἔπρεπε
νά κάνετε καὶ ἡλεκτροθεραπεία, ἡ ὁποία

ἔχει ἄριστα ἀποτελέσματα σὲ τὴν περι-
πτωσή σας. Εἶμαι πάντοτε σὲ τὴν διάθεσίν
σας καὶ εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λό-
για.

Τ. Β. Ν. Φιλαδέλφειαν. Δυσ-
τυχῶς χωρὶς προσωπικὴ ἐξέταση δὲν
μπορῶ νά σᾶς συμβουλευθῶ γιὰ τὸ εἶδος
καὶ τὴν θεραπεία τῆς παθήσεως τῶν χρι-
λέων σας. Περάστε ἀπὸ τὸ Ἰατρεῖόν μου
Σόλωνος 40 καὶ κατὰ τὰς ῶρας 10—1
καὶ 5 1)2—8 μ.μ.

Λογιστὴν Μ. Θεσιόνικην. Ἐν
πρωτοῖς ν' ἀποφεύγετε κάθε ἐρεθιστικὴ
γιὰ τὸ δέρμα τροφή δηλ.: παστά, ἀλμυ-
ρὰ, θαλασσινὰ καὶ ὀστρακώδη. Ἐν γέ-
νει, καθῶς καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη. Τῶ-
ρα δὲ πὸ εἶναι κατάλληλη γιὰ λουτρο-
θεραπεία ἐποχὴ νά κάνετε, ἐναλλάξ, κά-
θε ἑβδομάδα λουτρά γενικά. Τὴν μὲν μιὰ
ἑβδομάδα ἡμέρα παρ' ἡμέρα ἀπὸ ἕνα
γενικὸ ἀμυλοῦχο λουτρό, τὴν δ' ἄλλην
ἑβδομάδα δύο θειούχα λουτρά. Τοπικῶς
δὲ σὲ τὴν πλάτῃ ν' ἀλείφετε τὰ ἐξανθη-
ματα κάθε βράδυ μὲ τὴν ἐξῆς ἀλοιφή:

Camphre 0,20 cent.
Acide salicylique 0,20 cent.
Oxyde de zinc 2 gr.
Vaseline 8 »
Lanolin 8 »

Τὰ θαλάσσια λουτρά ἀπαγορεύονται.

καθῶς καὶ ἡ ἡλιοθεραπεία.

Ι. Ν. Κόρινθον. Κάθε βράδυ, ἐπὶ
τρύμηνον, νά ραντίζεστε ὀλίγο τις ρίζες
τῶν τριχῶν μὲ τὸ κάτωθι φάρμακο καὶ
κατόπιν νά κάνετε μιὰ ἐλαφρὰ φριζιόν.

Eau de cologne 100 gr.
Glycerine 15 »
Teint. de cantharides 0,60 »
Teint. de jaborandi 50 g.
Teint. de panama 20 »

Νά λούζεσθε μὲ κατραμοσάπουνο μόνο
δύο φορές τὸν μῆνα. Ἐπίσης νά κάνετε
μιὰ σειρά ἀπὸ 15 ἐνδοφλεβίους ἐνέσεις
Γλυκονάτ ντὲ κάλτσιου, ἢ ἂν δὲν μπο-
ρεῖτε αὐτὲς τότε νά πάρετε ἐσωτερικῶς
ἀσπασοφρατό. Μιὰ κουταλιά τῆς κομπό-
στας τὸ μεσημέρι καὶ ἄλλη μιὰ τὸ βρά-
δυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Ἀπὸ τὸ φάρμακο
αὐτὸ νά πάρετε δύο φιάλες μὲ διακοπὴ
15 ἡμερῶν. Προτιμῶ ὅμως τις ἐνέσεις.
Μετὰ μὸς ξαναγράφετε.

Τάνταλον μάρτυρα. Ἐνταῦ-
θα. Ἀγαπητὴ μου εἰδάσσα μετὰ προσο-
χῆς τὴν μακροσκελὴ ἐπιστολή σας, ἀλλὰ
πάντως μιὰ προσωπικὴ ἐξέταση εἶναι ἀ-
παραίτητη. Πολὺ εὐχαριστῶς θά σᾶς δε-

"ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΠΕΚΑΛΥΨΑ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΥ."

Ὅτε μιὰ ρυτίδα, ὅτε μιὰ γραμ-
μὴ σὲ ἡλικία 65 χρόνων. Μιὰ ἐ-
πιδερμὶς καθαρὰ βελουτῆ, διευ-
πτος νέας κόρης. Θά ἔλεγε κανεὶς
ἕνα θαῦμα, ἀλλ' ὑπάρχει μιὰ ἐπι-
σημονικὴ ἐρμηγεία.

Αὐτὰ εἶναι τὸ μαγικὰ ἀποτελέ-
σμα τῶν «Biosel» ἡ ἐκπληκτικὴ
ἀνακάλυψις τοῦ καθηγητοῦ Dr
Stejska τοῦ Πανεπιστημίου τῆς
Βιέννης. Τὸ «Biosel» εἶναι πολὺτι-
μον στοιχεῖον φυσικὸν νεόπτος,
ἀπαραίτητον διὰ κάθε ἐπιδερμίδα
βελουτῆ καὶ χωρὶς ρυτίδας. Ἡ
κρέμα Tokalon χρώματος ροζ πε-
ριέχει τῶρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέφει καὶ
ἐξαναιώνει τὴν ἐπιδερμίδα κατὰ
τὸν ὕπνον σας. Θά ἐξυπᾶτε νεώ-
τερα κάθε πρωί. Ρυτίδες καὶ
γραμμὲς ἐξαλείφονται. Διὰ τὴν ἡ-
μέραν μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμα
Tokalon τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμί-
δα, χρώματος λευκοῦ (μὴ λιπα-
ρὰ) διὰ νά κάμψετε τὴν ἐπιδερμίδα
σας φρέσκην καὶ καθαρὰ, νά δια-
λύσετε τὰ μαῦρα σας στίγματα
καὶ ἀτελείας. Ἐξαναιώσατε κατὰ
10 χρόνια καὶ μεῖνατε νέα. Ἀπαλ-
λαγήτε ἀπὸ τὸ γαϊδῶδες χρῶμα.
Ἐναβροῦτε καὶ φρέσκα σας μά-
γουλά σφικτὰ καὶ τὴν λεπτὴ χάρι-
τὴς νεότητός σας. Θά ἐκπλαγήτε
ἀπὸ τὰ σχεδὸν μαγικὰ ἀποτελέ-
σματα τῶν δύο κρεμῶν Tokalon
τροφῶν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἐάν
ὄχι, εὐχαριστῶς θά σᾶς ἐπιστρέ-
ψωμὲν τὰ χρήματά σας.

χθώ από 'Ιατροείον μου. Μοῦ ὑπενομιζέ-
τε τὸ ψευδώνυμό σας, κατὰ τὴν ἐπίσκε-
ψίν σας.

Μικρὴν Ἐπαρχιώτισσαν.
Ἐφόσον παρουσιάσετε στὸ πρόσωπόν σας
τοῖχωμα ν' ἀποφεύγετε τελείως τίς κρέ-
μες. Νὰ κάνετε δύο φορές τὴν ἑβδομάδα
ἓνα ἀπιδιουτοῦ με τίλιο, ὅπως συχνά θὰ
ἔχετε διαθέσει στὴν παρούσα στήλη. Με
τὴν κάτωθι λοσιόν νὰ ἀλείφετε μ' ἓνα
βαμβάκι τὸ πρόσωπό σας πρὸ τῆς πού-
δρας, ἐπίσης δὲ με τὴν ἴδια νὰ τὸ ξεκα-
θαρίζετε καλὰ πρὶν κοιμηθῆτε τὸ βράδυ.

Eau de roses 10 gr.
Glycerine neutre 40 »
Eau de laurier-cerise q. s. pour 105 gr.

Ἐπίσης δύο φορές τὴν ἑβδομάδα ν' ἀ-
λείφετε τὸ πρόσωπό σας με κτυπημένο
ἀσπράδι αὐγοῦ, τὸ ὁποῖον νὰ ξεκαθαρίζε-
τε μετὰ 10 λεπτὰ με βαμβάκι βρεγμένο
σὲ χλιαρὸ νερὸ κι' ὕστερα νὰ ξεπλύνεσθε
καί μ' ἄφθονο νερὸ. Τὸ σαποῦνι νὰ τὸ ἀ-
ποφεύγετε τελείως.

Ἀόλιαν, Π. Φάληρον. Ἄλοιφῃ
γιὰ τὴν ὀριστικὴν καταστροφὴ τῶν τριχῶν
τοῦ προσώπου δὲν ὑπάρχει. Μόνο διὰ τῆς
ἠλεκτροπῆξεως θ' ἀπαλλαγῆτε ριζικῶς
τοῦ ἀντικαισθητικῆς ἐλαττώματός σας.

Ἄλλωστε λεπτομερῶς τὸ γιατί καὶ τοὺς
ἄλλους προσωρινούς τρόπους πού ὑπάρ-
χουν θὰ τὰ διαβάσετε στὰ εἰδικὰ μου ἄρ-

θρα, πού μοῦ γράφετε ὅτι παρακολου-
θεῖτε.

Νέλων Ἐντυ, Χανιά. Δυστυ-
χῶς μετὰ τὰ διάφορα ἰσχυρὰ φάρμακα πού
μετεχειρίσθητε γιὰ τὴν θεραπεία τῆς πα-
θήσεως σας μόνον ἔκζεμα τῆς κεφαλῆς
μπορεῖ νὰ προκαλέσετε. Ὡστε λούσιμα
θὰ κάνετε μόνο ἅπαξ τῆς ἑβδομάδας με
κατραμοσάπουνο. Ἐπίσης κάθε δύο μέρες
τὸ βράδυ νὰ κάνετε μιὰ ἐλαφροτάτη φοι-
ξιδόν τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς, ραντί-
ζοντας μετὰ τὸ εἶξος φάρμακο.

Solution de sublimée à 1°/100 100 gr.
Alcool de rose 100 »
Huile d' amandes douces 5 »
Teint de cantharides 2 »
» de citron 4 »

Τὴν θεραπεία αὐτὴ νὰ τὴν ἐξακολου-
θήσετε μέχρι τελείας ἐξαφανίσεως τῆς
πιτυρίασεως. Ὄταν ἔχετε τσοῦξιμο ἢ
φαγοῦρα στὸ κεφάλι νὰ λούζεσθε με κτυ-
πημένο κρόκο αὐγοῦ μέσα σὲ 2 ποτήρια
χλιαροῦ νεροῦ κι' ὕστερα νὰ ξεβγάξετε
μ' ἄφθονο νερὸ.

Ἀπελπισμένην καρδιά. Τὸ
πρῶτὸ μετὰ τὸ συνηθισμένο πλύσιμο καὶ
τὸ βράδυ προτοῦ κοιμηθῆτε νὰ περνάτε ἐ-
λαφρῶς ὅλο σας τὸ πρόσωπο μ' ἓνα βαμ-
βάκι βουτηγμένο στὴν κάτωθι λοσιόν:

Alcool pure camphré 30 gr.
Teint de benjoin 15 »
Eau de cologne 60 »
Eau distillée 125 »

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας νὰ χρησιμοποιή-
τε τὴν κάτωθι λοσιόν καὶ δύο φορές τὴν
ἑβδομάδα ν' ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας
με κτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ τὸ ὁποῖον
νὰ ξεκαθαρίζετε μετὰ 10 λεπτὰ μ' ἄφθο-
νο νερὸ.

Eau de roses 200 gr.
Glycerine 30 »
Borax 10 »

Μετὰ δέμηνον κοῦραν ξαναγράψτε μου.

Δερματολόγος Ἴατρος

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

(Σόλωνος 40)

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

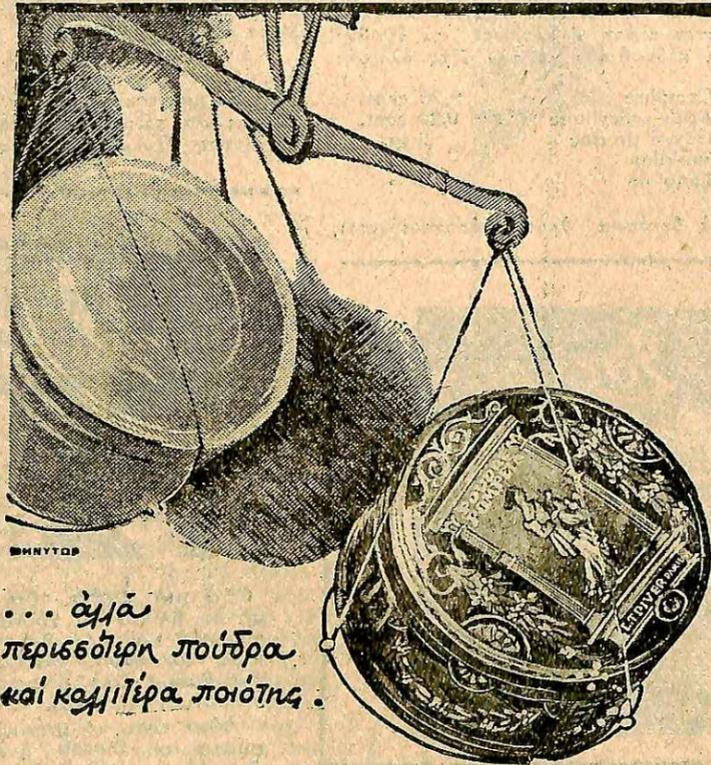
Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ παθολόγου μας
ἱατροῦ κ. Π. Ν. Καλαμαρά, ἐλλεί-
ψει χώρου, εἰς τὸ προσεχές.

ΚΥΡΙΑ,

Σᾶς συνιστῶμεν νὰ βάψετε μόνη σας
τὰ φορέματά σας μόνον μετὰ τὰς γνησίας
καὶ παγκοσμίου φήμης Γερμανικὰς Βα-
φὰς ARTI, διότι οὕτω μόνον θὰ εἰσθε
βεβαία ὅτι θὰ ἐπιτύχετε ἀπολύτως εἰς
τὴν διαφάνειαν καὶ χωρὶς νὰ ὑποστῆ τὴν πα-
ραμικρὰν φθορὰν τὸ φορέμα σας. Μιὰ εὐ-
φή διὰ νὰ εἶναι καλὴ δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ
νὰ διαφανῆ τὸ ὑφασμα, ἀλλὰ πρέπει πρὸ
πάντος καὶ νὰ μὴ τὸ καταστρέφῃ. Πα-
λαιὸν φορέμα βαφέν μετὰ ARTI οὐδέποτε
ἀναγνωρίζεται ὡς βαμμένον. Αἱ βαφαὶ
ARTI οὐδέποτε ξεβάφουν.

Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία καὶ Ἐμ-
πορικά.

ΙΔΙΟ ΜΕΓΕΘΟΣ ΚΟΥΤΙ

... ἄλλὰ
περιβόδηρη πούδρα
καὶ κομμιτέρα ποιότητος.

Δι' αὐτὸ ἔχετε κάθε συμφέρον νὰ ἐπιμένετε

ζητώντας τὴν ΠΟΥΔΡΑΝ «ΠΟΜΠΕΪΑ» τοῦ Παγκοσμίου φήμης

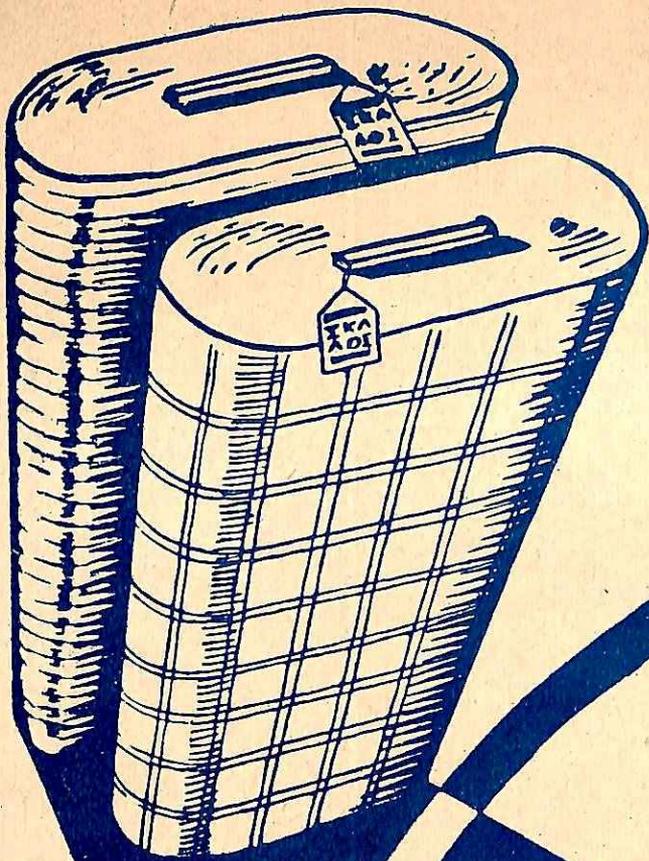
ἡρώτου οἴκου Ἀρωματοποιίας

L. T. RIVER
PARIS

Σταματήσατε τὴν
ὠτίτιν τῶν μαλλῶν σας
μετὰ τὸ

PÉTROLE HAHN
ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ

1
Kanos

E P M O V 29